

ÇIRAK, GÜNAHKAR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GECE YARISINDAN SONRA

"Tess Gerritsen baştan sona düşmeyen bir tempoyla heyecanın sınırlarını zorluyor."
Booklist

MARTI

Çeviren: Özlem Gültekin

HERKES ONUN,
O İSE GERÇEĞİN PEŞİNDEYDİ...

TESS GERRITSEN

GECE YARISINDAN SONRA

Bir gece yarısı Sarah Fontaine, yaklaşan tehlikenin habercisiymiş gibi çalan telefonun sesiyle uyanır ve bir kadının alabileceği en kötü haberi alır: Henüz iki aydır evli olduğu Geoffrey Fontaine, Berlin'de bir otel odasında çıkan yangında ölü bulunmuştur. Bu olayın acı olduğu kadar tuhaf bir yanı vardır; Sarah kocasının Berlin'de değil, Londra'da olduğunu sanıyordur.

Aldığı haberle yıkılan ve kocasının öldüğüne inanmayan genç kadın, ipuçlarının peşinden gitmek üzere Amerika'dan Avrupa'ya uzanan tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Bu macerada kendisini karmaşık bir casusluk ağının ortasında bulan Sarah, kocasıyla ilgili gerçeklere ulaşabilecek midir?

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI
₺19
www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-449-3
9 786053 484493
internetten sipariş: okuoku.com

burcak

GİRİŞ

Berlin

Bir insanın bilincini kaybetmesi için şahdamarına yirmi saniye baskı yapmak yeterlidir. Baskı iki dakika daha sürdürülürse, ölüm kaçınılmaz olur. Simon Dance'm bu gerçekleri öğrenmek için bir tıp kitabına ihtiyacı yoktu, bunları deneyimlerinden biliyordu. Birini boğarken ipi gevşek bırakmaması gerektiğinin de bilincindeydi. İp yeterince sıkı olmazsa kurbanın beynine kısacık süreyle de olsa kan gider ve yaşanan boğuşma uzardı. Bu da tüm süreci özensizleştirir hatta tehlikeye sokardı. Ve dünyada hiçbir şey ölmek üzere olan bir insandan daha barbar olamazdı.

Dance karanlıkta çömelirken ipi ellerine iki kez doladı ve saatinin parlak kadranına göz attı. Işıkları kapatalı iki saat olmuştu. Katilinin, Dance'm derin uykuda olduğundan emin olmak isteyen dikkatli bir adam olduğu açıktı. Eğer adam bir profesyonelse, uykunun en ağır bölümünün ilk iki saat olduğunu biliyor olmalıydı. Saldırı zamanı şu andı.

Dışarıdaki koridorda bir ayak sesi işitildi. Dance gerildi, sonra yavaşça ayağa kalktı ve hızla çarpmaya başlayan kal-

binin sesini duymazdan gelerek kapının yanında, karanlığın içinde bekledi. Hızla hareketlenirken içinde yükselen o tanıdık adrenalini hissetti. İpi ellerinin arasında iyice gerdi.

Anahtar kilide sokuldu. Dance dişlerin metale yavaşça sürtünmesiyle çıkan sesi duydu. Anahtar dönünce kilitten yumuşak bir tıkırtı geldi. Kapı içeri doğru ağır ağır açıldı, koridorun ışığı odaya sızdı. Bir gölge yavaşça içeri süzülerek içinde biri uyuyormuş gibi duran yatağa yöneldi. Gölge kollarını havaya kaldırdı. Susturuculu namludan yastıklara üç mermi sıktı. Üçüncü mermi hedefe saplanır saplanmaz Dance da harekete geçti.

Dance ipi saldırganın boynuna doladı, sonra yukarı ve arkaya doğru çekti. İp şahdamarının en gözle görülür kısmının üzerine gelecek şekilde dolanmış, çeneye uygun bir açıyla çekilmişti. Silah yere düştü. Adam oltaya takılan bir balık gibi çırpındı ve çılgınca ipi yakalamaya çalıştı. Arkasına dönmeyi ve Dance'm yüzünü tırmalamayı denedi. Kolları ve bacakları kontrolden çıktı, çılgınca sarsılıp etrafa savruluyorlardı. Sonra yavaş yavaş adamın bacakları kıvrıldı, kolları gevşeyip aşağı düşmeden önce son bir kez öne doğru uzandı. Dance dakikaları sayarken bedenin son kasılmalarını, ölmeye başlayan beyin hücrelerinin karıncalanmalarını hissetti. Sıkmaya devam etti.

Dance üç dakika sonra ipi serbest bırakınca beden yere düştü. Dance ışıkları yaktı ve başım öne eğerek biraz önce öldürdüğü adama baktı.

Adamın lekeli suratını bir yerlerden hayal meyal hatır-

lıyordu sanki. Belki de onu daha önce sokakta ya da trende bir yerde görmüştü ancak ismini bilmiyordu. Adamın elbiselerini hızla yokladı ama sadece para, araba anahtarları ve işine yarayacak birtakım eşyalar buldu: yedek şarjörler, susturalı bir bıçak, bir maymuncuk. Dance, adama ne kadar ödeme yapıldığını ister istemez merak ederek, *meçhul bir profesyonel,* diye düşündü.

Cesedi sürükleyerek yatağın üzerine çekti, örtünün altında kabartılmış halde duran üç yastığı bir tarafa attı. Cesedin boyunun bir metre seksen santim civarlarında olduğunu tahmin etti. Aynı boydaydılar. Güzel. Dance cesedin elbiseleriyle kendisininkileri değiştirdi, muhtemelen bunu yapması gereksizdi ama o titiz ve dikkatli bir adamdı. Ardından evlilik yüzüğünü çıkararak cesedin parmağına takmayı denedi fakat bir türlü parmak boğumundan geçiremedi. Banyoya giderek yüzüğü sabunladı ve sonunda adamın parmağına takmayı başardı. Ardından oturdu ve birkaç sigara tüttürdü. Gözden kaçırmış olabileceği detayları düşünmeye çalıştı.

Üç mermi, tabii ya. Dance, yastıkların ve şiltenin arasını yoklayarak mermilerden ikisini bulmayı başardı. Üçüncüsü muhtemelen yatağın bir yerlerine saplanıp kalmıştı. Daha derinleri araştırmaya başlayacaktı ki koridordan yaklaşan ayak seslerini işitti. Yoksa katilin bir suç ortağı mı vardı? Dance silahı kapıp, kapıya nişan alarak bekledi. Ayak sesleri ilerledi ve uzaklaşarak şiddetini yitirdi. Yanlış alarm. Yine de oradan hemen ayrılmalıydı, odada daha fazla oyalanmak aptallık olacaktı.

Şifoniyer çekmecesinden bir şişe metanol çıkardı. Bu hızla yanacak ve ardında en ufak bir iz bırakmayacaktı. Sıvıyı cesedin, yatağın ve etrafındaki halıların üzerine döktü. İçeride yangın alarmı ya da otomatik su püskürtücüsü gibi bir şey yoktu. Dance sırf bu yüzden eski bir otel tercih etmişti. Kül tablasını yatağın yanına bıraktı, ölen adamın eşyalarını bir araya toplayarak bunların arasına boş metanol şişesini de yerleştirdi ve hepsini bir çöp torbasına tıkıştırdı. Sonra yatağı ateşe verdi.

Bir ıslık sesiyle alevler parladı, ceset saniyeler içinde yanmaya başladı. Dance geride fark edilir bir şey kalmayacağından emin olana kadar orada bekledi.

Çöp torbasını alarak odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve koridordan aşağı, yangın alarmına doğru ilerledi. Masum insanları öldürmenin bir anlamı yoktu, camı kırarak alarm kolunu çekti ve sonra merdivenlerden zemin kata indi.

Sokağın karşısındaki ara yolda, kaldığı odanın penceresinden dışarı uzanan alevleri seyretti. Otel boşaltılmış, battaniyelerine sarınmış uykulu insanlar sokağı doldurmuştu. On dakika sonra üç itfaiye aracı geldi. Bu süre zarfında odası tam bir cehennem yerine dönmüştü.

Yangını söndürmeleri bir saat aldı. Titreyen otel sakinlerine meraklı bir izleyici grubu da katılmıştı. Dance insanların yüzlerini inceleyerek hepsini aklına yazdı. Eğer içlerinden birini bir daha görürse, tedbirli olacaktı.

Ardından, insan güruhu arasında dururken, siyah bir limuzinin sokaktan aşağı yavaş yavaş ilerlediğini fark etti.

Arka koltukta oturan adamı tanıdı. Demek CIA buradaydı. İlginç.

Gördükleri onun için yeterliydi. Saat geç olmuştu ve onun yola çıkması, Amsterdam'a geri dönmesi gerekiyordu.

Üç blok ileride, içinde boş metanol şişesinin de yer aldığı torbayı çöp kutusuna attı. Böylece son detayın da icabına bakılmıştı. Berlin'deki bütün işlerini halletmişti. Geoffrey Fontaine'i öldürmüştü. Şimdi ortadan kaybolma zamanıydı. Islık çalarak karanlıkta kayboldu.

Amsterdam

Yaşlı adam sabahın üçünde gelen haberle uyandırıldı. "Geoffrey Fontaine öldü."

Yaşlı adam, "Nasıl?" diye sordu.

"Otelde çıkan bir yangında. Yatakta sigara içtiğini söylüyorlar."

"Bir kaza mı? İmkânsız! Ceset nerede?"

"Berlin morgunda. Çok kötü yanmış."

Yaşlı adam, *tabii tabii*, diye düşündü. Cesedin tanınmaz halde olacağını bilmeliydi. Simon Dance, her zamanki gibi, büyük bir beceriyle izini kaybettirmeyi başarmıştı. Demek onu yine elden kaçırmışlardı.

Ancak yaşlı adamın elinde bir koz daha vardı. "Bana onun Amerikalı bir karısının olduğunu söylemiştin," dedi. "O nerede yaşıyor?"

"Washington'da."

"Onu takip ettireceğim."

"İyi ama neden? Sana adamın öldüğünü biraz önce söyledim."

"O *ölmedi,* yaşıyor. Bundan eminim. Şu kadın da onun nerede olduğunu biliyordur belki. Onun gözetim altında tutulmasını istiyorum."

"Adamlarımın..."

"Hayır. Ben kendi adamımı yollayacağım. Güvenebileceğim birini."

Bir sessizlik yaşandı. "Senin için kadının adresini öğreneceğim."

Yaşlı adam telefonu kapattıktan sonra tekrar uyuyamadı. Tam beş yıl beklemişti. Beş yıldır araştırıyordu. Bu kadar yaklaşıp tekrar başarısızlığa uğramak... Şimdi her şey Washington'daki şu kadının ne bildiğine bağlıydı.

Sabırlı olmalı ve kadının kendisini ele vermesini beklemeliydi. Kronen'i gönderecekti, Kronen onu hiçbir zaman başarısızlığa uğratmayan bir adamdı. Onun kendine has bilgi edinme yöntemleri vardı: direnilmesi zor yöntemler... Ama bu Kronen'in özel becerisiydi. Ona has bir ikna kabiliyeti...

Birinci Bölüm

Washington

Telefon çaldığında saat gece yarısını geçmişti.

Sarah, ağır bir uyku perdesinin gerisinden zil sesini duydu. Ses inanılmaz derecede uzaklardan geliyor gibiydi, uzanamayacağı kadar uzak bir odadan yankılanan alarm sesini andırıyordu. Uyanmak için çabaladı fakat uykuyla uyanıklık arasında bir yere sıkışıp kalmıştı. Telefonu yanıtlamalıydı, arayanın kocası Geoffrey olduğunu biliyordu.

Bütün akşam Geoffrey'nin sesini duymak için beklemişti. Çarşamba gecesiydi, Geoffrey Londra'ya yaptığı aylık seyahatlerde evi her çarşamba arardı. Ancak bu gece Sarah erken yatmıştı, burnu akıyor öksürüyordu, son günlerde Washington'ı vuran grip salgınının kurbanlarından biriydi. Bu Hong Kong'dan gelen A-63 gribiydi, aynı zamanda şu an mikrobiyoloji laboratuvarında çalışan arkadaşlarının yarısıyla paylaştığı berbat bir sıkıntıydı. Bir saat kadar yatakta kitap okumuş, uyanık kalmak için kahramanca çırpınmıştı.

Bir soğuk algınlığı ilacıyla *Journal of Microbiology*'nin son sayısı karışımı, herhangi bir uyku hapından çok daha hızlı etki etmişti. Dakikalar içerisinde, gözlüğü burnunun üzerinde, sırtüstü yastıklara gömülüvermişti. Bu kısa bir dinlenme olacaktı, kendisine öyle söz vermişti, hafif bir şekerleme... Sonunda, uykusu yavaş yavaş kuvvetlenmiş, onu pusuya düşürmüştü.

Uyanır uyanmaz yatağın yanındaki lambanın hâlâ yandığını fark etti, *Journal of Microbiology* ise göğsünde açık halde duruyordu. Oda biraz bulanıktı. Gözlüklerini arkaya doğru iterek yerine yerleştirdi, komodinin üzerindeki saate göz attı. On iki otuz. Telefon sessizdi. Yoksa rüya mı görmüştü?

Telefon tekrar çalınca yerinden fırladı. Ahizeyi büyük bir sabırsızlıkla kaptı.

Bir erkek sesi, "Bayan Sarah Fontaine ile görüşebilir miyim?" diye sordu.

Bu Geoffrey değildi. Ani bir panik Sarah'yı o an elektrik dalgası gibi sarstı. Ortada yanlış giden bir şeyler vardı. Bir anda doğruldu, tamamen uyanmıştı. "Evet. Benim," dedi.

"Bayan Fontaine, ben Nicholas O'Hara, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı'ndan. Sizi bu saatte aradığım için üzgünüm ama..." Durakladı. Sarah'yı en çok korkutan şey de bu sessizlik oldu, çünkü bu çok temkinli, çok deneyimli, onu gelecek darbeye karşı korumak için odaklanmış stratejik bir sessizlikti. Adam cümlesini, "Korkarım ki size kötü haberlerim var," diye tamamladı.

Sarah'nın boğazı düğümlendi. *Söyleyin bana! Bana ne olduğunu söyleyin!* diye haykırmak istedi. Fakat yapabildiği tek şey fısıldamak oldu. "Evet. Dinliyorum."

Adam, "Kocanız Geoffrey hakkında," dedi. "Bir kaza yaşandı."

Sarah gözlerini kapatarak, *bu gerçek değil,* diye düşündü. *Geoffrey zarar görmüş olsaydı, ben bunu mutlaka hissederdim. Bir şekilde bilirdim...*

Adam, "Altı saat kadar önce," diye devam etti. "Kocanızın otelinde bir yangın çıktı." Adam bir kez daha durakladı. Sonra sesinde bir endişe tınısıyla, "Bayan Fontaine? Hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

"Evet. Lütfen devam edin."

Adam boğazını temizledi. "Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm Bayan Fontaine. Kocanız... kazadan canlı kurtulamadı."

Adam sessiz kalarak ona biraz zaman tanıdı. Sarah'nın elemini kontrol altına almak için çabalayacağı bir an... Yaşadığı o aptalca ve mantıksız gurur, hıçkırığını bastırmak için elini bastırarak ağzını kapatmasına yol açtı. Bu acı, bir yabancıyla paylaşılamayacak kadar özeldi.

Adam nazikçe, "Bayan Fontaine?" diye sordu. "İyi misiniz?"

Sarah sonunda titrek bir nefes almayı başardı. Fısıldayarak, "Evet," dedi.

"Düzenlemeler... konusunda endişelenmenize gerek yok. Tüm detayları Berlin'deki konsolosluğumuzla koordine ede-

ceğim. Tabii ki bir gecikme yaşanacak fakat Alman yetkililer cesedi teslim ettiklerinde, ortada herhangi bir..."

Sarah, "Berlin mi?" diyerek araya girdi.

"Bu onların yetki alanı, bunu siz de anlarsınız. Berlin polisinden tam bir rapor..."

"Ama bu imkânsız!"

Nicholas O'Hara artık sabırlı davranmakta zorlanıyordu. "Üzgünüm Bayan Fontaine. Kocanızın kimliği teyit edildi. Gerçekten de ortada bu konuda herhangi bir soru..."

Sarah, "Geoffrey Londra'daydı!" diye bağırdı.

Sarah'nın bu sözlerini uzun bir sessizlik takip etti. Adam sonunda insanı rahatsız edecek kadar sakin bir ses tonuyla, "Bayan Fontaine," dedi, "kaza Berlin'de yaşandı."

"O zaman ortada bir hata var demektir. Geoffrey Londra'daydı. Aynı anda Almanya'da olamaz!"

Yine bir sessizlik yaşandı, bu seferki diğerlerinden daha uzundu. Sarah artık adamın şaşırdığını kolayca sezebiliyordu. Ahizeyi kulağına o kadar sıkı bastırmıştı ki, birkaç saniye boyunca tek duyduğu şey kalbinin deli gibi atışı oldu. Bir hata olmalıydı; bir tür çılgınca, aptalca yanlış anlama. Geoffrey hayatta olmalıydı. Kocasını gözünün önüne getirdi, kendi ölümüne dair kaleme alınan saçma raporlara bakıp gülüyordu. Evet, eve geri döndüğünde birlikte buna güleceklerdi. Tabii geri dönerse.

Adam sonunda, "Bayan Fontaine," dedi. "Kendisi Londra'da hangi otelde kalıyordu?"

"Savoy. Şurada bir yerde telefon numarası var... bakmalıyım..."

"Sorun değil, ben de bulurum. İzninizle birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım. Belki sizinle sabah görüşebiliriz." Kullandığı kelimeler mesafeli ve ihtiyatlıydı. Hiçbir şeyi açığa vurmamayı öğrenen bir bürokratın duygusuz, monoton konuşmasını andırıyordu. "Ofisime uğrayabilir misiniz?"

"Nasıl... nasıl geleceğim?"

"Arabayla mı geleceksiniz?"

"Hayır. Benim arabam yok."

"Size bir araç yollatacağım."

"Bu bir hata, öyle değil mi? Yani... siz de hata yaparsınız, değil mi?" Biraz umut, bu adamdan istediği tek şey buydu. Sarılabileceği ufak bir şey. En azından Sarah'ya bu kadarını verebilirdi. Ona biraz nezaket gösterebilirdi.

Ancak adam sadece, "Sabah görüşürüz Bayan Fontaine. Saat on bir gibi," demekle yetindi.

"Bekleyin, lütfen! Özür dilerim, düşünemiyorum bile. Adınız... adınız neydi?"

"Nicholas O'Hara."

"Ofisiniz neredeydi?"

Adam, "Merak etmeyin," dedi. "Şoför sizi buraya getirecek. İyi geceler."

"Bay O'Hara?"

Sarah telefonda çevir sinyalini duydu, adamın telefonu çoktan kapattığının farkındaydı. Hemen Londra'daki Savoy Otel'in numarasını tuşladı. Bir telefon görüşmesiyle konu açıklığa kavuşacaktı. Telefon hattı bağlanırken, *lütfen*, diye dua etti, *lütfen sesini duyayım...*

Dünyanın diğer ucundan bir kadın sesi, "Savoy Otel," diye cevap verdi.

Sarah'nın eli o kadar kötü titriyordu ki ahizeyi tutmakta zorlandı. "Alo. Bay Geoffrey Fontaine'nin odası lütfen," diye haykırdı.

Ses, "Çok üzgünüm hanımefendi," dedi. "Bay Fontaine iki gün önce buradan ayrıldı."

Sarah, "Ayrıldı mı?" diye bağırdı. "İyi ama nereye gitti?"

"Bize herhangi bir bilgi vermedi. Ama eğer bir mesaj göndermek isterseniz, bunu onun ikamet adresine yönlendirilmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyarız..."

Sarah iyi akşamlar deyip demediğini bile hatırlamadı. Kendisini başını önüne eğmiş, sanki daha önce hiç görmediği, çok garip bir şeye bakar gibi ahizeye odaklanmış halde buldu. Gözleri yavaşça Geoffrey'nin yastığına kaydı. Battal boy yatak sonsuza kadar uzanıyormuş gibiydi. Sarah yatağın hep küçük bir köşesine kıvrılırdı. Geoffrey evden uzakta olduğunda yatakta tek başınayken bile, kendisine ait o noktadan başka bir yere kımıldamazdı.

Artık kocası eve hiç dönemeyebilirdi.

Sarah kocaman bir yatakta, çok sessiz bir dairede tek başına kalmıştı. Suskun bir acı dalgası yükselip boğazını tıkarken titredi. Umutsuzca ağlamak istedi fakat gözyaşları yanaklarından akmayı reddetti.

Yatağa yüzü yastıklara gömülecek şekilde yığılıp kaldı. Geoffrey gibi kokuyorlardı. Teninin, saçının ve kahkahasının kokusu oradaydı. Yastıklardan birini kollarının arasına alarak

yatağın ortasına, Geoffrey'nin hep yattığı o noktaya kıvrılıp kaldı. Çarşaflar buz gibiydi.

Geoffrey bir daha eve dönmeyebilirdi. Sadece iki aylık evlilerdi.

Nick O'Hara üçüncü kahvesini de mideye indirirken kravatını gevşetti. Mayo haricinde hiçbir şey giymeden geçirdiği iki haftalık yıllık izninin ardından, kravatı ona asılan bir adamın ilmeğini anımsatıyordu. Washington'a geri döneli sadece üç gün olmuştu, sinirleri çoktan gerilmişti. Tatillerin eski pilleri şarj etmesi beklenirdi. Bahamalar'a gitme sebebi de buydu. Güneşin altında yarı çıplak yatmak haricinde kesinlikle hiçbir şey yapmadığı iki mükemmel hafta geçirmişti. Yalnız kalmak, kendisine birtakım zor sorular sormak ve cevaplara ulaşmak için zamana ihtiyacı vardı.

Ancak vardığı tek sonuç mutsuzluktu.

Dışişleri Bakanlığı'nda geçirdiği sekiz yılın ardından, Nick O'Hara yaptığı işten bezmişti. Olduğu yerde daireler çiziyordu, tıpkı dümensiz bir gemi gibiydi. Kariyeri duraklama noktasındaydı ama hata sadece kendisinde değildi. Bakanlıktaki siyasi oyunlar konusunda sabrını aşama aşama kaybetmişti... Ruh hali oyun oynamaya hiç müsait değildi. Yine de oradan ayrılmamıştı çünkü yaptığı işe, işinin gerçek önemine inanıyordu. Gençliğindeki barış yürüyüşleri, yetişkinliğinde yerlerini masada yapılan barış görüşmelerine bırakmıştı.

Fakat ideallerin insanları hiçbir yere götürmediğini de keşfetmişti. Kahretsin ki diplomasi ideallerle yürümüyordu. Aynen diğer her şey gibi, protokol ve parti siyasetiyle işletiliyordu. O her ne kadar protokolünü tamamen yerine getirmiş olsa da, siyasette pek de hatasız sayılmazdı. Bunun sebebi yapamaması değildi. Yapmayışıydı.

Bu bağlamda Nick berbat bir diplomat olduğunu biliyordu. Ne yazık ki yetkililerin de onunla hemfikir oldukları açıktı. Dolayısıyla Washington DC'deki en kötü konsolosluk makamına sürülmüştü: yeni dullara kötü haberi vermek. Bu pek de göze çarpmayan bir tokat sayılmazdı. Tabii ki yapılan bu atamayı reddedebilir, öğretmenliğe, Amerikan Üniversitesi'ndeki o eski rahat görevine geri dönebilirdi. Bunu düşünmesi gerekiyordu. Evet, Bahamalar'da geçirdiği bu iki haftaya kesinlikle ihtiyaç duymuştu.

İhtiyacı olmayan şey ise eve geri dönmekti.

İç çekerek "Fontaine, Geoffrey H." şeklinde etiketlenmiş dosyayı açtı. Ufak bir detay onu tüm gün boyunca rahatsız etmişti. Sabahın 1'inden beri gözlerini bilgisayar ekranından ayırmamış, detaylı hükümet dosyalarından elde edebileceği her şeyi çıkartmıştı. Ayrıca Berlin Konsolosluğu'ndaki arkadaşı Wes Corrigan'la telefonda yarım saat görüşmüştü. Sonunda hayal kırıklığıyla, birkaç alışılmadık kaynağa başvurmuştu. Dul kalan kadına taziyelerini sunmak için yaptığı sıradan arama bu yüzden daha çok karmaşıklaşmıştı. Bu iş Nick açısından tüm parçalarına sahip olmadığı bir bulmaca gibiydi.

Aslında, Geoffrey Fontaine'nin ölümünün net bir şekilde anlaşılmış detayları haricinde, üzerinde oynanabilecek parça sayısı çok kısıtlıydı. Nick tamamlanmamış bulmacalardan hoşlanmıyordu. Bunlar onu deli ediyordu. Ancak iş daha fazla bilgi, daha fazla gerçek bulmaya geldiğinde, doyumsuz olabiliyordu. Ama şimdi, ince Fontaine dosyasını yerine kaldırırken, kendisini bir çanta dolusu hava kaldırıyormuş gibi hissetti: Maddesel hiçbir şey yoktu, sadece isim vardı.

Bir de ölüm.

Nick'in gözleri yanıyordu, arkasına yaslanıp esnedi. Henüz üniversiteye giden yirmi yaşında bir gençken gecenin yarısını ayakta geçirmek onu etkilemezdi bile. Şimdi otuz sekizindeyken uykusuzluk onu huysuzlaştırıyor ve acıktırıyordu. Sabahın altısında üç çöreği mideye indirmişti. Bünyesindeki ani şeker yükselmesi ve kahve, yoluna devam etmesi için yeterliydi. Şimdi kendini durduramayacak kadar meraklanmıştı. Bulmacalar onun üzerinde hep böyle bir etki bırakıyordu. Ancak bu durumdan hoşlandığından emin değildi.

Kapı açılınca başını kaldırıp baktı. Arkadaşı Tim Greenstein içeri girdi.

Tim, "Bingo! Buldum!" dedi. Masaya bir dosya bıraktı, Nick'e herkesin tanıdığı o büyük, aptalca sırıtışlarından biriyle şöyle bir baktı. Çoğunlukla bu sırıtış bilgisayar ekranına yönlendirilirdi. Tim bilgisayar sorunlarını çözen adamdı, veriler olması gerektikleri yerde olmadığında herkes onu çağırırdı.

Ağır gözlük camları gözlerinin şeklini bozmuştu, bu çocukluk kataraktının bir sonucuydu. Açık renkli alnı ve burnu haricinde, yüzünün geri kalanının büyük kısmını gür siyah bir sakal gizliyordu.

Tim, Nick'in karşısındaki deri sandalyeye kendisini atarak, "Sana bunu başaracağımı söylemiştim," dedi. "FBI'daki arkadaşımdan biraz inceleme yapmasını istedim. Eli boş döndü, ben de kendi araştırmamı kendim yaptım. Bu hiç de kolay bir iş değil, açık söylemeliyim, yani tüm bu gizli şeyleri ortaya çıkarmak... Orada işlerini yapmakta ısrarcı davranan birkaç yeni geri zekâlı var."

Nick kaşlarını çattı. "Bunu güvenliği aşarak mı başardın?"

"Evet. Daha başka şeyler de var ama onlara erişmeyi başaramadım. Merkezi haber alma teşkilatının elinde şu senin adamına dair bir dosya bulunduğunu keşfettim."

Nick dosyayı açtı ve şaşkın şaşkın baktı. Gördükleri kafasında o güne dek olmadığı kadar çok sayıda soru işareti yarattı, bunlar görünüşte yanıtları olmayan sorulardı. "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı.

Tim, "İşte, Geoffrey H. Fontaine hakkında hiçbir şey bulamamış olma sebebin de bu," dedi. "Bir yıl öncesine kadar, adam mevcut bile değilmiş."

Nick'in çenesi kasıldı. "Bana biraz daha bilgi verebilir misin?"

"Nick, sanırım başkalarının yetki alanına giriyoruz. CIA bu işe öfkelenebilir."

"O zaman bırak da beni dava etsinler." Nick'in gözü hiç

de CIA'den korkmuş gibi değildi. Tanıştığı onca beceriksiz CIA yetkilisinin ardından korkması mümkün değildi zaten. Omzunu silkerek, "Her neyse," dedi, "Ben sadece işimi yapıyorum. Uğraşmam gereken kederli bir dulum var, unuttun mu?"

"Şu Fontaine meselesi oldukça derine iniyor."

"Sen de öyle Tim."

Tim sırıttı. "Ne oluyor Nick? Dedektife mi dönüşüyorsun?"

"Hayır. Sadece meraklıyım." Kaşlarını çatarak masasında duran o günkü iş yığınına baktı. Bunların hepsi bürokratik saçmalıklardı. Onun varlığına zarar veren şeyler... Ama hepsinin de yapılması şarttı. Şu Fontaine davası dikkatinin dağılmasına yol açıyordu. Yaslı bir dulun omzunu sıvazlamakla yetinmeli, nazik birkaç kelime mırıldanmalı ve onu kapıdan dışarı yollamalıydı. Ardından da olan biten her şeyi unutmalıydı. Gerçek ismi her ne olursa olsun, Geoffrey Fontaine olarak tanınan şu adam ölmüştü.

Ancak Tim, Nick'in merakını ateşlemişti. Arkadaşına bir bakış attı. "Söyle bakalım, bu adamın karısı hakkında birkaç şey araştırmaya ne dersin? Sarah Fontaine hakkında. Bu bizi bir yerlere götürebilir."

"Neden bunu kendin yapmıyorsun?"

"Bilgisayara giriş yetkisi olan kişi sensin."

"Evet ama kadın da bizzat avuçlarının arasında." Tim başını sallayarak kapıyı işaret etti. "Sekreterin onun adını kaydettiğini duydum, Sarah Fontaine şu anda bekleme odanda oturuyor."

* * *

Sekreter saçları ağarmaya başlamış, orta yaşlı, çini mavisi gözlü, ağzı kalıcı bir şekilde iki düz çizgi halinde asitle oyulmuş gibi görünen bir kadındı. Daktilosundan başını sadece Sarah'nın adını sormaya ve onu en yakın koltuğa yönlendirmeye yetecek kadar bir süreyle kaldırdı.

Koltuğun hemen yanındaki sehpaya alışıldık bekleme odası dergileri düzenli bir şekilde yığılmıştı. Burada adres etiketleri hâlâ üzerlerinde duran birkaç *Foreign Affairs* ve *World Press Review* da vardı. Etiketlerde Dr. Nicholas O'Hara yazılıydı.

Sekreter daktilosunun başına dönerken, Sarah koltuğun yastıkları arasına gömüldü ve kucağında kavuşturduğu ellerine boş boş baktı. Gripten henüz tam manasıyla kurtulamamıştı. Hâlâ buz gibi ve perişandı. Son on saat içinde bir sersemlik katmanı, sanki uzaktan gelen koruyucu bir kabuk gibi, gördüklerini ve duyduklarını sarmalamıştı. Fiziki acı bile üzerine aynı sersemlik hissini yayıyordu. O sabah ayak başparmağını duşa hızla vurduğunda zonklamayı hissetmiş ama her nedense bunu umursamamıştı.

Dün geceki telefon görüşmesinin ardından, hissettiği acı onu mahvetmişti. Şimdiyse sadece uyuşuktu. Başını önüne eğdiğinde giyinirken ne kadar büyük bir dağınıklığa sebep olduğunu gördü. Elbiselerinin hiçbiri diğerine uymuyordu. Yine de bilinçaltında kendisini teselli edecek türden bir şeyler seçmişti: en sevdiği gri yün etek, eski bir kazak, kahverengi yürüyüş ayakkabıları. Hayat Sarah açısından bir anda

korkunç bir hal almıştı, iyi bir arkadaş tarafından rahatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Sekreterin dahili telefonu çaldı ve bir ses, "Angie? Bayan Fontaine'i buraya alabilir misin?" dedi.

"Tabii Bay O'Hara." Angie başıyla Sarah'ya işaret etti. "Şimdi içeri girebilirsiniz," dedi.

Sarah gözlüklerini takarak ayağa kalktı ve üzerinde 'N. O'Hara' yazan kapıdan içeri girdi. Kapı eşiğini geçer geçmez kalın halının üzerinde durakladı ve masanın gerisindeki adama soğukkanlı bir tavırla baktı.

Bay O'Hara pencerenin önünde dikiliyordu. Kalemle çizilmiş gibi görünen ağaçların arasından güneş ışıldıyor ve Sarah'mn gözlerini kamaştırıyordu. İlk başta sadece adamın siluetini gördü. Uzun boylu ve ince yapılıydı, omuzları hafif kamburlaşmıştı, oldukça yorgun görünüyordu. Pencereden ayrılıp masanın etrafından dolaşarak Sarah'ya yaklaştı. Mavi gömleği kırışmıştı; boynunda sıradan, gevşemiş bir kıravat sarkmaktaydı, sanki ucundan tutup çekiştirilmiş gibiydi.

Adam, "Bayan Fontaine," dedi, "adım Nick O'Hara." Sarah hemen o an adamın sesini tanıdı, o kendisini arayan kişiydi, bu on saat önce dünyasını başına yıkan sesin ta kendisiydi.

Adam elini ona uzattı, bu Sarah'ya çok otomatik bir hareketmiş gibi geldi, hiç şüphesiz sırf formalite icabı tüm dullara aynı tavırla elini uzatıyordu. Fakat adamın tokalaşan eli sıkıydı. Pencereye doğru kaydığında, ışık tamamen yüzünü aydınlattı. Sarah adamın uzun, ince yüz hatlarını, sivri çenesini, ciddi dudaklarını seçti. Onun otuzlu yaşlarının sonla-

rında. belki de daha yaşlı olduğu kanaatine vardı. Koyu kahverengi saçları şakaklarından beyazlamaya başlamıştı. Barut rengi gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

Adam ona oturması için bir sandalyeyi işaret etti. Sarah yerine yerleşirken odada üçüncü bir şahsın varlığının farkına vardı. Bu, köşedeki sandalyede sessizce oturan, gözlüklü ve gür siyah sakallı bir adamdı. Sarah bu adamı daha önce danışma masasının önünden geçerken görmüştü.

Nick masanın köşesine oturdu ve Sarah'ya baktı. Nazikçe, "Kocanız için çok üzgünüm, Bayan Fontaine," dedi. "Bu korkunç bir şok, biliyorum. Çoğu kişi o telefon görüşmesi sırasında bize inanmaz. Sizinle de yüz yüze görüşmemiz gerektiğini hissettim. Soracaklarım var. Eminim sizin de vardır." Başıyla sakallı adamı işaret etti. "Bay Greenstein'ın bizi dinlemesi sizin açınızdan sorun olmaz, öyle değil mi?"

Sarah, Bay Greenstein'ın neden orada bulunduğunu içten içe merak ederek omuz silkti.

Nick, "İkimiz de hükümet adına çalışıyoruz," diye devam etti. "Ben dışişlerinde konsolosluk işlerindeyim. Bay Greenstein da teknik destek bölümümüzde."

"Anlıyorum." Titreyerek üzerindeki kazağa daha sıkı sarıldı. Ürpertiler tekrarlamaya başlamıştı, boğazı da ağrıyordu. *Devlet daireleri neden bu kadar soğuk olur ki*, diye düşündü.

Nick, "Siz iyi misiniz Bayan Fontaine?" diye sordu.

Sarah başını kaldırarak ona sefil bir tavırla baktı. "İçerisi serin."

"Size bir fincan kahve getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen, sadece kocam hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyorum. Buna hâlâ inanamıyorum, Bay O'Hara. Bir şeylerin yanlış anlaşıldığını düşünüp duruyorum. Bir hata olduğunu."

Adam anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Her şeyin bir yanlış anlama olduğunu düşünmek sık rastlanılır bir tepki."

"Öyle mi?"

"İnkâr. Bunu herkes yaşar. Şu anda böyle hissediyorsunuz."

"Dul kalan herkesi buraya çağırmıyorsunuz, öyle değil mi? Geoffrey'ye dair farklı bir şeyler olmalı."

Adam, "Evet," diyerek kabullendi. "Var."

Döndü ve masasından bir dosya aldı. Sayfalarını karıştırdıktan sonra, üzeri notlarla dolu bir sayfayı çekip çıkarttı. Elyazısı okunamayacak kadar karmaşık bir karalamaydı, Sarah, *bu onun elyazısı olmalı,* diye düşündü. Notu sadece yazan okuyabilirdi.

"Sizi aradıktan sonra Bayan Fontaine, Berlin Konsolosluğu'muzla temasa geçtim. Dün gece söylediklerinizi beni rahatsız etti. Hem de gerçekleri bir kez daha kontrol etmeme sebep olacak kadar." Adamın duraklaması Sarah'nın başını kaldırıp ona büyük bir beklentiyle bakmasına yol açtı. Yorgun ve sıkmtılı bir şekilde kendisini seyreden iki sabit gözle karşılaştı. "Berlin konsolosumuz Wes Corrigan'la konuştum. Bana söyledikleri şunlar." Notlarına göz attı. "Dün, akşam sekiz civarı. Berlin saatiyle. Geoffrey Fontaine adlı bir adam Hotel Regina'ya kayıt yaptırdı. Seyahat çekiyle parasını

ödedi. İmza uyuyor. Kimlik olarak pasaportunu kullandı. Dört saat kadar sonra, gece yarısında, itfaiye otelden gelen bir çağrı aldı. Kocanızın odası alevler içindeydi. Onlar yangını kontrol altına alana kadar oda tamamen mahvoldu. Resmi açıklama kocanızın yatakta sigara içerken uykuya daldığı yönünde. Korkarım ki o tanınamayacak kadar yanmış."

Sarah, "O zaman ölenin o olduğundan nasıl emin olabiliyorlar," diye haykırdı. O ana kadar gittikçe şiddetlenen bir çaresizlikle dinliyordu. Ancak Nick O'Hara o kadar farklı olasılık dile getirmişti ki. Sarah, "Birisi onun pasaportunu çalmış olabilir," diye vurguladı.

"Bayan Fontaine, izin verin bitireyim."

"Ama daha biraz önce cesedin kimliğini belirleyemediklerini söylediniz."

"İzninizle mantıklı olmaya çalışalım."

"Ben *mantıklıyım*!"

"Duygusal davranıyorsunuz. Bakın, eşini kaybeden birinin bu tür ufak tefek şeylere tutunmaya çalışması çok normal ama..."

"Ben henüz eşimi kaybettiğime ikna olmadım."

Adam ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, kanıtlara bakalım o zaman. Somut kanıtlara. Birincisi evrak çantasını odada buldular. Alüminyumdu, ateşe dayanıklıydı."

"Geoffrey'nin hiç öyle bir çantası olmadı."

"İçindekiler yangından sağlam kurtuldu. Kocanızın pasaportu içindeydi."

"Ama..."

"Sonra bir de adli tabip raporu var. Bir Berlin patoloji uzmanı cesedi kabaca inceledi... daha doğrusu geriye kalanı. Her ne kadar kıyaslanacak herhangi bir diş kaydı olmasa da, cesedin boyu kocanızınkiyle aynıydı."

"Bu hiçbir şey ifade etmez."

"Son olarak..."

"Bay O'Hara..."

Adam aniden araya girerek, "Son olarak," dedi, "elimizde bir kanıt daha var, bu cesette bulunan bir şey. Üzgünüm Bayan Fontaine fakat sanırım bu sizi ikna edecektir."

Sarah bir anda kulaklarını elleriyle kapatmak, adamın susması için haykırmak istedi. O ana kadar kanıtlara karşı direnmişti. Artık dinleyemeyecekti. Tüm umutlarının yerle bir edilmesine dayanamayacaktı.

"Evlilik yüzüğünüz. Üzerindeki yazı hâlâ seçilebilir durumda. Sarah. 14-02." Adam başını notlarından kaldırarak baktı. "Bu evlilik tarihiniz, öyle değil mi?"

Sarah'nın gözleri yaşlarla dolarken etrafındaki her şey buğulandı. Başını sessizce önüne eğdi. Gözlükler burnundan aşağı kayarak kucağına düştü. Körü körüne çantasında mendil aradı, Nick O'Hara'nın nereden bulup çıkarttığını dahi anlayamadığı mendil kutusu burnunun dibinde beliriverdi.

Adam yumuşak bir ses tonuyla, "İstediğiniz kadar alın," dedi.

Sarah'nın gözyaşlarını kurulayışını ve burnunu nazikçe silişini seyretti. Adamın dikkatli bakışları karşısında kendisini çok beceriksiz ve aptal hissetmişti. Parmakları bile düz-

günce iş görmeyi reddediyordu. Gözlüğü kucağından yere kaydı. Çantası da bir türlü kapanmak bilmiyordu. Bir an önce oradan ayrılmak için umutsuzca etrafını yokladı, eşyalarını toparlamaya çalışarak ayağa kalktı.

"Lütfen Bayan Fontaine, oturun. Henüz söyleyeceklerim bitmedi."

Sarah itaatkâr bir çocuk gibi sandalyesine geri döndü ve gözlerini yere dikti. "Eğer bu defin düzenlemeleriyle ilgiliyse..."

"Hayır, bununla daha sonra, cesedin buraya getirilmesinin ardından siz ilgilenebilirsiniz. Size sormam gereken başka bir şey var. Bu kocanızın seyahatiyle ilgili. Neden Avrupa'daydı?"

"İş için."

"Ne tür bir iş?"

"O... Londra Bankası'nın temsilcisiydi."

"Yani çok seyahat ediyordu, öyle mi?"

"Evet. Hemen hemen her ay Londra'daydı."

"Sadece Londra mı?"

"Evet."

"Peki, neden Almanya'ya gittiğini bana söyler misiniz, Bayan Fontaine?"

"Bilmiyorum."

"Bir görüşünüz olmalı."

"Bilmiyorum."

"Nereye gittiğini size söylememek gibi bir alışkanlığı var mıydı?"

"Hayır."

"O zaman neden Almanya'daydı? Bunun bir sebebi olmalı. Belki de başka türlü bir iş. Başka bir..."

Sarah sertçe başını kaldırdı. "Başka bir kadın mı? Sormak istediğiniz şey bu, öyle değil mi?"

Adam yanıtlamadı.

"*Öyle değil mi?*"

"Bu mantıklı bir şüphe olur."

"Söz konusu Geoffrey ise değil!"

"Bu herkes için mantıklı." Gözleri Sarah'nınkileri yakaladı. Sarah başını çevirmeyi reddetti. Adam, "İki aylık evliydiniz," dedi. "Kocanızı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Tanımak mı? Ben onu seviyordum Bay O'Hara."

"Ben burada sevgiden bahsetmiyorum, bu ne demekse. Size o adamı ne kadar iyi *tanıdığınızı* soruyorum. Kim olduğunu, ne yaptığını. Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Ben... sanırım altı aydır. Onunla çalıştığım yere yakın bir kafede tanıştım."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Ulusal Sağlık Enstitüsü'nde. Ben bir mikrobiyoloğum, araştırma yapıyorum."

Adamın gözleri kısıldı. "Ne tür bir araştırma?"

"Bakteri genomları... DNA'ları bağlıyoruz... Bu soruları neden soruyorsunuz?"

"Bu gizli bir araştırma mı?"

"Hâlâ anlamıyorum, neden..."

"*Gizli mi* Bayan Fontaine?"

Sarah adama baktı, adamın ses tonu şiddetlenince şaşı-

rarak sessizleşmişti. Alçak sesle, "Evet. Kısmen," karşılığını verdi.

Adam başını salladı ve dosyadan bir kâğıt daha çıkardı. Sükûnetle devam etti. "Berlin'deki Bay Corrigan'dan pasaportu kontrol etmesini istedim. Yeni bir ülkeye her seyahat ettiğinizde pasaportunuzdaki bir sayfa giriş tarihinizle mühürlenir. Kocanızın pasaportunda bir dizi mühür vardı. Londra. Amsterdam yakınındaki Schiphol. En sonuncusuysa Berlin. Hepsinin tarihi de geçen haftaya ait. Neden ziyaret için bu şehirleri seçtiği konusunda herhangi bir açıklamanız var mı?"

Sarah başını olumsuz anlamda salladı, sersemlemişti.

"Sizi en son ne zaman aradı?"

"Bir hafta önce. Londra'dan."

"Londra'da olduğundan emin misiniz?"

"Hayır. Direkt aramaydı. Operatör yoktu."

"Kocanızın hayat sigortası poliçesi var mı?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum. Bundan hiç bahsetmedi."

"Ölümünden kazanç sağlayacak kimse var mı? Yani maddi açıdan demek istiyorum."

"Hiç sanmıyorum."

Adam bu yanıtı kaşlarını çatarak karşıladı. Oturduğu yerde dikleşti, kollarını kavuşturdu ve kısa bir an için gözlerini uzaklara odakladı. Sarah onun zihninin olan biteni tartarak delicesine döndüğünü, bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalıştığını neredeyse görebiliyordu. Onun kafası da en az karşısındaki adam kadar karışıktı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu, yaşananlar imkânsız görünüyordu. Geoff-

rey onun kocasıydı, şimdiyse Nick O'Hara'nın haklı olup olamayacağını tartmaya başlamıştı. Kocasını gerçek anlamda hiç tanıyamamış olma olasılığını. Geoffrey'yle paylaştıkları tek şeyin yatak ve bir evden öteye geçmemiş, bir kalbi hiçbir zaman paylaşamamış olma olasılıklarını.

Hayır, bunlar doğru değildi, böyle düşünmek onun anısına ihanetti. O Geoffrey'ye inanmış, güvenmişti. Şimdi neden bu yabancıya güvenecekti ki? Bu adam neden ona bunları anlatıyordu? Tüm bunların altında başka bir niyet mi yatıyordu? Birdenbire Nick O'Hara'ya antipati duydu. Hem de yoğun bir şekilde. Bu soruları ona açıkça dillendirilmeyen birtakım sebeplerden dolayı yöneltiyordu.

Sarah tekrar yerinden doğrulmaya başlayarak, "Eğer söyleyecekleriniz bittiyse..." dedi.

Adam ona şaşkın bir tavırla baktı, sanki onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Hayır. Bitmedi."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Adam aniden, "Yanınızda kocanızın bir fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Bu ani talebe şaşıran Sarah çantasını açtı ve cüzdanından bir fotoğraf çıkardı. Bu Geoffrey'nin iyi bir fotoğrafıydı, üç günlük balayında Florida'da çekilmişti. Parlak mavi gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Saçları parlak sarıydı, güneş yüzüne belirli bir açıyla vurmuş, inanılmaz yakışıklı yüz hatlarında gölgeler oluşturmuştu. Gülümsüyordu. Sarah en başından beri bu yüze vurulmuştu. Sadece yakışıklılığına değil, aynı zamanda gözlerinde gördüğü güç ve zekâya da...

Nick O'Hara fotoğrafı aldı ve yorum yapmadan inceledi. Sarah onu seyrederken, *Geoffrey'den ne kadar da farklı. Saçları koyu renkli, yüzü ise çok ama çok ciddi,* diye düşündü. Nick O'Hara'nın üzerine sıkıntılı bir bulut çökmüş gibiydi, bir mutsuzluk bulutu. Adamın resme bakarken ne düşündüğünü merak etti. O'Hara'da en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Sarah adamın yüzünde, yorgunluktan kaynaklanan çizgiler haricinde pek az şey okuyabildi. Gri gözleri boş ve anlaşılmazdı. Fotoğrafı kısa bir süreliğine Bay Greenstein'a uzattı, sonra Geoffrey'nin fotoğrafını sessizce Sarah'ya iade etti.

Sarah çantasını kapatarak ona baktı. "Tüm bu soruları neden soruyorsunuz?"

"Sormalıyım. Üzgünüm ama bu gerçekten gerekli."

Sarah sertçe, "Kimin için?" diye sordu. "Sizin için mi?"

"Aynı zamanda sizin için de. Hatta belki Geoffrey için."

"Bu mantıksız."

"Berlin polisinin raporunu dinlediğinizde mantıklı gelecek."

"Başka bir şey mi var?"

"Evet. Bu kocanızın ölüm şartlarıyla ilgili."

"Ama siz bana bunun bir kaza olduğunu söylediniz."

"Ben kaza gibi *görünüyor* dedim." Adam konuşurken Sarah'yı büyük bir dikkatle seyretti, sanki yüzündeki bir değişimi, gözlerindeki bir titreşimi kaçırmaktan korkar gibiydi. "Birkaç saat önce Bay Corrigan'la konuştuğumda bana yeni bir gelişme olduğunu bildirdi. Yangının rutin incelemesinde

odadan geriye kalanlar da araştırma altına alınmış. Şilte artıklarını incelerlerken bir mermi bulmuşlar."

Sarah ona inanmayan gözlerle baktı. "Bir mermi mi?" dedi. "Yani şimdi siz..."

Adam başını salladı. "Bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorlar."

İkinci Bölüm

Sarah konuşmaya başladı ancak sesi çıkmayı reddetti. Bir heykel gibi sandalyesinde donup kaldı, hareket edemedi, adama bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Nick, "Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm," dedi. "Bunu size her ne olursa olsun söylemek zorundaydım çünkü yardımınıza ihtiyacımız olacak. Berlin polisi kocanızın işi, düşmanları, neden öldürülmüş olabileceği konusunda bilgi istiyor."

Sarah başını sersem sersem salladı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor... yani bilmiyorum... Tanrım!" diye fısıldadı.

Adamın, omzuna nazikçe dokunan eli Sarah'nın irkilmesine yol açtı. Başım kaldırıp baktığında adamın gözlerindeki endişeyi fark etti. *Bayılacağımdan korkuyor;* diye düşündü. *Şu güzel kalın halısının üzerine kusacağımdan ve ikimizi de utandıracağımdan endişe ediyor.* Ani bir öfkeyle silkinip adamın elinden kurtuldu. Hiç kimsenin kendisine acımasına ihtiyacı yoktu. Yalnız kalması gerekiyordu, bürokratlardan ve onların gayrışahsi dosyalarından uzaklaşmalıydı. Sarsak

sarsak ayağa kalktı. Hayır, bayılmayacaktı, bu adamın gözü önünde olmazdı.

Nick, Sarah'nın koluna uzandı ve nazikçe geriye, sandalyesine doğru itti. "Lütfen Bayan Fontaine. Bir dakika daha, tüm istediğim bu."

"Bırakın gideyim."

"Bayan Fontaine..."

"*Bırakın gideyim.*"

Sarah'nın sesindeki sertlik adamı şaşkına çevirdi. Kolunu bıraktı ama geri çekilmedi. Sarah orada otururken aniden adamın görünüşünün farklı detaylarının –tıraş losyonunun hafif kokusunun ve bitkinliğinin, kemer tokasının donuk ışıltısının, kırışık gömlek kollarının– farkına vardı.

Adam, "Özür dilerim," dedi. "Size kabalık etmek istemedim. Sadece endişelendiğim... yani..."

"Evet?" Sarah başını kaldırarak o barut rengi gözlere baktı. Orada gördüğü bir şey, bir metanet, bir kuvvet, tüm içgüdülerine rağmen içinde aniden ona güvenme isteği uyandırdı. "İma ettiğiniz şey buysa, bayılmayacağım. Lütfen, şimdi eve gitmek istiyorum."

"Evet, tabii ki. Ama birkaç sorum daha var."

"Benim size verecek yanıtım yok. Anlamıyor musunuz?"

Adam bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "O zaman sizinle daha sonra temasa geçerim," dedi. "Cesetle ilgili düzenlemeler hakkında konuşmalıyız."

"Oh. Tabii ya, ceset." Sarah gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırıp ayağa kalktı.

"Şimdi arabayla sizi evinize bıraktıracağım Bayan Fontaine." Yavaşça Sarah'ya yaklaştı, sanki onu korkutmaktan çekiniyor gibiydi. "Kocanız için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Aklınıza takılan bir soru olursa beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Sarah bu sözlerin hiçbirinin kalpten olmadığını, hiçbirinin içinde samimi bir duygudaşlık barındırmadığını biliyordu. Nicholas O'Hara bir diplomattı, kendisine öğretilen şeyleri söylüyordu. Yaşanan felaket her ne olursa olsun, Amerika Dışişleri Bakanlığı söylediklerinde hep haklıydı. Bu adam aynı şeyleri muhtemelen yüzlerce dula tekrarlamıştı.

Şimdi onun yanıtını bekliyordu, dolayısıyla Sarah bir duldan beklenen şeyi yaptı. Kendini toparladı. Uzanıp adamın elini sıktı ve ona teşekkür etti. Ardından döndü ve kapıdan çıktı.

"Sence biliyor mu?"

Nick, Sarah Fontaine'in arkasından az önce kapanan kapıya baktı. Sonra dönerek Tim Greenstein'la göz göze geldi. "Neyi biliyor mu?"

"Kocasının ajan olduğunu."

"Lanet olsun, bunu *biz* bile bilmiyoruz."

"Nick, adamım, tüm bu olanlar casusluk kokuyor. Geoffrey Fontaine bir sene öncesine kadar mevcut değildi. Sonra adı bir evlilik belgesinde belirdi, yeni bir sosyal sigorta numarası, bir pasaportu ve elindeki diğer detaylar var. FBI bu konuda tek bir şey dahi bilmiyor gibi görünüyor. Ama is-

tihbarat... adamın dosyasını gizlilerin arasına aldı! Ben aptal filan mıyım?"

Nick, "Belki de aptal olan benim," diye homurdandı. Masasına doğru ilerledi ve kendisini sandalyeye bıraktı. Sonra Fontaine dosyasına kaşlarını çatarak baktı. Tim tabii ki haklıydı. Bu dava çok çetrefil bir hal almıştı. Casusluk mu? Uluslararası suç mu? Çeteden saklanan eski bir federal tanık mı?

Geoffrey Fontaine *kimdi*?

Nick'in omuzları çöktü, başını arkaya atarak sandalyeye yasladı. Kahretsin ki çok yorgundu. Fakat Geoffrey Fontaine'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. Tabii Sarah Fontaine'i de.

Sarah ofisten içeri girdiğinde Nick şaşırmıştı, o biraz daha kültürlü birini görmeyi bekliyordu. Kocası birinci sınıf bir gezgindi, Londra, Berlin ve Amsterdam arasında dolaşıp duruyordu. Böyle bir adamın gösterişli ve zeki bir karısı olmalıydı. Bunun yerine içeri bu cılız, uyumsuz, zar zor güzel denilebilecek düzeydeki kadın girmişti. Yüzünde çok sert açılar vardı: yüksek, keskin yanaklar; dar bir burun, saç çizgisinin tam ortasındaki "v" şekilli uzantıyla yumuşatılmış köşeli bir alın. Bakırımsı renkli, uzun, gür saçları vardı; arkadan atkuyruğu yapılmış haliyle bile çok güzeldi. İki iri, kehribar rengi gözü çevreleyen, kemik çerçeveli gözlüğü ona bir şekilde komik gelmişti. Gözleri bu kadının en güzel yeriydi. Makyajsız ve solgun yüzü, narin yapısıyla olması gereken otuzlu yaşlardan çok daha genç görünüyordu.

Hayır, pek güzel sayılmazdı. Ancak görüşme süresince

Nick kendisini onun yüzüne bakar ve evliliğini merak ederken yakalamıştı. Tabii onu da merak etmişti.

Tim ayağa kalktı. "Hey, bunca keder acıkmama sebep oluyor. En iyisi kafeteryaya gidelim."

"Kafeteryaya gitmeyelim, dışarı çıkalım. Tüm gün bu binaya tıkılıp kaldım, bu gidişle delireceğim." Nick ceketini sırtına attı, birlikte odadan çıkıp Angie'nin masasının yanından geçtiler ve merdivenlere yöneldiler.

Dışarıda, kaldırımda yürürlerken yüzlerine sert bir bahar esintisi çarptı. Kiraz ağaçlarının tomurcukları daha yeni oluşmaya başlamıştı. Bir haftaya kadar tüm şehir pembe ve beyaz çiçeklerle dolacaktı. Bu Nick'in sekiz yıldan beri Washington'da geçirdiği ilk ilkbahar olacaktı... Ağaçların arasında yürümenin ne kadar güzel olabileceğini unutmuştu. Ellerini ceplerine sokarak yün ceketinin arasından geçip bedenini ısıran rüzgâr karşısında hafifçe eğildi.

Sarah Fontaine'in evine ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Acaba yatağına yatmış, hıçkırıklarla ağlıyor muydu? Ona sert davrandığının farkındaydı. Bu durum, yani Sarah'yı bu şekilde tahrik etmek onu rahatsız etmişti ama birisinin onun inkâr duvarını yıkması gerekiyordu. Gerçeklerin farkına varmalıydı. Yaşadığı elemden kurtulmasının tek yolu buydu.

Tim, "Nereye gidiyoruz Nick?" diye sordu.

"Mary Jo'ya ne dersin?"

"Salata yenilen şu yere mi? Ne yani, diyette filan mısın?"

"Hayır ama orası sessiz. Şu anda gürültülü bir yeri çekebilecek halde değilim."

İki blok ilerideki restorana girerek bir masaya yerleştiler. On beş dakika sonra garson üzeri ev yapımı mayonez ve tarhun otuyla kaplı salatalarını getirdi. Tim çatalındaki marul ve rokaya bakarak iç çekti.

"Bu tam bir tavşan yiyeceği. Bir gün de gidip şöyle yağlı bir hamburger yiyelim." Bir çatal dolusu salatayı ağzına tıkıştırdı ve masanın karşısında oturan Nick'e baktı. "Pekâlâ, söyle bakalım seni rahatsız eden şey ne? Yeni görev şimdiden moralini mi bozdu?"

Nick, "Bu suratıma inen lanet olası bir tokattan başka bir şey değil," dedi. Kahvesini bitirdi ve garsona tekrar doldurmasını işaret etti. "Londra'nın iki numaralı adamlığından Washington'a, masada oturup kâğıtları karıştırmaya gönderildim."

"Peki, neden istifa etmedin?"

"Edebilirim. Londra'daki o fiyaskodan bu yana kariyerim dibe vurdu. Şimdi de şu lanet olası, baş belası Ambrose'a katlanmak zorundayım."

"Hâlâ şehir dışında mı?"

"Bir haftalığına daha uzakta. O gelene kadar bu işi kendi istediğim gibi yürütebilirim. Tüm bu bürokratik saçmalıklar olmaksızın. Lanet olsun, olur da raporlarımı 'yönetim politikasına uydurmak' için yeniden yazacak olursa, kusacağım." Nick çatalını masaya bıraktı ve kaşlarını çatarak salataya baktı. Amirinden bahsetmek iştahının kaçmasına yetmişti. Daha ilk günden itibaren, Nick ve Ambrose bir türlü anlaşamamışlardı. Charles Ambrose her zaman bürokratik atlıka-

rıncada eğlenmeyi yeğlemiş, Nick ise ne kadar nahoş olursa olsun doğrudan ana noktaya parmak basma konusunda ısrarcı davranmıştı. Çatışma yaşanılması kaçınılmazdı.

"Senin sorunun Nick, her ne kadar akıllı olsan da, diğerleri gibi karmaşık bürokrasi dilini kullanmıyor olman. Hepsinin kafasını karıştırman lazım. Onlar rahatça anlayabildikleri adamlardan hoşlanmıyorlar. Ayrıca sen tam bir liberalsin."

"Öyleysem ne olmuş? Sen de öylesin."

"Ama ben aynı zamanda onaylı bir dâhiyim. Dâhilere hoşgörülü davranıyorlar. Öyle davranmazlarsa, bilgisayarlarını göçertirim."

Nick güldü, eski dostu Tim'in yanında olduğu için memnundu. Üniversitedeki dört yıllık oda arkadaşlığı aralarında güçlü bağlar yaratmıştı. Nick yurtdışında geçirdiği sekiz yılın ardından geri döndüğünde, Tim Greenstein'ı en az eskisi kadar sempatik bulmuştu.

Çatalını aldı ve salatasını bitirdi.

Tim tatlılarını yerlerken, "Peki, Fontaine davasını ne yapacaksın?" diye sordu.

"İşimi yapacak, davayı inceleyeceğim."

"Bunu Ambrose'a söyleyecek misin? Mutlaka duymak isteyecektir. CIA'deki diğerleri de öyle, tabii çoktan öğrenmedilerse."

"Bırakalım kendileri keşfetsinler. Bu benim davam."

"Bana bu işin içinde casusluk varmış gibi geliyor Nick. Bu pek konsolosluk işi sayılmaz."

Fakat Nick, Sarah Fontaine'i CIA'in vaka istihbarat görevlilerine havale etme fikrinden hiç hoşlanmadı. Kadın çok kırılgan, çok savunmasız görünüyordu. "Bu benim davam," diye tekrarladı.

Tim sırıttı. "Ah, dul Fontaine. Yoksa senin tipin olabilir mi? Ben her ne kadar ona karşı herhangi bir çekim hissetmesem de... Benim anlayamadığım şey o kocayı nasıl olup da kafeslediği. Adam tam bir sarışın Adonis, öyle değil mi? Hiç de kemik çerçeveli gözlüklü bir kadına uyan bir adama benzemiyor. Benim çıkarımım onun bu kadınla alışıldık sebeplerin dışında bir şeyler yüzünden evlendiği."

"Alışıldık mı? Yani sevgi mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Seks."

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Hımm. Alınganız. Ondan hoşlandın, öyle değil mi?"

"Yorum yok."

"Bana boşandığından bu yana aşk hayatın oldukça yavanmış gibi geliyor."

Nick kahve fincanını gürültüyle masaya bıraktı. "Tüm bu sorular ne anlama geliyor?"

"Sadece kafanın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum Nick. Duymadın mı? Bu son günlerde moda. İnsanlar birbirlerine açılıyorlar."

Nick iç çekti. "Bana bu martavalı okuma. Şu duyarlılıkla ilgili eğitim seanslarından birine daha katıldın, öyle değil mi?"

"Evet. Kadınlarla tanışmak için harika bir yer. Denemelisin."

"Hayır, teşekkürler. İhtiyacım olan en son şey ağlayan bir avuç sinir hastası kadınla bir arada olmak."

Tim arkadaşına anlayışlı bir bakış attı. "İzninle sana şu kadarını söyleyeyim Nick. Bir şey yapmalısın. Olduğun yerde oturup hayatının geri kalanını cinsel ilişkiden uzak geçiremezsin."

"Neden olmasın?"

Tim güldü. "Çünkü lanet olsun, ikimiz de senin papaz gibi bir yapıda olmadığını biliyoruz!"

Tim haklıydı. Lauren'dan boşandığından bu yana geçen dört yılda Nick, ister cinsel ister duygusal olsun, kadınlarla yakın ilişkiye girmekten kaçınmıştı. Şimdi bu durum etkisini göstermeye başlıyordu. Asabiydi. Kariyerinden geriye her ne kaldıysa kendini onu korumaya adamıştı ama yaptığı işin, gerçekten istediği şeyin kötü bir alternatifi olduğunu da keşfetmişti. Sarılacak sıcak ve yumuşak bir beden, geceleri atılan kahkahalar, yatakta paylaşılan düşünceler... Tekrar incinmekten kaçınmak için, hayatına bu şeyleri sokmadan yaşamayı öğrenmişti. Aklı başında olmanın tek yolu buydu. Fakat şu eski erkek içgüdüleri kolay kolay ölmüyordu. Hayır, Nick hiç de papaz olabilecek birisi değildi.

Tim, "Yakın zamanda Lauren'dan haber aldın mı?" diye sordu.

Nick kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Evet. Geçen ay. Bana, beni özlediğini söyledi. Bence asıl özlediği şey büyükelçilikteki yaşam."

"Demek seni aradı. Kulağa ümit verici geliyor. Sanki

barışma yolunda ilerliyor gibisiniz."

"Öyle mi? Bana ise sanki yaşadığı son gönül ilişkisi pek de iyi gitmiyor gibi geldi."

"Her neyse, senden boşandığı için pişman olduğu açık. Bu işi hiç kurcaladın mı?"

Nick çikolatalı pastadan geriye kalanı çatalıyla iteledi. "Hayır."

"Neden?"

"Kendimi bunu yapmak istiyormuşum gibi hissetmedim."

Tim arkasına yaslandı ve güldü. "Öyle hissetmemiş." Özellikle birini hedef almadan iç çekti. "Dört yıl boyunca boşandığın için homurdanıp, inleyip durdun, şimdi de bana bunları söylüyorsun."

"Bak, ne zaman işler onun açısından kötü gitse, iyi yaşlı Nick'i, sadık enayisini aramaya karar veriyor. Buna artık dayanamıyorum. Ona artık elinin altında olmadığımı söyledim. Ne onun, ne de başka birinin."

Tim başını salladı. "Sen kadınlara tövbe etmişsin. Bu kötüye işaret."

"Kadınlara tövbe ettiği için ölen yok." Nick masaya birkaç banknot atıp yerinden doğrulurken homurdandı. Şu anda kadınları düşünmeyecekti. Kafasında çok farklı şeyler vardı, hayal kırıklığıyla sonuçlanacak başka bir gönül ilişkisine ihtiyaç duymadığı açıktı.

Ama dışarıda, kiraz ağacının altından geçerlerken, kendisini Sarah Fontaine'i düşünürken yakaladı. Matem tutan

dul Sarah'yı değil, kadın Sarah'yı. İsmi ona çok yakışıyordu. Kehribar gözlü Sarah.

Nick silkinerek hızla bu düşüncelerden kurtuldu. Washington'daki tüm kadınlar arasında, düşünmesi gereken en son kişi o olmalıydı. Onun mesleğinde, işi doğru yapmanın anahtarı tarafsızlıktı. Bu işe şahsen bulaşmak –bu ister vize vermek, isterse hapse atılmış bir Amerikalının davasını bir sulh hâkiminin önünde tartışmak olsun– hemen her zaman bir hataydı. Hayır, Sarah Fontaine onun için dosyadaki bir isimden daha fazla bir şey ifade etmiyordu.

Ve bu şekilde de kalmalıydı.

Amsterdam

Yaşlı adam güllere bayıldı. Sık sık parmaklarının arasında tuttuğu ve ovaladığı taçyapraklarının yoğun kokusuna da öyle. Çok güzel, çok rayihalıydı, bahçıvanın ördek havuzunun kenarına diktiği şu yavan lalelere hiç benzemiyordu. Laleler sadece renkten ibaretti, kokuları yoktu. Saplarını çıkarmış, çiçek açmış ve solup yok olmuşlardı. Ama güller... Tıpkı soğuktan büzüşüp kalan, öfkeli yaşlı kadınlar gibi, çıplak ve dikenli halleriyle kış boyunca bile inatla yaşamışlardı.

Gül ağaçlarının arasında durakladı ve derin derin soluklandı, nemli toprak kokusunun tadını çıkarıyordu. Birkaç haftaya kadar, çiçekler açacaktı. Karısı görse bu bahçeyi ne kadar da severdi! Onun orada dikildiğini, güllere gülümseyerek baktığını gözünün önüne getirebiliyordu. Eski hasır

şapkasını takar, dört cepli ev kıyafetini üzerine geçirir, plastik kovasını eline alıp dolanırdı. *Üniformam,* derdi. *Ben sadece yaşlı bir askerim, salyangoz ve böceklerle savaşmaya gidiyorum.* Yaşlı adam, karısının eski evlerinin basamaklarından her aşağı inişinde, plastik kovada taşıdığı gül makaslarının sağa sola vurup çıkardıkları takırtıyı hatırladı... Ardında bırakıp gittiği evin merdivenlerinden inerken... *Nienke, benim tatlı Nienke'm,* diye düşündü. *Seni ne kadar da özledim.*

Bir ses Flemenkçe, "Soğuk bir gün," dedi.

Yaşlı adam döndü ve çalıların arasından kendisine doğru yürüyen açık renk saçlı genç adama baktı. "Kronen," dedi. "Sonunda geldin."

"Özür dilerim, *meneer**. Bir gün geciktim ama elden gelen bir şey yoktu." Kronen güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Her zamanki gibi, yaşlı adamın yüzüne doğrudan bakmaktan kaçınmıştı. Kazadan bu yana herkes onun yüzüne bakmaktan kaçınıyordu ve bu durum yaşlı adamı istisnasız sinirlendirmekteydi. Birisi cesaretini toplayıp doğrudan gözlerinin içine bakmayalı beş yıl olmuştu. Başka bir insanın bakışlarına herhangi bir rahatsızlık hissetmeksizin bakabildiği günden bu yana geçen süre de beş yıldı. Oğlu gibi gördüğü Kronen bile başka bir yere bakarak bunun doğruluğunu kanıtlamıştı. Zaten Kronen'in kuşağından gelen genç insanlar görünüm konusunda fazla hassastılar.

Yaşlı adam, "Bunu Basra'da işlerin iyi gitmesine yoruyorum," dedi.

"Evet. Sadece küçük gecikmeler yaşandı, o kadar. Ay-

* *Hollandaca: Efendim. (e.n.)*

rıca son nakliyede de sorunlar vardı... Nişan alınırken mekanizmada bilgisayar kaynaklı takılma yaşandı... Füzelerden biri hedefe kilitlenemedi."

"Utanç verici."

"Evet. Durumu üreticiyle konuştum bile."

Gül ağaçlarının arasında uzanan bir patikayı takip ettiler, ördek havuzuna indiler. Soğuk hava yaşlı adamın boğazını ağrıtmıştı. Atkısını boğazına daha sıkı doladı ve kendisini zorlayarak zayıfça kuru kuru öksürdü. "Sana verilecek yeni bir görevim var," dedi. "Bir kadın."

Kronen durakladı, gözlerinde ani bir ilgi belirmişti. Saçları güneş ışığının altında neredeyse beyaz görünüyordu. "Kim?"

"Adı Sarah Fontaine. Geoffrey Fontaine'in karısı. Seni nereye götüreceğini görmeni istiyorum."

Kronen kaşlarını çattı. "Anlamıyorum efendim. Bana Fontaine'in öldüğü söylenmişti."

"Yine de o kadını takip et. Amerikalı kaynağım bana onun Georgetown'da mütevazı bir dairesinin olduğunu söyledi. Bir mikrobiyolog, otuz iki yaşında. Evliliği haricinde, istihbaratla gözle görülür bir bağlantısı yok. Ama kimse bundan emin olamaz."

"Şu kaynağınızla temasa geçebilir miyim?"

"Hayır. Pozisyonu çok... hassas."

Kronen konunun peşini bırakarak başını salladı. Yaşlı adam adına, işlerin nasıl işlediğini anlayabilecek kadar uzun bir süredir çalışmaktaydı. Herkesin kendine ait bir bölgesi,

içinde işlev gördüğü küçük bir kutusu vardı. Hiç kimse fırtına koparmayı denememeli, bir başkasının bölgesine girmeye çalışmamalıydı. Bu kadar güvenilen Kronen bile resmin sadece bir parçasını görüyordu. Her konuda bilgisi olan ise sadece bu yaşlı adamdı.

Göletin etrafında birlikte yürüdüler. Yaşlı adam ceketinin cebine uzandı ve evden getirdiği ekmek torbasını çıkardı. Sessizce bir avuç dolusu ekmeği suya savurarak kırıntıların etrafa saçılmasını seyretti. Ördekler kamışların arasından etrafa su sıçratarak ileri doğru atıldı. Nienke hayattayken sırf ördekleri kahvaltısındaki kızartılmış ekmeklerle beslemek için her sabah parka yürürdü. Zayıf ördeklerin yiyecek yeterli şey bulamayacaklarından endişelenirdi. *Şunlara bak Frans,* derdi. *Küçük olanlar ne kadar da çabuk büyüyorlar!* Sadece bizim kahvaltı kırıntılarımızla!

Şimdi o buradaydı, Nienke'nin seviyor olması dışında şahsen en ufak bir ilgi beslemediği ve umursamadığı ördekler için suya ekmek atıyordu. Paket kâğıdını büyük bir dikkatle katladı ve tekrar cebine koydu. O sırada bunun, yani eski bir ekmek paketini korumaya çalışmanın ne kadar üzücü ve aciz bir hareket olduğunu fark etti. Hem de ne uğruna!

Havuzun rengi aniden kurşuni bir griye dönüşmüştü. Güneş nereye gitmişti? Kronen'e bakmadan, "Şu kadın hakkında bilgi edinmek istiyorum. Hemen git," dedi.

"Tabii ki."

"Washington'da dikkatli ol. Orada suçun korkunç karşılandığını biliyorum."

Kronen oradan ayrılmaya hazırlanırken güldü. "*Tot ziens**, *meneer*."

Yaşlı adam başını sallayarak onayladı. "Görüşürüz."

Sarah'nın çalıştığı laboratuvar pırıl pırıldı. Mikroskoplar cilalanmıştı, tezgâh ve lavabolar sürekli dezenfekte ediliyordu, kuluçka bölmeleri günde iki kez silinip temizleniyordu. Sarah'nın işi kesinlikle mikropsuz bir ortam gerektiriyordu, temizlikte ısrarcı olması bir alışkanlık haline gelmişti. Laboratuvar bankında oturup son mikroskop slaytlarına bakarken, Sarah'ya odanın sterilliği bir şekilde hayatının geri kalanına da yayılmış gibi geldi.

Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini yorgun bir tavırla kırpıştırdı. Paslanmaz çelik yüzeyler ona baktığı her yerden ışıldayarak karşılık veriyor gibiydi. Floresanın ışığı çok sertti. Pencere yoktu, dolayısıyla güneş ışığı da. Saat öğle ya da gece yarısı olabilirdi, buradan aradaki farkı anlaması imkânsızdı. Laboratuvar, buzdolabının homurtusu haricinde sessizdi.

Gözlüklerini takarak slaytları tekrar kutuya doldurmaya başladı. Koridordan bir kadının topuk sesleri yankılandı. Kapı hızla ardına kadar açıldı.

"Sarah? Burada ne işin var?"

Sarah dönüp yakın arkadaşı Abby Hicks'e baktı. Üzerindeki büyük beden laboratuvar önlüğüyle kapı girişinin büyük kısmını kaplıyordu.

---

* *Hollandaca: Hoşça kal. (e.n.)*

Sarah, "Sadece birkaç şeyi kontrol ediyordum," dedi. "Gittiğimden beri o kadar çok iş birikmiş ki..."

"Oh, lanet olsun Sarah! Laboratuvar sensiz birkaç hafta idare edebilir. Saat çoktan sekiz oldu. Kültürleri kontrol edeceğim. Haydi evine git."

Sarah slayt kutusunu kapattı. "Eve gitmek istediğimden emin değilim," diye mırıldandı. "Orası çok sessiz. Burada olmayı tercih ederim."

"Pekâlâ, burası da pek hareketli sayılmaz. Aynen bir mezar kadar canlı..." Abby hemen dudağını ısırdı ve yüzü kızardı. Elli beş yaşında olmasına rağmen küçük bir kız gibi kızarabiliyordu. "Kötü kelime seçimi," diye mırıldandı.

Sarah gülümsedi. "Sorun değil Abby."

Bir süre iki kadın da hiçbir şey söylemedi. Sarah ayağa kalktı ve üzerinde çalıştığı numune tabağını almak için kuluçka makinesini açtı. Ilık bakteri üretme tabaklarından dışarı kötü bir agar* kokusu yayıldı.

Abby nazikçe, "Nasılsın Sarah?" diye sordu.

Sarah tabağı içine yerleştirdikten sonra kuluçka makinesini kapattı. İç çekerek döndü ve arkadaşına baktı. "Sanırım idare ediyorum."

"Hepimiz seni özledik. Yaşlı Grubb bile hiçbir şeyin sen ve şu aptal dezenfektan şişen olmadan aynı olmadığını söylüyor. Sanırım herkes seni aramaktan biraz korkuyor. Bence hiç kimse keder karşısında ne yapacağını bilmiyor. Ama hepimiz sana önem veriyoruz Sarah."

** agar: kırmızı alglerden özütlenen jelâtinimsi bir madde olan agar-agar'dan hazırlanarak bakteri kültürleri için ve elektroforez jelleri için kullanılan jelâtinimsi bir madde. (e.n.)*

Sarah memnun bir tavırla başını salladı. "Oh Abby, önemsediğinizi biliyorum. Benim için yaptığınız her şeye minnettarım. Onca yemek, kart ve çiçek için. Şimdi benim tekrar ayağa kalkma zamanım." Üzüntüyle etrafına bakındı. "İhtiyaç duyduğum şeyin işe geri dönmek olduğunu düşündüm."

"Bazıları eski düzene dönme ihtiyacı duyar. Diğerleri ise bir süre o ortamdan uzaklaşır."

"Belki de yapmam gereken şey bu. Bir süre Washington'dan uzaklaşmak. Bana onu anımsatan yerlerden uzaklaşmak..." Boğazına oturan o tanıdık acıdan yutkunarak kurtuldu ve gülümsemeye çalıştı. "Kız kardeşim Oregon'a gidip kendisini ziyaret etmemi istiyor. Biliyorsun, yeğenlerimi yıllardır görmedim. Büyümüş olmalılar."

"O zaman git, Sarah, daha iki hafta bile olmadı! Kendine biraz zaman tanıman lazım. Git ve kız kardeşini gör. Biraz daha ağla."

"Ağlamakla çok fazla zaman harcadım. Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimi düşünerek evde oturdum. Elbiselerinin dolapta asılı olduğunu görmeye hâlâ dayanamıyorum." Sarah başını iki yana salladı. "Canımı bu kadar yakan şey sadece onu kaybetmiş olmam değil. Geriye kalan kısmı da acıtıyor..."

"Yani şu Berlin konusundan mı bahsediyorsun?"

Sarah başını sallayarak onayladı. "Bunu düşünmeye devam edersem çıldıracağım. Bu gece buraya bu yüzden geldim, her şeyi kafamdan atmak için. İşe geri dönme zamanı

olduğunu düşündüm." Mikroskobunun yanında yığılı duran laboratuvar kitaplarına baktı. "Ama bu çok garip Abby. Burayı çok severdim. Şimdi ise buraya son altı yıl boyunca nasıl dayanabildiğimi merak ediyorum. Tüm bu soğuk dolaplar ve çelik lavabolara. Her şey o kadar tıkış tıkış ki. Kendimi sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunun sebebi laboratuvardan daha fazlası olmalı. Sen bu işi hep sevdin Sarah. Santrifüj eşliğinde mırıldanarak ayakta dikilen sensin."

"Hayatımın geri kalanı boyunca burada çalışmaya devam ettiğimi hayal bile edemiyorum. Geoffrey'yle birlikte o kadar az zaman geçirdik ki! Balayı için üç gün. Hepsi bu kadar. Sonra ben şu lanet olası büyük teklifi bitirmek için çalışmak zorunda kaldım. Hep çok meşguldük, tatil yapmaya hiç zamanımız olmadı. Artık olmayacak da." İç çekerek bankına geri döndü ve mikroskop lambasını kapattı. Alçak sesle, "Ayrıca onun neden..." diye ekledi. Cümlesini bitirmeden yerine oturdu.

"Dışişleri Bakanlığı'ndan başka bir şey işittin mi?"

"Adam dün tekrar aradı. Berlin polisi sonunda... cesedi teslim etmiş. Yarın buraya geliyor." Gözleri birdenbire yaşlarla bulanıklaştı. Başını eğip önüne baktı, ağlamamak için çabalıyordu. "Tören cuma yapılacak. Orada olacak mısın?"

"Tabii ki olacağım. Hepimiz orada olacağız. Seni ben götüreceğim, tamam mı?" Abby geldi ve arkadaşının omzuna elini yerleştirdi. "Her şey daha çok yeni Sarah. Ağlamak için her tür hakkın var."

"Ölümüyle ilgili hiçbir zaman anlayamayacağım o kadar çok şey var ki Abby. Dışişleri Bakanlığı'ndaki şu adam... Sorularına yanıt almak için beni zorlayıp durdu, bense ona tek bir yanıt bile veremedim! Ah, bunun işi olduğunu biliyorum ama beni rahatsız eden o kadar çok... olasılık ortaya koydu ki. Geoffrey'yi merak etmeye başladım. Hem de gittikçe daha çok."

"Uzun bir süredir evli değildiniz Sarah. Lanet olsun, ayrılmadan önce kocamla tam otuz yıl evli kaldık, bu süre bile benim o aşağılığı tanımama yetmedi. Geoffrey hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyor olman hiç de şaşırtıcı değil."

"Ama o benim kocamdı!"

Abby bir süre sessiz kaldı. Sonra, biraz tereddütle, "Biliyor musun Sarah, onda hep garip bir şeyler vardı... Yani, bana sanki onu hiçbir zaman tam anlamıyla *tanıyabilirmişim* gibi gelmedi."

"O utangaç biriydi Abby."

"Hayır, bu sadece utangaçlık değildi. Sanki... sanki içinde birçok sır taşıyor gibiydi. Sanki..." Sarah'ya baktı. "Ah, önemli değil."

Ama Sarah, Abby'nin söylediklerini düşünmeye başlamıştı bile. Gözlemlerinde doğru bir yan vardı. Geoffrey soğuk ve kendi halinde bir adamdı, uzun ya da açık sohbetlerin adamı değildi. Kendisi hakkında pek fazla konuşmazdı. Hep Sarah'yla, onun işiyle, arkadaşlarıyla daha çok ilgileniyormuş gibi görünmüştü. İlk tanıştıklarında gösterilen bu ilgi

oldukça pohpohlayıcıydı, tanıdığı onca erkek arasında kendisini gerçekten *dinleyen* bir tek o olmuştu.

Sonra her nedense gözünün önünde aniden başka bir yüz belirdi. Nick O'Hara. Evet, adı buydu. Nick O'Hara'nın onu inceleme şekli, gri gözlerinin yüz ifadesinin her detayına odaklanışı tüm canlılığıyla aklına geldi. Evet, o da dinlemişti ama bu onun işiydi. Yeni dullara eziyet etmek de görevi miydi yoksa? Bunu düşünmek istemedi. O adamla tekrar konuşmak istemiyordu.

Sarah plastik kapağı mikroskobun üzerine kapattı. Veri defterini eve götürmeyi düşündü. Fakat açık sayfayı tararken, verilerle dolu kolonların kendi hayatını yaşayış tarzını sembolize ettiğinin farkına vardı. Düzgünce, büyük bir dikkatle kaleme alınmışlardı. Basılı sınırların içindeydiler.

Defteri kapattı ve tekrar rafa kaldırdı.

"Sanırım eve gideceğim," dedi.

Abby başını sallayarak onayladı. "Güzel. Kendini buraya hapsetmenin bir anlamı yok. İşi bir süreliğine unut."

"Ek yükü kaldırabileceğinden emin misin?"

"Tabii ki."

Sarah laboratuvar gömleğini çıkararak kapının yanına astı. Odadaki diğer her şey gibi, önlüğü de çok düzgün, çok temiz görünüyordu. "Belki de cenaze töreninin ardından biraz izin yaparım. Bir hafta daha. Belki de bir ay."

Abby, "Çok uzun süre uzaklaşma," dedi. "Hepimiz geri dönmeni istiyoruz."

Sarah her şeyin derli toplu olduğundan emin olmak için

son bir kez etrafına bakındı. Öyleydi. "Döneceğim," dedi. "Sadece zamanını bilmiyorum."

Tabut rampadan aşağı kaydı ve hafif bir gümbürtüyle platforma indi. Çıkan ses Nick'in ürpermesine yol açtı. Yıllardır ölen Amerikalıları defnediyor olmak dehşet duygusunu köreltmişti. Ancak konsolosluktaki herkes gibi, o da acıyla başa çıkmanın kendine has bir yolunu bulmuştu. Günün ilerleyen saatlerinde uzun bir yürüyüşe çıkacak, eve gidecek ve kendisine bir içki dolduracaktı. Ardından eski deri koltuğuna yayılacak, radyoyu açacak ve gazetesini okuyacaktı; kaç deprem olduğunu, kaç uçağın, trenin ve otobüsün kaza yaptığını, kaç bomba atıldığını öğrenecekti. Resmin tamamını anlayacaktı. Bu ölümü önemsiz bir hale getirecekti. Neredeyse...

"Bay O'Hara? Şurayı imzalayın lütfen."

Üzerinde havayolları şirketine ait bir üniforma olan adam ona nakliye belgelerinin tutturulduğu klipsli bir kâğıt altlığı uzattı. Nick belgelere baktı, merhumun adını hızla kontrol etti: Geoffrey Fontaine. Hızla imzasını karaladı ve kâğıt altlığım iade etti. Sonra döndü ve bekleyen cenaze arabasına tabutun yüklenişini seyretti. Tabutun içindekini düşünmek istemedi ama yine de gözünün önünde bir görüntü belirdi: dergide gördüğü bir şey, bombalama yüzünden ölen Vietnamlı köylüler... Hepsi de yanarak ölmüşlerdi. Geoffrey Fontaine'in tabutunda yatan da böyle bir şey miydi? Tanınmayacak derecede kömürleşmiş bir adam mı?

Silkinerek bu görüntüden kurtuldu. Lanet olsun, içkiye ihtiyacı vardı. Eve gitme zamanıydı. Cenaze arabası belirtilen morga doğru hareketlendi, önceden düzenlendiği üzere Sarah Fontaine sorumluluğu orada üzerine alacaktı. Kadını bir kez daha araması gerekip gerekmediğini merak etti. İyi ama bunu neden yapacaktı ki? Yine mi başsağlığı dileyecekti, ne kadar müteessir olduğunu mu tekrarlayacaktı? O üzerine düşeni yapmıştı. Sarah hesabı çoktan ödemişti. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Nick dairesine vardığında korkunç konuyu aklından tamamen çıkarmıştı. Evrak çantasını koltuğa fırlattı ve doğrudan mutfağa gitti, kendisine cömertçe bir bardak viski doldurdu ve fırına hazır bir akşam yemeği attı. Bekârların dostu Swanson sağ olsun. Tezgâha dayandı ve içkisini yudumladı. Buzdolabı hırıldamaya başladı, fırın ışığı tıkırdayarak söndü. Radyoyu açmayı düşündü fakat yerinden kımıldamaya gücü yetmedi. Kamu hizmetinde bir günü daha sonlandırmıştı. Günlerden ise sadece salıydı.

Kendisini en son ne zaman mutlu hissettiğini merak etti. Aylar önce mi? Yoksa yıllar mı? Farklı bir ruh halini anımsamaya çalışmak boşunaydı. Anımsadığı şeyler gördükleri ve seslerdi; gökyüzünün mavisi, bir yüzdeki gülümseme. Mutluluğa dair aklına gelen en son detay Londra'da bindiği, koltukları yırtık ve camları pis bir otobüsteydi. Elçilikten yeni ayrılmıştı ve eve, Lauren'ın yanına gidiyordu...

Çalan kapı zili yerinden sıçramasına sebep oldu. Aniden yanında birinin olmasının özlemini duydu, herhangi birisi-

nin... Bu gazete satan çocuk bile olabilirdi. Dahili telefon sisteminin başına gitti. "Evet?"

"Hey, Nick? Ben Tim. Kapıyı aç."

"Tamam. Yukarı gel."

Nick giriş kapısını açtı. Acaba Tim bir şeyler yemek ister miydi? Aptalca bir soru. O hep bir şeyler yemek isterdi. Nick buzluğu kurcaladı ve iki hazır yemek paketi daha olduğunu görünce rahatladı. Birini fırına attı.

Giriş kapısına gitti ve asansörün açılmasını bekledi.

Tim dışarı fırladı. "Tamam, buna hazır mısın? Bil bakalım FBI'daki arkadaşım ne buldu?"

Nick iç çekti. "Sormaya korkuyorum."

"Şu Geoffrey Fontaine adlı adamı tanıyorsun, değil mi? Pekâlâ o öldü."

"Bunun nesi yeni?"

"Hayır, ben *gerçek* Geoffrey Fontaine'den bahsediyorum."

Nick, "Bak," dedi. "Ben bu davaya dair dosyamı kapattım. Ama akşam yemeğine kalmak istersen..."

Tim onun ardından içeri daldı. "Gerçek Geoffrey Fontaine öldü..."

Nick, "Evet," dedi.

"Kırk iki yıl önce."

Kapı hızla kapandı. Nick döndü ve ona baktı.

Tim, "Ha!" dedi. "Bunun ilgini çekeceğini düşündüm."

Üçüncü Bölüm

Gün çiçek kokuyordu. Sarah'nın ayaklarının dibindeki çimenlerde karanfil, glayöl ve zambak öbeği duruyordu. Hayatının geri kalanı boyunca, bu koku midesinin bulanmasına yol açacaktı. Ona bu yamacı, mermerlerin arasındaki biçilmiş çimenleri ve aşağıdaki vadide asılı duran sisi anımsatacaktı. Dahası, hissettiği acıyı canlandıracaktı. Diğer her şeyi: bakanın sarf ettiği kelimeleri, yakın arkadaşı Abby'nin elinin koluna sıkı sıkı dolanışını, hatta yağmurun ilk soğuk damlalarının yüzüne vuruşunu... Hepsini güçbela hissetti çünkü bunlar duyduğu acının yanında bir hiçti.

Kendisini ayaklarının altındaki toprakta açılan derin çukura odaklanmamaya zorladı. Bunun yerine vadinin karşısındaki yamaçlara baktı. Sisler arasından görünen hafif pembe bir beneğin farkına vardı. Kiraz ağaçları çiçek vermekteydi. Ama bu manzara sadece üzülmesine yol açtı. bu Geoffrey'nin göremeyeceği bir bahar olacaktı.

Bakanın sesi hafiften sinir bozucu bir monotonluğa bü-

ründü. Soğuk soğuk çiseleyen yağmur Sarah'nın yanaklarını yaktı ve gözlüklerinin buğulanmasına sebep oldu, sis üzerlerine çöktü, herkesi dünyadan kopardı. Abby'nin aniden dürtükleyişi onu gerçeklere geri döndürdü. Tabut çukura indirilmişti. Suratları gördü, ona bakıyorlardı, hepsi de bekliyordu. Bunlar onun arkadaşlarıydı ama hissettiği acı yüzünden onları tanımakta zorlandı. Hatta Abby bile, sevgili Abby bile, şu anda ona yabancıydı.

Sarah istemdışı bir hareketle eğildi ve bir avuç toprak aldı. Toprak nemli ve verimliydi, yağmur kokuyordu. Bunu mezara attı. Tabuttan yükselen çarpma sesi irkilmesine yol açtı.

Yüzler sanki sisler arasındaki hayaletlermiş gibi yanından geçtiler. Arkadaşları kibardı. Onunla yumuşak yumuşak konuştular. Bu süre boyunca ağlamadan ve uyuşmuş bir halde dikildi. Çiçeklerin kokusu ve sisin suratında yarattığı etki duyularını bastırdı, etrafına bakınıp herkesin gittiğini görene kadar hiçbir şeyin farkına varmamıştı. Mezarın yanında sadece Abby ve kendisi dikiliyorlardı.

Abby, "Yağmur başlıyor," dedi.

Sarah başını kaldırıp baktı, bulutların üzerlerine soğuk, gümüş renkli bir battaniye gibi alçaldığını gördü. Abby şişman kolunu Sarah'nın omuzlarına doladı ve onu araba parkına doğru yönlendirdi.

"Bir fincan çay, ikimizin de ihtiyacı olan şey bu," dedi. Bu onun her şeye karşı başvurduğu tek devaydı. Berbat bir boşanma davası yaşamıştı, üniversiteye giden oğullarının

evden ayrılışı ise Earl Grey'den daha etkili değildi. "Bir fincan çay, ardından da biraz sohbet edelim."

Sarah, "Çay fikri kulağa gerçekten hoş geliyor," diye itiraf etti.

Kol kola ağır aksak çimenlik alanın karşısına yürüdüler. Abby, "Bunun şu anda sana hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum," dedi, "fakat bu acı geçecek Sarah. Gerçekten geçecek. Biz kadınlar bu açıdan güçlüyüz. Öyle olmalıyız."

"Ya ben değilsem?"

"Öylesin. Sakın bundan şüphe duyma."

Sarah başını olumsuz anlamda salladı. "Şu anda her şeyi sorguluyorum ve herkesi."

"Benden şüphen yok, öyle değil mi?"

Sarah, Abby'nin geniş, nemli yüzüne baktı ve gülümsedi. "Hayır. Senden değil."

"Güzel. Benim yaşıma geldiğinde, tüm bu olanların..." Abby aniden durdu. Soluk alışı gürültülü ve boğuktu. Sarah onun bakışlarını takip etti.

Bir adam sislerin arasından onlara doğru yaklaşıyordu.

Sarah rüzgârın savurduğu koyu renk saçları ve üzerine düşen yağmur damlalarıyla artık ışıldamaya başlayan gri pardösüyü inceledi. Adamın uzun bir süredir açık alanda dikildiğini rahatça söyleyebilirdi, muhtemelen törenin başından beri oradaydı. Soğuk suratının kızarmasına yol açmıştı.

Adam, "Bayan Fontaine?" diye seslendi.

"Merhaba Bay O'Hara."

"Bakın, bunun kötü bir zamanlama olduğunun farkın-

dayım ancak iki gündür sizinle temasa geçmeye çalışıyorum. Aramalarıma geri dönüş yapmadınız."

Sarah, "Hayır," diye itiraf etti. "Yapmadım."

"Sizinle konuşmalıyım. Birtakım gelişmeler yaşandı. Bunları duymanız gerektiğini düşünüyorum."

Abby, "Sarah, bu adam da kim?" diyerek araya girdi.

Nick yaşça büyük olan kadına döndü. "Nick O'Hara. Dışişleri'nde çalışıyorum. Sizce sorun olmayacaksa hanımefendi, Bayan Fontaine'le bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Belki o sizinle konuşmak istemiyordur."

Nick, Sarah'ya baktı. "Bu önemli."

Onun kendisine bakış tarzındaki bir şey, çenesinin inatçı açısı, Sarah'nın adamın talebini bir an için gözden geçirmesine yol açtı. Son iki gündür telesekreteri bu adamın yarım düzine arama kaydıyla dolmuştu, o ise bunları dikkate bile almamıştı. Geoffrey ölmüş ve gömülmüştü, bu yeterince acıydı. Nick O'Hara yanıtlanması imkânsız sorular sorarak sadece her şeyin daha kötü olmasına sebep olacaktı.

"Lütfen Bayan Fontaine."

Sonunda başını sallayarak onayladı. Abby'ye bakıp, "Sorun yok," dedi.

"Pekâlâ, burada dikilip çene çalamazsın. Yağmur birazdan bastıracak!"

Nick, "Onu evine ben bırakabilirim," dedi, Abby'nin şüpheci bakışı karşısında gülümseyerek. "Gerçekten. Bana güvenebilirsiniz. Onunla yakından ilgileneceğim."

Abby, Sarah'yı son bir kez kucaklayarak öptü. "Seni bu

gece arayabilirim tatlım. Gel, yarın sabah birlikte kahvaltı yapalım." Sonra açık bir isteksizlikle döndü ve arabasına yöneldi.

Nick, uzaklaşan Abby'yi seyrederken, "İyi bir arkadaş, buna eminim," dedi.

"Yıllardır birlikte çalışıyoruz."

"Ulusal Sağlık Enstitüsü'nde mi?"

"Evet. Aynı laboratuvarda."

Nick başını kaldırarak fırtına bulutları yüzünden iyice kararan gökyüzüne baktı. Üzerlerine serin bir hava çökmüştü. "Arkadaşın haklı. Bir dakika içerisinde yağmur bastıracak. Haydi gel. Arabam şu tarafta."

Hafifçe Sarah'nın koluna dokundu. Sarah istemdışı olarak ilerledi, Nick'in kendisini arabasının ön koltuğuna doğru yönlendirmesine göz yumdu. Nick de onun yanında yerini alarak kapıyı çekip kapattı. Bir an için sessizce oturdular. Araba eski bir Volvo'ydu, kullanışlıydı, gösterişsizdi, sırf nakliye için tercih edilmiş bir modeldi. Bu Nick'e uygundu. Arabanın içi dışarıdan daha sıcaktı, Sarah'nın gözlükleri buğulandı. Bunu çıkardı, döndü ve Nick'e baktı, saçlarının ıslak olduğunu gördü.

Nick, "Üşümüş olmalısın," dedi. "En iyisi seni evine götüreyim."

Motor homurdanarak çalıştı. Isıtıcıdan içeri hava püskürdü, rüzgârlı yolu takip ederek mezarlıktan ayrılırlarken yavaş yavaş içerisi ısınmaya başladı. Cam silecekleri gıcırdayarak bir ileri bir geri hareket etmeye başladı.

Sarah yağmuru seyrederken, "Bu sabah gün o kadar güzel başlamıştı ki," dedi.

"Öngörülemez. Tıpkı diğer her şey gibi."

Arabayı otobanın D.C. bağlantısına doğru yavaşça çevirdi. Soğukkanlı bir sürücüydü, elleri sağlamdı. Muhtemelen hiç risk almayanlardandı. Sarah kaloriferin sıcaklığının tadını çıkartarak arkasına yaslandı.

Nick, "Neden aramalarıma geri dönmediniz?" diye sordu.

"Kabalık ettim. Özür dilerim."

"Sorumu yanıtlamadınız. Neden beni aramadınız?"

"Sanırım Geoffrey hakkında daha fazla spekülasyon duymak istemedim. Ya da ölümüne dair."

"Bunlar gerçek olsa bile mi?"

"Siz bana gerçekleri aktarmıyordunuz, Bay O'Hara. Sadece tahminlerde bulunuyordunuz."

Nick acımasızca ileriye, yola baktı. "Daha fazla tahminde bulunmayacağım, Bayan Fontaine. Size aktaracaklarım gerçek. İhtiyacım olan tek şey bir isim."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Kocanızdan. Bana Geoffrey Fontaine ile altı ay önce bir kahve dükkânında tanıştığınızı söylemiştiniz. Ayaklarınızı yerden kesmiş olmalı. Dört ay sonra evlendiniz. Doğru mu?"

"Evet."

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Geoffrey Fontaine... gerçek Geoffrey Fontaine... kırk iki yıl önce vefat etti. Küçük bir çocukken."

Sarah duyduklarına inanamadı. "Anlamıyorum..."

Nick ona bakmadı, konuşurken gözlerini yoldan ayırmadı. "Evlendiğiniz adam ölmüş bir çocuğun adını aldı. Bunu yapmak çok kolay. Yapacağınız tek şey sizinle aynı yıllarda doğmuş bir bebeğin ismini arayıp öğrenmek. Sonra doğum sertifikasının bir kopyasını alırsınız. Bununla sosyal güvenlik numarasına, ehliyete, evlilik lisansına başvurursunuz. O bebeğin *yerine geçmiş* olursunuz. büyümüş haliyle. Yeni bir kimlik. Yeni bir yaşam. Bunu ispatlayacak kayıtların hepsi de elinizde olur."

"Ama... ama tüm bunları nasıl biliyorsunuz?"

"Günümüzde her şey bilgisayarlarda kayıtlı. Birkaç kontrolün ardından, Geoffrey Fontaine'in hiçbir zaman askere çağrılmadığını keşfettim. Okula da hiç gitmemiş. Hiç banka hesabı olmamış... Ta ki adı bir yıl önce aniden birkaç farklı yerde belirene kadar."

Sarah'nın nefesi kesildi. Sonunda, "O zaman o kimdi?" diye fısıldadı. "Ben kiminle evlendim?"

Nick, "Bilmiyorum," karşılığını verdi.

"Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden yeni bir hayata başlasın?"

"Size aklıma gelen birçok sebep sıralayabilirim. İlki bir suçtan aranıyor olması. Başparmağının izleri ehliyet bürosunun kayıtlarında var, bunları FBI bilgisayarına yönlendirdim. Onların listelerinde yer almıyor."

"O zaman bir suçlu değildi."

"Öyle olduğuna dair herhangi bir kanıt yok. Diğer bir

olasılık bir tür federal tanık programına dahil olması, dolayısıyla kendisine korunması için yeni bir isim verilmiş olabilir. Bunu kontrol etmem çok zor. Veriler çok güvenli şekilde korunuyor. Fakat bu olasılık bize onun öldürülmesi için de oldukça sağlam bir sebep sunuyor."

"Yani size göre... aleyhlerine tanıklık ettiği insanlar... onu buldular."

"Doğru."

"Ama böyle bir şey olsa bana söylerdi, bunu benimle paylaşırdı..."

"Bu aklıma başka bir olasılığın daha gelmesine sebep oluyor. Belki bunu siz teyit edebilirsiniz."

"Devam edin."

"Ya kocanızın yeni ismi ve hayatı işinin sadece bir parçasıysa? Hiçbir şeyden kaçmıyor olabilir. Buraya gönderilmiş olabilir."

Sarah alçak sesle, "Yani siz şimdi onun bir casus olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi.

Nick ona baktı ve başını sallayarak onayladı. Gözleri en az dışarıdaki fırtına bulutları kadar griydi.

Sarah, "Buna inanmıyorum," dedi. "Hem de tek bir kelimesine bile!"

"Bu doğru. Sizi temin ederim."

"O zaman neden bunu bana açıklıyorsunuz? Benim de onunla suç ortaklığı etmediğimi nereden biliyorsunuz?"

"Bence siz temizsiniz, Bayan Fontaine. Dosyanızı gördüm..."

Sarah, "Ah. Benim de mi dosyam var?" diye atıldı.

"Birkaç yıl önce güvenlik soruşturmasına girmişsiniz, hatırlıyor musunuz? Şu inceleme için çalışıyordunuz. Doğal olarak hakkınızda bir dosya açıldı."

"Doğal olarak."

"Ancak temiz olduğunuzu düşünmeme sebep olan tek şey dosyanız değil. İçgüdülerim de öyle olduğunuzu söylüyor. Şimdi haklı olduğuma beni ikna edin."

"Nasıl? Yalan makinesine filan mı gireyim?"

"İşe kendinizden ve Geoffrey'den bahsederek başlayın. Âşık mıydınız?"

"Tabii ki öyleydik!"

"Yani bu gerçek bir evlilikti, öyle mi? İlişkiniz... var mıydı?"

Sarah kızardı. "Evet. Diğer normal çiftler gibi. Ne sıklıkta olduğunu da öğrenmek istiyor musunuz? Ya da zamanını?"

"Ben oyun oynamıyorum. Sizin için kendimi tehlikeye atıyorum. Yaklaşımımdan hoşlanmıyorsanız belki de CIA'in bunu ele alış şeklini tercih edersiniz."

"O zaman CIA'e bundan bahsetmediniz, öyle mi?"

"Hayır." Nick çenesini istemdışı, inatçı bir ifadeyle havaya kaldırdı. "Onların bu tür işleri nasıl ele aldıkları pek umurumda değil. Bunun için susturulabilirim ama öyle olmayabilir de."

"Peki, o zaman neden kendinizi tehlikeye atıyorsunuz?"

Nick omuz silkti. "Meraktan. Belki de bu benim için

kendi başıma ne yapabileceğimi görme şansıdır."

"Hırs mı?"

"Sanırım bu da bütünün bir parçası. Ayrıca..." Sarah'ya baktı, göz göze geldiler. Nick anında sessizleşti.

Sarah, "Ayrıca ne?" diye sordu.

"Hiç."

Yağmur deli gibi indiriyor, aracın ön camından akıp gidiyordu. Nick otobandan ayrıldı ve şehir trafiğine karıştı. İş çıkış saatinde Washington'da araba kullanmak genelde Sarah'yı gererdi ama bugün soğukkanlı davrandı. Nick O'Hara'nın araba kullanma tarzında bir şeyler onun kendisini güvende hissetmesini sağladı. Aslında bu adamdaki her şey –direksiyondaki elinin istikrarı, arabasının sıcaklığı, ses tonunun sakin tınısı– insana kendini güvende hissettiriyordu. Sadece yanında oturmak bile ona kendini güvende hissettirdiğine göre, kolları arasına aldığı bir kadının nasıl hissedebileceğini tahmin edebiliyordu.

Nick, "Her neyse," diye devam etti, "önümüzde yanıtlanmamış birçok soru olduğunu görüyorsunuz. Cevaplardan bazıları, farkında olun ya da olmayın, sizde olabilir."

"Bende yanıt filan yok."

"Gelin, işe bildiğiniz şeylerle başlayalım."

Sarah başını salladı, serseme dönmüştü. "Onunla evliydim ve size kocamın gerçek ismini bile söyleyemiyorum!"

"Herkes Sarah, en iyi casus bile hata yapabilir. Bir an için gardını indirmiş olmalı. Belki uykusunda konuşmuştur. Belki anlamlandıramadığın bir şeyler söylemiştir. *Düşün.*"

Geoffrey yerine Nick'i düşünen Sarah dudağını ısırdı. Ona adıyla hitap etmişti. Sarah demişti. "Bir şeyler olsa dahi," dedi, "ufak tefek şeyler... ben bunları önemli olarak algılamamış olabilirim."

"Mesela?"

"Ah, bana... bir ya da iki kez Evie diye seslenmiş olabilir. Ama her seferinde hemen özür diledi. Bunun eski bir kız arkadaşı olduğunu söyledi."

"Ya ailesi? Arkadaşları? Onlardan bahsetmez miydi?"

"Vermont'ta doğduğunu, ardından Londra'da yetiştirildiğini söyledi. Ebeveynleri tiyatroda çalışıyorlardı. İkisi de vefat ettiler. Bana diğer akrabalarından hiç bahsetmedi. Daima... kendine yeten bir insan görünümündeydi. Yakın arkadaşları yoktu, hatta işyerinden bile. En azından hiçbirini benimle tanıştırmadı."

"Ah, evet. İşi. Bunu da araştırdım. Maaşını Londra Bankası'ndan alıyor gibi görünüyor. Arka ofislerden birinde masası varmış. Ama onun ne yaptığını hiç kimse hatırlamıyor."

"O zaman anlattıklarının bu kısmı bile gerçek değildi..."

"Öyle görünüyor."

Sarah koltuğuna iyice gömüldü. Bu adamın anlattığı her şey hayat örgüsünde yeni bir delik açıyordu. Evliliği yerle bir olup hiçliğe dönüşüyordu. Her şey bir gölgeden ibaretti, ortada ele avuca dokunan hiçbir şey yoktu. Gerçeklik şimdi burada, arabaya çarpan yağmurdaydı. Silecekler bir ileri bir geri deli gibi hareket ediyordu. Dahası gerçeklik, yanında sessizce oturan adamdı. O hayal değildi. Sarah onu neredeyse

hiç tanımıyordu, buna rağmen Nick sırtını yaslayabileceği tek gerçeklik haline gelivermişti.

Nick O'Hara'yı merak etti. Evli olduğunu zannetmiyordu. Yalnızlığına rağmen onu yeterince çekici bulmuştu, hangi kadın olsa bulurdu. Fakat ortada fiziki çekimden daha fazlası vardı. Onun gereksinimini hissetmişti. Bir şeyler ona Nick'in yalnız ve sıkıntılı olduğunu söylemişti. Belli belirsiz mutsuzluk gölgeleri gözlerini çevrelemiş, onu huzursuz etmişti; bu evsiz bir adamın bakışıydı. Muhtemelen hiç evi olmamıştı. Dışişleri hizmeti göçebeler içindi, şehirde bir evin özlemini çeken insanlar için değil. Nick O'Hara kesinlikle bir yere yerleşebilecek biri değildi.

Sarah titredi, evine geri dönmeyi, Abby'yle birlikte bir fincan çay içmeyi umutsuzca özlemişti. Sokaklar giderek daha tanıdık bir hal aldıkça, *çok sürmeyecek,* diye düşündü. Connecticut Caddesi yağmurun altında ışıldadı. Sağanak yağmur kiraz ağaçlarının çiçeklerinin yarısını dökmüştü bile, baharın ilk belirtileri kısa sürmüştü.

Apartmanın önüne park ettiler. Nick, Sarah'nın kapısını açmak için arabanın etrafından koşturdu. Bu Geoffrey'nin yapmaya alışkın olduğu türden gülünç bir hareketti, kibar ve bir o kadar da mantıksız... İçeri girene kadar ikisi de sırılsıklam olmuştu. Yağmur koyu renkli lülelerini alnına yapıştırmıştı.

"Sanırım başka sorularınız da var." İkinci kata çıkan merdivenlere doğru yönelirlerken Sarah iç çekti.

"Yukarı gelmeyi isteyip istemediğimi soruyorsan, yanıtım evet."

"Çay için mi, sorgulama için mi?"

Nick gülümsedi ve yanağından aşağı süzülen su damlasını elinin tersiyle sildi. "Her ikisi de. Seninle temasa geçmek o kadar zor oldu ki, tüm sorularımı şimdi sorsam çok iyi olacak."

Merdivenin sonuna erişip koridoru görebilecekleri bir noktaya geldiler. Sarah tam bir şey söylemek üzereydi ki, gördüğü şey karşısında olduğu yerde donup kaldı.

Dairesinin kapısı ardına kadar açıktı. Biri içeri girmişti.

Sarah içgüdüsel olarak geri çekildi, kapının ardında onu bekleyebilecek şeyden korkmuştu. Nick'in arkasında kaldı, hiçbir şey söylemeden onun kolunu kavradığını fark etti. Nick açık kapıya baktı, yüzü aniden gerilmişti. Sarah deli gibi çarpan kalbinin gürültüsü dışında hiçbir şey işitmedi. Daire kesinlikle sessizdi.

Açık kapıdan süzülen ışık koridora vurmuştu. Nick ona olduğu yerde kalmasını işaret etti, ardından büyük bir dikkatle kapıya yaklaştı. Sarah onu takip etmeye başladı, ancak Nick ona uyarıcı nitelikte öyle sert bir bakış attı ki Sarah hemen geri çekilmek zorunda kaldı.

Nick kapıyı iterek açtı, ışık huzmesi genişledi ve yüzüne yayıldı. Birkaç saniye boyunca kapı girişinde dikilerek odaya baktı. Ardından içeri girdi.

Sarah koridorda bekledi, sessizlikten korkmuştu. İçerde neler oluyordu? Kapı girişinde bir gölge hareketlendi, gittikçe büyüyen ana hatlarını seyrederken panik tüm bedenini sarmalamaya başladı. Ardından, Nick başını dışarı uzatarak onu rahatlattı.

"Sorun yok Sarah," dedi. "Burada kimse yok."

Sarah onun yanından koşturarak içeri girdi. Oturma odasında durakladı, gördüğü şey onu şaşkına çevirmişti. Eşyalarının götürüldüğünü, televizyon ve müzik setinin durduğu rafın ise boş olacağını düşünmüştü. Ama hiçbir şeye dokunulmamıştı. Hatta antika saat bile yerindeydi, kitaplıkta kendi halinde tıkırdıyordu.

Döndü ve yatak odasına doğru koştu, Nick de yakın takipteydi. Sarah doğrudan şifoniyerdeki mücevher kutusuna yönelirken Nick kapı girişinden onu seyretti. İnci kolyesi orada, kırmızı kadifenin üzerinde, aynen olması gereken yerde duruyordu. Kutunun kapağını hızla kapatarak döndü ve odayı çabucak taradı, battal boy yatağa, üzerinde porselen lamba duran şifoniyere ve dolaba baktı. Sonra kafası karışık bir tavırla gözlerini Nick'e çevirdi.

Nick, "Ne eksik?" diye sordu.

Sarah başını salladı. "Hiçbir şey. Kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabilir miyim?"

Nick yatak odasından tekrar koridora çıktı. Sarah onu kapı girişinde çömelmiş halde buldu. Nick gri halının üzerindeki ahşap kıymıklarını ve beyaz boya parçacıklarını işaret ederek, "Şunlara bak," dedi. "Kapı kesinlikle zorlanarak açılmış."

"Ama bu hiç de mantıklı değil! Neden bir yere girilir ve hiçbir şey alınmaz ki?"

"Belki de zamanı olmadı. Belki işi yarıda kesildi..." Doğrularak döndü ve Sarah'ya baktı. "Derinden sarsılmış görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben sadece... sadece şaşkınım."

Nick onun eline dokundu, parmakları sıcacıktı. "Sen donuyorsun. Şu ıslak giysileri hemen değiştirsen iyi olacak."

"Ben iyiyim, Bay O'Hara. Gerçekten."

"Haydi ama. Ceketini de..." Nick ısrar etti. "Ben birkaç telefon görüşmesi yaparken bir süre otur."

Ses tonundaki bir şey Sarah'ya ona itaat etmekten başka şans bırakmadı. Nick'in ceketini çekiştirerek çıkartmasına izin verdi, ardından koltuğa oturdu ve onun telefona uzanmasını uyuşuk uyuşuk seyretti. Aniden sanki hareketlerinin kontrolünü kaybetmiş gibi hissetti. Sanki Nick O'Hara evine girer girmez hayatının yönetimini eline almıştı. Neredeyse protesto edercesine ayağa kalktı ve mutfağa yöneldi.

"Sarah?"

"Çay yapacağım."

"Bak, zahmet etme..."

"Zahmet filan değil. Sanırım ikimiz de birer fincan içsek iyi olacak."

Mutfak kapısından Nick'in bir numarayı tuşladığını gördü. Çaydanlığı ocağa yerleştirirken onun, "Alo? Tim Greenstein lütfen. Ben Nick O'Hara... Evet, beklerim," dediğini duydu.

Takip eden sessizlik sonsuza kadar sürdü sanki. Nick içeriyi bir ileri bir geri arşınlamaya başladı, tıpkı kafesteki bir hayvan gibiydi, ilk önce pardösüsünü çıkardı, ardından da kravatını gevşetti. Endişesi Sarah'nın küçük, derli toplu oturma odasına hiç de uygun değildi. Sarah, "Polisi araman gerekmez mi?" diye sordu.

"Listede sıradaki şey bu. İlk önce büroyla resmi olmayan bir görüşme yapmak istiyorum. Tabii şu lanet olası hattı bağlatmayı başarabilirsem."

"Büroyla mı? Yani FBI'la mı? İyi ama neden?"

"Tüm bu olan bitende beni rahatsız eden..."

Su ısıtıcısı aniden ıslık çalmaya başlayınca sözü yarıda kesildi. Sarah çaydanlığı doldurdu ve tepsiyi Nick'in hâlâ telefonun başında beklediği oturma odasına taşıdı.

Nick kendi kendine, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Hangi cehennemdesin Greenstein?"

"Çay alır mısınız Bay O'Hara?"

"Ha?" Döndü ve Sarah'nın uzattığı fincanı gördü. "Evet. Teşekkürler."

Sarah oturdu, kucağında bir fincan ve çay tabağı duruyordu. "Bay Greenstein FBI adına mı çalışıyor?"

"Hayır, ama orada çalışan bir arkadaşı... Alo? Tim? Hele şükür. Artık telefonlarına bakmıyor musun?"

Takip eden sessizlikte Sarah; Nick'in yüzünden, omuzları ve sırtının dikleşme tarzından, yanlış giden bir şeylerin olduğunu anladı. Öfkeliydi. Tabağın üzerine hızla inen fincandan çıkan şangırtı yerinden sıçramasına sebep oldu.

Nick, Sarah'ya sırtını dönüp ahizeye, "Nasıl oldu da Ambrose bunu öğrendi?" diye haykırdı.

Bir sessizlik daha yaşandı. Sarah onun sırtına baktı, bu kadar öfkelenmesine ne tür bir felaketin sebep olduğunu merak etti. Şu ana kadar onun duygularını tamamen kontrol altında tutan bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama artık aynı

fikirde değildi. Nick'in öfkesi Sarah'yı şaşırttı, öte yandan bu onun da insan olduğuna bir şekilde inanmasını sağladı.

Telefona, "Tamam," dedi. "Yarım saate kadar oradayım. Bak Tim, bir şey daha var. Birisi Sarah'nın dairesine izinsiz girmiş. Hayır, hiçbir şeye dokunulmamış. Bana FBI'daki şu arkadaşın telefonunu bulabilir misin? Ben... Evet, seni bu işin içine sürüklediğim için özür dilerim ama..." Döndü ve Sarah'ya yorgun bir bakış attı. "Tamam! Yarım saat. Odunluğa geleceğim. Seninle Ambrose'un ofisinde görüşürüz." Kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

Sarah, "Sorun ne?" diye sordu.

Nick pardösüsünü kapıp kapıya doğru ilerlerken, "Dışişleri Bakanlığı'nda geçirilen sekiz muhteşem yılın sonucu bu," diye homurdandı. "Gitmeliyim. Bak, zincir hâlâ yerinde. Kullanmayı ihmal etme. Daha da iyisi, bu gece arkadaşında kal. Polisi ara. Seni elimden geldiğince çabuk arayacağım."

Sarah onu koridora kadar takip etti. "Ama Bay O'Hara..."

Nick hızla uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Sonra konuşuruz!" diye seslendi. Sarah onun ayak seslerinin merdiven boşluğunda yankılandığını işitti, bir süre sonra apartmanın giriş kapısı gürültüyle kapandı.

Sarah da kapısını kapatıp zincir sürgüyü çekti, sonra yavaşça odayı taradı. Sehpanın üzerinde *Advances in Microbiology* yığını durmaktaydı. Bir vazo dolusu şakayık yaprağını kitaplık rafına dökmüştü. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Hayır, pek de öyle sayılmazdı. Farklı bir şey vardı. Ne olduğunu bir bulabilse...

Bunun ne olduğunu kavradığında odanın ortasındaydı. Kitaplıkta boş bir yer vardı. Düğün fotoğrafı yok olmuştu.

Boğazından bir öfke çığlığı çıktı. Evine geri döndüğünden bu yana ilk defa bir ihlal duygusu, birisinin evine izinsiz girmesinden kaynaklanan inanılmaz bir öfke hissetmişti. Bu sadece bir fotoğraf, kameraya gülümseyen bir çift mutlu surattı ama yine de Sarah'ya sahip olduğu diğer şeylerden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Bu fotoğraf ona Geoffrey'den kalan tek şeydi. Evliliği sadece basit bir hayal olsa da, kesinlikle onu ne kadar sevdiğini unutmak istemiyordu. Birisi gelip dairesindeki bunca şey arasından neden bir fotoğrafı çalmıştı ki?

Telefon çalınca kalbi yerinden fırladı. Bu muhtemelen Abby'ydi, söz verdiği gibi arıyordu. Ahizeyi kaldırdı.

Duyduğu ilk şey aramanın uzun mesafeli olduğunu gösteren bir cızırtı sesi oldu. Sarah donup kaldı. Her nedense kendisini boş rafa, fotoğrafın olması gerektiği yere bakarken yakaladı.

"Alo?" dedi.

"*Bana gel Sarah. Seni seviyorum.*"

Bir çığlık boğazına takıldı. Oda deli gibi dönüyordu, bir yerden destek almak için uzandı. Ahize parmaklarının arasından kayıp düştü ve hızla halıya çarptı. *Bu imkânsız,* diye düşündü. *Geoffrey öldü...*

Ahizeye ulaşmak, sadece hayalet olabilecek o sesi duymak için halıda emekledi.

"Alo? Alo? Geoffrey!" diye haykırdı.

Uzun mesafe cızırtısı kesilmişti. Sadece sessizlik vardı, bunu birkaç saniye sonra çevir sinyali sesi takip etti.

Ama Sarah yeterince şey işitmişti. Son iki hafta boyunca olan biten her şey sanki gün ışığında hatırlanan bir kâbus gibi unutulup gitmişti. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Biraz önce duyduğu ses, çok iyi tanıdığı o ses... *bu* gerçekti.

Geoffrey hayattaydı.

Dördüncü Bölüm

"Bu kadarı yeter O'Hara!" Charles Ambrose ofisinin kapalı kapısının önünde duruyordu, saatine anlamlı bir tavırla baktı. "Yirmi dakika geciktin!"

Nick istifini bozmadan pardösüsünü astı ve, "Özür dilerim. Elimde olan bir şey değildi. Yağmur bizi..."

"Şu anda ofisimde kimin beklediğini biliyor musun? Yani, bu konuda en ufak bir fikrin olabilir mi?"

"Hayır. Kim?"

"Bir orospu ço..." Ambrose hemen ses tonunu alçalttı. "CIA, işte o? Van Dam adında bir adam. Bu sabah beni arayarak şu Fontaine davasına dair her şeyi öğrenmek istediğini belirtti. 'Fontaine davası da ne' diye sordum. Benim departmanımda olan biteni bana bizzat anlatmak zorunda kaldı! Tanrı aşkına O'Hara! Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Nick ona büyük bir soğukkanlılıkla baktı. "Aslına bakılırsa işimi."

"Senin işin o dula üzgün olduğunu söylemek ve lanet

olası cesedi geri getirmekti. Bu kadar, nokta. Bunun yerine, Van Dam'ın bana söylediği kadarıyla, Sarah Fontaine ile James Bond'culuk oynuyormuşsun."

"Cenaze törenine gittiğimi itiraf etmeliyim. Ayrıca Bayan Fontaine'i de evine ben bıraktım. Ben olsam bunu James Bond'culuk olarak adlandırmazdım."

Ambrose buna karşılık arkasını döndü, ofisin kapısını hızla ardına kadar açtı. "İçeri gir, O'Hara!"

Nick gözünü dahi kırpmadan ofise girdi. Jaluziler açıktı, günün son ışıkları Ambrose'un masasında oturan adamın omuzlarına düşüyordu. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı, uzun boylu ve sessiz, aynen dışarıdaki gün gibi renksizdi. Ellerini dua edermiş gibi bükmüştü. Ortada Tim Greenstein'dan eser yoktu. Ambrose kapıyı kapattı, Nick'in yanından aheste aheste yürüyüp geçerek masanın yanında bir yere yerleşti. Ambrose'un kendi masasından kaldırılmış olması gerçeği gaspçının ne kadar prestijli olduğunu açığa vuruyordu. Nick, *bu adam,* diye düşündü, *CIA'de iyi bir konumda olmalı.*

Adam, "Lütfen oturun, Bay O'Hara," dedi. "Adım Jonathan Van Dam." Kendisini sadece bu şekilde tanımlamıştı: bir isimle.

Nick bir sandalyeye yerleşti fakat bunun itaatkârlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sorgulanırken dikilip dikkatleri üzerine çekmek niyetinde değildi.

Van Dam ona renksiz gözleriyle kısa bir an için baktı. Ardından bir karton dosya kaldırdı. Bu Nick'in çalışma kayıtlarıydı. "Umarım gergin değilsinizdir. Bu aslında basit bir

şey, gerçekten." Van Dam dosyaya göz attı. "Bir bakalım. Sekiz yıldır devlettesiniz."

"Sekiz yıl, iki ay."

"İki yıl Honduras'ta, iki yıl Kahire'de ve dört yıl da Londra'da. Hepsi de konsolosluk hizmetlerinde. İyi bir sicil, iki olumsuz personel bildirimi haricinde. Burada... Honduras'ta yerli halkın kaygılarına çok duygudaş davrandığınız söyleniyor."

"Bunun sebebi oradaki hareket tarzımızın beş para etmemesiydi."

Van Dam gülümsedi. "İnanın bana, bunu söyleyen ilk kişi siz değilsiniz."

Bu gülümseme Nick'i hazırlıksız yakaladı. Bir ceza verileceğinden emin olan ve şimdi inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrayan Ambrose'a şüpheyle baktı.

Van Dam arkasına yaslandı. "Bay O'Hara, burası farklı görüşler ülkesi. Ben, sizin gibi, kendine has fikirleri olan insanlara saygı duyarım. Ne yazık ki, bağımsız düşünmek genelde devlet hizmetinde teşvik edilmez. Bu ikinci yazıya sebep olan şey bu muydu?"

"Sanırım o yazı Londra'daki şu olayla ilgili."

"Evet. Ayrıntılandırabilir misiniz?"

"Eminim ki Roy Potter bu konuda sizin makamınıza da bir rapor yollamıştır. En azından hikâyenin kendine has yorumlanışı elinize geçmiştir."

"Bana kendi yorumunuzu aktarın."

Nick arkasına yaslandı, olayı anımsamak bir anda öfke-

lenmesine sebep olmuştu. "Bu olay konsolosluk şefimiz Dan Lieberman şehir dışındayken yaşandı. Vladamir Sokolov adında bir adam bir gece yanıma gizlice yaklaştı. Londra'daki Rus Büyükelçiliği'nde ateşeydi. Ah, onunla daha önce tanışmıştım, bilirsiniz işte, şu olağan resepsiyonlardan birinde. Bana hep biraz gergin gibi gelmişti. Endişeli gibi. Pekâlâ, beni şu... bilmiyorum işte, sanırım büyükelçi için verilmiş bir resepsiyondu... beni bir kenara çekti. Konuşmak istedi. Paylaşmak istediği bir bilgi vardı... bence bu iyi de bir bilgiydi. Konuyu hemen Roy Potter'a yönlendirdim." Nick Ambrose'a göz attı. "Potter Londra özel görevimizin istihbarat şefiydi." Tekrar Van Dam'a döndü. "Her neyse, Potter kuşkuluydu. İlk başta Sokolov'u iki taraflı çalışan bir casus olarak kullanmayı denemek istedi. Bu şekilde Sovyetler Birliği'nden önemli bilgiler elde edebilirdi. Onu adamın gerçekten büyük bir tehlikede olduğuna ikna etmeye çalıştım. Londra'da bir ailesi, karısı ve iki çocuğu vardı. Ama Potter onu kabul etmek için beklemeye karar verdi."

"Neden öyle yaptığını anlayabiliyorum. Sokolov'un KGB ile güçlü bağları vardı. Ben de olsam onun gerekçelerini sorgulardım."

"Öyle mi? Eğer o bir KGB casusuysa, neden çocukları birkaç gün sonra adamın cesediyle karşılaştılar? Ruslar bile kendi casuslarını iyi bir sebep olmaksızın gözden çıkarmazlar. Sizin adamlarınız onu kurtlara bıraktı."

"Bu tehlikeli bir iş Bay O'Hara. Böyle şeyler oluyor."

"Eminim ki öyledir. Ancak bu olayda kendimi şahsen

sorumlu hissettim. Ayrıca Roy Potter'ı da zor durumdan kurtarmayacaktım."

"Burada ikinizin büyükelçiliğin merdiven boşluğunda sözlü tartışmaya girdiğiniz yazıyor." Van Dam başını salladı ve raporu gözden geçirirken güldü. "Bay Potter'a... oldukça renkli ve değişik ifadelerle seslenmişsiniz. Aman Tanrım, şurada daha önce hiç duymadığım bir şey var. Ayrıca hepsini herkes duymuş."

"Bu konuda suçumu kabul ediyorum."

"Bay Potter aynı zamanda sizin... izninizle alıntı yapıyorum: 'kızgın, kontrolsüz ve şiddete oldukça yatkın' olduğunuzu iddia etmiş."

"Şiddete yatkın falan değildim."

Van Dam dosyayı kapattı ve anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum Bay O'Hara, yani insanın etrafının yeteneksizlerle çevrili olmasının. Tanrı biliyor ya, bu ülkenin nasıl batmadığını merak etmediğim tek bir günüm olmuyor. Burada bahsettiğim şey sadece istihbarat işi değil. Her şey. Ben dulum, anlıyorsunuz ya, karım beni idame ettirmem gereken oldukça büyük bir evle baş başa bıraktı. Adam gibi bir kâhya ya da açelyalarımı canlı tutacak bir bahçıvan bile bulamıyorum. Bazen, işte içimden ellerimi havaya kaldırıp, "Unut gitsin! İşleri kendi yöntemlerimle halledeceğim ve kuralların canı cehenneme!" demek geçiyor. Siz de böyle hissetmiyor musunuz? Tabii ki hissediyorsunuz. Sizin de benim gibi toplum kurallarına uymayan biri olduğunuzu görebiliyorum."

Nick kendisini yanlış bir sohbete kaptırdığını hissetmeye başladı. Kâhyalar mı? Açelyalar mı? Bu adam nereye varmaya çalışıyordu?

Van Dam, "Dışişleri Bakanlığı'na katılmadan önce Amerikan Üniversitesi'nde olduğunuzu görüyorum," dedi.

"Doçent doktordum. Dilbilimlerinde."

"Ah, özür dilerim. Siz aslında *Dr.* O'Hara'sınız, öyle değil mi?"

"Basit bir nokta."

"Üniversitede bile özgür birisiymişsiniz. Bu tür özellikler değişmez. Bay Ambrose sizin bu bölüme pek uymadığınızı söylüyor. Siz aykırı bir tipsiniz. Eminim ki bu durum beraberinde biraz da yalnızlık getiriyordur."

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz, Bay Van Dam?"

"Yalnız bir adamın... diğer toplum kurallarına uymayanlarla görüşmeyi cazip bulabileceğini söyleyebilir miyiz? Öfkeliyken, dış çıkarlarla işbirliği yapmaya ikna edilebileceğini..."

Nick gerildi. "Vurgulamak istediğiniz buysa, ben vatan haini değilim."

"Hayır, hayır. Ben hiç de öyle demek istemedim! O kelimeden, vatan haini teriminden nefret ederim. Çok özensiz. Zaten vatan haininin tanımı kişinin siyasi eğilimi yönünde değişir."

"Ben vatan haininin ne demek olduğunu biliyorum, Bay Van Dam! Çoğu prensiplerimizle de hemfikir değilim ama bu beni sadakatsiz yapmıyor!"

"Peki o zaman. Belki bize Fontaine davasıyla ilintinizi açıklayabilirsiniz."

Nick kendisini derin bir nefes almaya zorladı. Sonunda gerçek konuya gelmişlerdi. "Sadece işimi yapıyorum. İki hafta önce Geoffrey Fontaine Almanya'da öldü. Dul karısını arama görevini üstlendim. Kadının söylediği bazı şeyler beni rahatsız etti. Fontaine'in adını bilgisayarda arattım... Sadece kontrol etmek maksadıyla, anlıyorsunuzdur. Birçok boşlukla karşılaştım. Ben de bir arkadaşımı aradım..."

Van Dam, "Bay Greenstein'ı," diyerek araya girdi.

"Bakın, onu bu konunun dışında bırakın. O sadece bana bir iyilik yapıyordu. Onun FBI'da Fontaine'in adını araştıran bir arkadaşı var. Çok fazla şey çıkmadı. Yanıttan çok sorum vardı. Ben de doğrudan dul eşe yöneldim."

"Neden bize gelmediniz?"

"Sizin yetkinizin Amerikan topraklarına kadar uzandığının farkında değildim. Yani yasal olarak."

Van Dam'ın gözlerinde ilk kez belli belirsiz bir öfke parladı. "Bize telafisi mümkün olmayan bir zarar vermiş olabileceğinizin farkındasınız, öyle değil mi?"

"Anlamıyorum."

"Her şey sıkı kontrol altındaydı. Şimdi korkarım ki o kadını uyandırdınız."

"Onu uyandırdım mı? Ama Sarah da en az benim kadar karanlıklar içinde."

"Bu amatör bir casusun vardığı sonuç mu?"

"Bu benim içgüdüm."

"Saklı anlamların hepsini bilmiyorsunuz..."

"Hangi anlamların?"

"Geoffrey Fontaine'in ölümünün hâlâ şüpheli olduğunu. Karısının bu konuda sizin düşündüğünüzden daha fazlasını biliyor olabileceğini. Bu davada birçok belirsizlik olduğunu... Hem de sizin hiçbir zaman kavrayamayacağınız kadar çok sayıda..."

Nick ona baktı, şaşkındı. Bu adam neden bahsediyordu? Geoffrey Fontaine ölü müydü, yaşıyor muydu? Sarah, Nick'i kandırabilecek kadar iyi bir oyuncu olabilir miydi?

Nick, "Bu davadaki belirsizlik de ne?" diye sordu.

"Dilerseniz sadece sonuçların uluslararası olacağını söyleyelim."

"Geoffrey Fontaine bir casus muydu?"

Van Dam'ın ağzı gerildi. Hiçbir şey söylemedi.

Nick, "Bakın," dedi. "Bu kadarı yeter. Neden böylesine sıradan bir konuda sorguya çekiliyorum?"

"Bay O'Hara, ben soruları sormak için buradayım, yanıtlamak için değil."

"Sizin standart çalışma yöntemlerinize ters düştüğüm için özür dilerim."

"Bir diplomat için, diplomasinden fazla uzaksınız." Van Dam Ambrose'a döndü. "Onun masum olup olmadığını söyleyemem. Fakat hareket planınızla hemfikirim."

Nick kaşlarını çattı. "Ne hareket planı?"

Ambrose boğazını temizledi. Nick bunun ne anlama geldiğini tam manasıyla biliyordu. Bu kesinlikle eli kulağındaki

bir tatsızlığın habercisiydi. Ambrose, "Şahsi sicilini incelediktен," dedi, "ve şu son... düşüncesiz davranışını göz önüne aldıktan sonra, bölümden uzun süreli izin almanın en iyisi olacağını düşünüyoruz. Güvenlik izninin tekrar değerlendirilmesi gerekecek. Biz güven sarsıcı bir şeye bulaşmadığını teyit edene kadar izinli olacaksın. Düşüncesizlikten daha fazla bir şeyin kanıtına ulaşırsak, Bay Van Dam seni tekrar arayacak. Adalet Bakanlığı'ndan bahsetmeye ise gerek bile yok."

Nick'in tercümana ihtiyacı yoktu. Biraz önce vatan haini damgası yemişti. Buna verilecek en mantıklı yanıt hemen şimdi, burada, masumiyetini ilan edip görevden çekilmek olurdu. Ancak eğer bunu Jonathan Van Dam'ın önünde yapacak olursa ona lanet okuyabilirdi.

Bunun yerine sertçe ayağa kalktı ve, "Anlıyorum. Bitti mi *efendim?*" dedi.

"Bitti O'Hara."

Bu sert kovulmayla birlikte döndü ve hızlı adımlarla ofisten ayrıldı. Koridordan aşağı, kısa bir süre öncesine kadar ofisi olan odaya doğru yürürken, *demek bu kadar*; diye düşündü. Dışişleri Bakanlığı'nda geçirilen sekiz yılın ardından, küçük bir merak işten uzaklaştırılmasına sebep olmuştu.

İşin komik yanı, vatan hainliğiyle damgalanmanın haricinde, işini kaybetme konusunda onu rahatsız eden en ufak bir nokta olmamıştı. Aslında, kapısının kilidini açmak için anahtarı çevirirken kendisini garip bir şekilde neşeli hissetti, sanki omuzlarından korkunç bir yük kalkmıştı. Özgürdü.

Vermekte zorlandığı karar onun adına biraz önce verilmişti. Hem de kaçınılmaz bir şekilde.

Şimdi yeni bir hayata başlayabilirdi. Altı ay kadar kendisini geçindirecek miktarda para biriktirmişti. Belki tekrar üniversiteye dönmeyi düşünürdü. Son sekiz yıl ona büyük dozda gerçeklik aşılamıştı, bu onun her zamankinden çok daha iyi bir öğretmen olmasını sağlayabilirdi.

Masasını temizlemeye başladığında kendi kendine sırıtıyordu. Çekmecelerini teker teker boşalttı, yıllarca birikmiş çerçöpü karton bir kutuya doldurdu. Sonra gerçeklere bağımlı olan bir adamın devasa kütüphanesinin sadece bir parçası olan düzinelerce dergiyi kutuya attı. Islık çaldığını fark ederek şaşırdı. Dışarı çıkıp sarhoş olmak için harika bir geceydi. Ama bir kez daha düşününce akşamdan kalmak istemediğine karar verdi. Yapacağı çok şey, bulacağı çok yanıt vardı. İşini kaybetmeye dayanabilirdi ama sadakati şüphe altındayken pes etmeyecekti. Yanlış anlamaları ortadan kaldırmalı, doğruları bulmalıydı. Bunun için Sarah Fontaine'i tekrar görmesi gerekiyordu.

Araştırma yapmak hiç de nahoş bir şey değildi. Aslında onunla, akşam yemeği eşliğinde küçük, medeni bir muhabbet için can atıyordu.

Onu görme güdüsü bir anda güçlenmişti. Nick kutuyu masasına bıraktı ve Sarah'nın numarasını tuşladı. Her zamanki gibi karşısına telesekreter çıktı. Küfrederek telefonu kapattı, ona arkadaşında kalmasını önerdiğini hatırladı. Şu arkadaşının numarasını bilseydi...

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kendisini ender rastlanır bir fantezinin içinde buluverdi. Sarah. Dünyada onca kadın varken onu düşünüyordu! Bu akşam, mezarlıkta, sislerin arasından ona doğru yürürken o kadar aciz, o kadar zayıf görünüyordu ki... Güzel değildi ama çok ama çok savunmasızdı. Arabada yanına üşümüş, ıslak bir serçe gibi kıvrılmıştı. Ardından gözlüğünü çıkarmış ve ona bakmıştı. İşte o an, o iri kehribar rengi gözlere baktığında, Nick hayran kalmıştı. *Yanılıyorum,* diye düşündü. *Hem de çok. Sarah Fontaine, sessiz yapısıyla, bugüne kadar gördüğüm en güzel kadın.*

Ona kapılmıştı ve bu hiç de akıllıca bir davranış sayılmazdı. Hem de kocası hakkında bunca yanıtlanmamış soru varken... Nick'in duygusal mesafesini korumak için yeterince sebebi vardı. Ama şu anda, sandalyesine yaslanıp ayaklarını masaya uzatmışken, yalnız erkeklerin yaratmaya bayıldıkları şu zihinsel resimleri oluşturmaktan kendini alamıyordu. Onu, omuz hizasına gelen, bakır renkli saçlarıyla kendi evinde, kendi yatak odasında hayal etti. Gözlerindeki bakışı gördü... Utangaç ve sıkıntılı, fakat aynı zamanda da bir o kadar istekliydi. Elleri soğuk olmalıydı. Nick onları tenine yaslayıp ısıtacaktı. Sonra...

"*Nick!*"

Tim Greenstein odaya girince fantezi yıkılıp gitti. "Hâlâ burada ne işin var?"

Nick başını kaldırıp baktı, şaşırmıştı. "Sence ne yapıyor gibi görünüyorum? Masamı temizliyorum."

"Temizliyor musun? Yani işten kovuldun mu?"

"Öyle de denilebilir. Ambrose'un nazikçe dile getirdiği üzere, benden 'uzun bir izin' almam istendi."

"Tanrım, bu çok kötü!" Tim sandalyeye çöktü. Alışılmadık bir şekilde solgun görünüyordu, sanki biraz önce fena halde sarsılmış gibiydi.

Nick, "Neredeydin?" diye sordu. "Benimle Ambrose'un ofisinde buluşacağını sanıyordum."

"Amirim beni lafa boğdu. Ve FBI. *Ve* CIA... hiç de hoş değildi. Beni bilgisayar geçiş kartımı almakla bile tehdit ettiler. Yani... bu çok kaba!"

Nick başını sallayarak iç çekti. "Bu benim hatam, öyle değil mi? Özür dilerim Tim. Yasak bölgede yürümüşüz meğer. FBI'daki arkadaşın da susturuldu mu?"

"Hayır. İşin komik yanı, o bu işten tamamen masum çıkabilir. Görüyorsun ya, onun bu konuyu kurcalaması CIA'i rahatsız etmiş gibi görünüyor. Büroda ise, CIA'in kötü görünmesini sağladığın için artı puan alıyorsun." Tim güldü ancak Tim'in gülüşündeki bir şey Nick'i tedirgin etti. Arkadaşının kahkahası şiddetini yitirdi.

"Neler oluyor Tim?"

"Bu kötü bir manzara Nick. Bir eşekarısı kovanını deşip duruyormuşuz."

"Yani bu işin içinde biraz da casusluk var. Daha önce de ajanlarla uğraştık. Geoffrey Fontaine'in özelliği ne?"

"Bilmiyorum. Bildiğimden daha fazlasını öğrenmek de istemiyorum."

"Merakını mı kaybettin?"

"Kesinlikle öyle. Sen de aynısını yapmalısın."

"Benim bu davaya karşı şahsi bir ilgim var."

"Vazgeç Nick. Kendi iyiliğin için. Bu kariyerini yerle bir eder."

"Kariyerim çoktan yerle bir oldu. Ben artık sivil bir vatandaşım, unuttun mu? Artık Sarah Fontaine'le birlikte biraz daha zaman geçirebilirim."

"Nick, sana bir arkadaş tavsiyesi: O kadını unut! Onun hakkında yanılıyorsun. O 'Küçük Bayan Masum' değil."

"Herkes hiç durmadan bana bunu söylüyor. Ama onunla zaman geçiren tek kişi benim."

"Bak, *yanılıyorsun,* tamam mı?"

Tim'in keskin sert tonu Nick'i şaşırttı. *Neler oluyor?* diye düşündü. *Ne oldu?* İleri doğru uzanıp doğrudan arkadaşının gözlerinin içine baktı. Sakince, "Bana ne söylemeye çalışıyorsun, Tim?" diye sordu.

Tim perişan bir halde baktı. "O seni oyuna getirdi Nick. FBI'daki arkadaşım onu takip ediyordu. Hareketlerini. Temaslarını. Beni biraz önce aradı ve..."

"Ve ne?"

"Bayan Fontaine'in bir şey bildiğini söyledi. Yaptığı şeyin tek açıklaması bu..."

"Lanet olsun Tim! Ne oldu?"

"Sen dairesinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra kadın bir taksiye atladı ve havaalanına gitti. Uçağa bindi."

Nick inanamayarak donup kaldı. Sarah şehirden mi ayrılmıştı? Neden?

"Nereye gitti?" diye sordu.

Tim ona halden anlayan bir bakış attı. "Londra'ya."

Londra. Burası işe başlamak için mantıklı bir yerdi. Ya da Sarah'ya öyle gelmişti. Londra Geoffrey'nin en sevdiği şehirdi. Yeşil parklar ve parke taşlı dar yollarla doluydu. Sokaklarında siyah takım elbiseli ve melon şapkalı adamlarla türbanlı Sihler yan yana yürüyordu. Geoffrey ona çatıların üzerinden gökyüzüne yükselen St. Paul Katedrali'nden, kırmızı ve sarı lalelerin donattığı Regent Park'tan, kahkaha ve müziğin her zaman yüksek sesle çınladığı Soho'dan bahsetmişti. Sarah tüm bunları dinlemişti. Şimdi, taksinin penceresinden dışarı bakarken, Geoffrey'nin Londra'ya her gelişinde hissetmiş olması gereken coşkuyu aynen hissediyordu. Sokaklar geniş ve temizdi. Kaldırımlarda siyah şemsiyeler salmıyordu. Ufuk çizgisinin üzerinde hafif bir sis asılıydı, parklarda baharın ilk çiçekleri fışkırmaya başlamıştı. Burası Geoffrey'nin şehriydi. O da bunu anlamış, burayı sevmişti. Başı beladaysa, saklanacağı yer burası olurdu.

Taksi onu Strand'de, Savory Hotel'in önünde bıraktı. Blazer ceketli, güzel giyimli, tatlı suratlı genç bir kadın olan resepsiyonist başını kaldırıp baktı ve ona gülümsedi. Sarah'ya, boş odalarının bulunduğunu söyledi. Turist akını henüz başlamamıştı.

Sarah kayıt formunu doldururken gelişigüzel bir şekilde, "Bu arada, kocam da iki hafta kadar önce buradaydı," dedi.

"Öyle mi?" Resepsiyonist önündeki deftere, Sarah'nın ismine baktı. "Oh! Siz Bayan Fontaine misiniz? Geoffrey Fontaine sizin kocanız mı?"

"Evet. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki hatırlıyoruz hanımefendi! Kocanız sürekli müşterimizdi. Çok iyi bir adamdı. Garip ama sizin Amerikalı olduğunuzu hiç düşünmemiştim. Ben hep..." Dikkati Sarah'nın kayıt formuna kayarken sesi şiddetini yitirdi. "Kocanız Londra'da size katılacak mı?"

"Hayır, henüz... henüz değil." Sarah durakladı. "Aslına bakılırsa burada kocamdan bir tür mesaj bulacağımı umuyordum. Lütfen bir kontrol eder misiniz?"

Resepsiyonist posta kutularına baktı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Arayan kimse yok, öyle mi? İkimizi de arayan olmadı yani?"

"Olsaydı buraya not edilmiş olurdu. Üzgünüm." Resepsiyonist tekrar kâğıt işlerine döndü.

Sarah bir süre konuşmadı. Şimdi ne olacaktı? Kocasının otel odasını mı araştıracaktı? Tabii ki haftalar önce temizlenmiş olmalıydı.

Resepsiyonist, "Her neyse," dedi, "gelen bir mesaj olsaydı, bunu Margate'teki evinize yönlendirirdik. Kocanız hep böyle yapmamızı isterdi."

Sarah şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Margate mi?"

Sarah, *Margate'teki ev de ne*? diye düşündü. Yoksa Geoffrey'nin burada, İngiltere'de ona hiç bahsetmediği bir dairesi mi vardı?

Resepsiyonist hâlâ yazıyordu. Sarah ellerini tezgâha yaslayarak ikna edici bir tavırla yalan söyleyebileceğini ümit etti. "Umarım... umarım elinizdeki yanlış adres değildir," dedi. "Hâlâ Margate'te yaşıyoruz ama... geçen ay taşındık."

Resepsiyonist, "Aman Tanrım," diyerek arka ofise yöneldi. "Adresiniz değiştirilmiş mi, bir bakayım..." Bir süre sonra elindeki kayıt kartıyla geri döndü. "Yirmi beş Whitstable Lane. Bu eski adres mi, yoksa yenisi mi?"

Sarah yanıtlamadı. Adresi hafızasına kazımakla meşguldü.

Resepsiyonist, "Bayan Fontaine?" diye seslendi.

Sarah, valizini hızla kapıp asansöre doğru yönelirken, "Doğru olduğuna eminim," dedi.

"Bayan Fontaine, o valizi taşımanız gerekmez! Görevliyi çağıracağım..."

Ama Sarah çoktan asansöre girmişti. Kapı kapanırken, "Yirmi beş Whitstable Lane," diye mırıldandı. "Yirmi beş Whitstable Lane..."

Bu Geoffrey'yi bulacağı yer miydi?"

Deniz kireçtaşı beyazı falezleri dövdü. Sarah yürüdüğü toprak patikadan dalgaların aşağıdaki kayalara çarpışını görebiliyordu. Dalgaların şiddeti onu korkuttu. Güneş sabah sisini çoktan eritmişti. Birkaç evin bahçesinde, tuzlu hava ve kalkerli toprağa rağmen çiçekler açmış, gelişmişti.

Sarah, Whitstable Lane'in sonunda aradığı evi buldu.

Bu basit bir kır eviydi, beyaz çitlerin arkasına sıkışmıştı. Küçük ön bahçede gül ağaçları, kadife çiçekleri ve peygamberçiçekleriyle iç içe geçmişti. Evin yanında kalan bahçıvan makası dikkatini çekti, yaşlıca bir adam çalıları buduyordu.

Sarah çitin gerisinden, "Merhaba," diye seslendi.

Yaşlı adam doğrularak ona baktı.

Sarah, "Geoffrey Fontaine'i arıyordum," dedi.

"Evde değil bayan."

Sarah'nın elleri titremeye başladı. Demek Geoffrey buraya *gelmişti. İyi ama neden?* diye merak etti. Neden kendisine Londra'da çalıştığı yerden bu kadar uzak bir kır evi seçmişti?

Sarah, "Onu nerede bulabilirim?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum."

"Eve ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Ne kendisi ne de hanımefendi bana eve ne zaman gelip gideceklerini bildirmezler."

Sarah aptal aptal, "*Hanımefendi mi?*" diye tekrarladı.

"Evet. Bayan Fontaine."

"Karısı... demek istemiyorsunuz herhalde?"

Yaşlı adam ona sanki aptal biriymiş gibi baktı. Sakince, "Evet," dedi. "Öyle görünüyor. Tabii ki, biraz hayal gücüyle, sırf ismine bakan bir insan onu Bay Fontaine'in annesiymiş gibi de algılayabilir ama bunun için biraz genç olduğunu söylemeliyim." Adam aniden kahkahalara boğuldu. sanki söyledikleri çok komikmiş gibi.

Sarah çite o kadar sıkı yapışmıştı ki ahşap uçlar avucuna

batıyordu. Kulaklarında garip bir uğultu yükseldi, sanki bir dalga gelip onu almış ve sürüklemeye başlamıştı. Sanki bedenini yeraltına doğru çekiyordu. El yordamıyla çantasını karıştırdı ve Geoffrey'nin fotoğrafını çıkardı. Boğuk bir sesle, "Bay Fontaine bu mu?" diye sordu.

"Ta kendisi, evet. İnsanların yüzlerini iyi tanırım, bilirsiniz."

Sarah o kadar şiddetli titriyordu ki fotoğrafı çantasına zorbela iteledi. Çite tutundu, adamın söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. Aldığı bilgi şok etkisi yaratmıştı, acı ise dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Başka bir kadın. Birisi ona bunu sormamış mıydı? Anımsayamadı. Oh evet, bunu soran Nick O'Hara'ydı. Başka bir kadının olup olmadığını merak etmişti. Bunu mantıklı bir tahmin olarak nitelendirmişti, Sarah da ona kızmıştı.

Nick O'Hara haklı çıkmıştı. Kör olan, aptal olan kendisiydi.

Orada, kadife çiçeklerinin arasında ne kadar dikildiğini bilmiyordu, zaman ve yer mefhumunu kaybetmişti. Her şeyi: elleri, ayakları, hatta yüzü aşırı derecede uyuşmuştu. Zihni bundan daha fazla acıyı içine alıp kavramayı reddetti. Bunu yaparsa çıldıracağını düşündü.

Yaşlı adamı ancak üçüncü seslenişinde işitti.

"Bayan? Bayan? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sarah, sersemlemiş bir halde ona baktı. "Hayır. Hayır, iyiyim."

"Emin misiniz?"

"Evet, ben... lütfen, Fontaine'leri bulmalıyım."

"Tam olarak bilmiyorum bayan. Hanımefendi pılını pırtını topladı ve yaklaşık iki hafta önce buradan ayrıldı."

"Nereye gitti?"

"Gittiği yerin adresini vermek gibi bir alışkanlığı yoktu."

Sarah bir parça kâğıt bulmak için çantasını kurcaladı. ardından adını ve otelini bu kâğıda karaladı. "Eğer o... ikisinden biri... gelirse, lütfen onlara hemen beni aramalarını söyleyin. Lütfen."

"Tamam bayan." Yaşlı adam kâğıdı yazılanlara hiç bakmadan katladı ve cebine attı.

Sarah, sarhoş bir kadın gibi yola doğru tökezledi. Whitstable Lane'in başında bir dizi posta kutusu olduğunu gördü. Arkasına bakınca yaşlı adamın tekrar çalışmaya başladığını fark etti, çalıları budıyordu. 25 sayılı kutunun içine baktı. sadece Londra şubesinden gelen bir postayla sipariş kataloğu duruyordu. Bayan Eve Fontaine adına gönderilmişlerdi.

Evie.

Geoffrey birden fazla kez Sarah'ya bu isimle hitap etmişti.

Kataloğu tekrar posta kutusuna bıraktı. Uçurum yolundan aşağı, Margate tren istasyonuna yürürken ağlıyordu.

Altı saat sonra, yorgun, halsiz ve aç olarak Savoy'deki odasına girdi. Telefon çalıyordu.

"Alo?" dedi.

"Sarah Fontaine?" Bu bir kadındı. Sesi alçak tonlu ve boğuktu.

"Evet."

"Geoffrey'nin bir doğum izi vardı, sol omzunda. Şekli neydi?"

"Ama..."

"Şekli neydi?"

"Bu... bu yarımaydı. Siz Eve misiniz?"

"The Lamb and Rose'da. Dorset Sokağı. Saat dokuz."

"Bekle... Eve?"

Tık.

Sarah saatine baktı. Dorset Sokağı'na gitmek için yarım saati vardı.

Beşinci Bölüm

Sis Lamb And Rose'un kapısı etrafında döndü. Taksi şoförü Sarah'nın parasını alarak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve hızla oradan uzaklaştı. Sarah karanlık sokakta tek başına dikilip kalmıştı.

Bardan boğuk kahkaha sesleriyle bardak şıngırtıları yankılandı. Pusun gerisinden pencere yumuşak, samimi bir sarı ışıkla ışıldıyordu. Parke taşlı sokağın karşısına geçti ve kapıyı iteleyerek açtı.

İçeride, şöminede alevler çıtırdıyordu. Parlayan maun rengi barda iki adam bira bardaklarının üzerine eğilmiş oturuyorlardı. Sarah içeri girince başlarını kaldırıp baktılar, hemen ardından da tekrar önlerindeki bardaklara döndüler. Sarah ateşin yanına gitti, ısınmaya çalışırken gözleriyle içeriyi taradı. Sadece fıçının yanında dikilen garson kız ona bakışlarıyla karşılık verdi. Kız, tek bir kelime etmeksizin başını sallayarak odanın arkasını işaret etti.

Sarah başıyla karşılık verdi ve kızın işaret ettiği tarafa

yöneldi. Duvara birkaç oturma bölümü sıralanmıştı. İlkinde bir çift vardı, dikkatle birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. İkincisinde tüvitler içerisindeki yaşlı bir adam sessizce viskisini yudumluyordu. Geriye sadece tek bir oturma grubu kalmıştı. Sarah daha oraya ulaşmadan, Eve'i orada otururken bulacağını biliyordu. Gölgelerin arasından sigara dumanı yükseldi. Sarah yaklaşırken kadın başını kaldırdı. Gözleri buluştu ve o tek bakışla, ikisi de anladılar. Barın loş ortamında dahi, birbirlerinin acısını görebilmişlerdi.

Sarah kadının karşısındaki banka oturdu. Eve, gergin bir tavırla sigarasından bir nefes daha çekti ve küllerini silkeledi, aynı zamanda da Sarah'yı inceliyordu. İnce yapılıydı, neredeyse cılız denilebilecek kadar ince... Ve saçları açık renkliydi, yorgun görünen kısık, yeşilimsi gözleri vardı. Elleri sürekli hareket halindeydi. Her birkaç saniyede bir bar kapısına bakıyordu, sanki birinin içeri girmesini bekler gibiydi. Sigara dumanı aralarında bir yılan gibi kıvrıldı.

Eve, "Sen beklediğim gibi biri değilsin," dedi. Sarah boğuk sesi telefondan anımsadı. Aksam hafif Avrupalıydı, İngiliz değil. "Beklediğim kadar sade değilsin. Söylediğinden de gençsin. Kaç yaşındasın? Yirmi yedi? Yirmi sekiz?"

Sarah, "Otuz iki yaşındayım," dedi.

"Ah. Demek yalan söylemiyormuş."

"Geoffrey size benden bahsetti mi?"

Eve sigarasından bir nefes daha çekti ve başını sallayarak onayladı. "Tabii ki. Yapmak zorundaydı. Bu benim fikrimdi."

Sarah'mn gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "*Sizin* fikriniz mi? Yani... iyi ama *neden?*"

"Geoffrey hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi?" Yeşil gözler zalimce Sarah'nınkileri yakaladı. Eve tatminkâr bir tavırla, "Hayır," dedi. "Bilmediğin açık. Sanırım şimdi, bunu sana anlatarak her şeyi açıklığa kavuşturuyorum. Ama sen beni tek başına keşfetmiş gibisin. Ben de seni bizzat görmek istedim."

"Neden?"

"İstersen buna korkunç bir merak de. Mazoşistlik de. İkinizi bir arada düşünmekten nefret ederdim. Onu çok sevdim." Çenesi havalandı, bu zayıf bir kayıtsızlık gösterisiydi. "Söyle bana. Onunla mutlu muydun?"

Sarah başını sallayarak onayladı, gözleri aniden batmaya başlamıştı. "Evet," diye fısıldadı. "Biz... en azından *ben* mutluydum. Geoffrey'ye gelince... artık bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne sıklıkta seviştiniz? Her gece mi? Haftada bir mi?"

Sarah'nın ağzı sıkı sıkı kapandı. "Bu sizi neden ilgilendiriyor ki? Bu da planın bir parçasıydı, öyle değil mi?"

Gözler yumuşadı ama sadece kısa bir süreliğine. Eve, "Onu sen de sevdin, öyle değil mi?" diye sordu. Sigarasının külünü silkelerken başını önüne eğdi. Tekrar kaldırdığında gözleri birer zümrüt kadar sertti. "Yani ikimiz de kaybettik, öyle değil mi? Bunun bir gün olması gerekiyordu. Bu işin parçası."

"*Ne* işi?"

Eve arkasına yaslandı. "Bilmesen daha iyi. Ama öğrenmek istiyorsun, öyle değil mi? Senin yerinde olsaydım, tüm bunları unuturdum. Unutur ve evime geri dönerdim. Hazır hâlâ yapabiliyorken."

"Geoffrey kim?"

Eve, dumanı içine derin derin çekti ve hatıraları aklına getirerek uzaklara baktı. "Onunla on yıl önce Amsterdam'da tanıştım. O günlerde farklı bir adamdı." İçtenlikle gülümsedi, sanki aklına gelen özel bir şakayla neşelenmiş gibiydi. "Farklı derken hem kelimesi kelimesine, hem de mecazi anlamda demek istedim. Adı Simon Dance'dı. O günlerde ikimiz de Mossad adına çalışıyorduk... İsrail Gizli Servisi'nde. İyi bir ekiptik, üç kişiydik. Simon, ben ve bir kadın daha. O şefimizdi. Mossad'ın en iyisiydi. Sonra Simon'la birbirimize âşık olduk."

"Siz casus muydunuz?"

"Sanırım bizi öyle de isimlendirebilirsin. Evet, en iyisi bu kadarda bırakalım." Sigara dumanının havada çizdiği şekillere düşünceli düşünceli baktı. "Daha bir yıldır birlikteydik ki işlerimizden biri kötü gitti. Birbirimiz için çok endişelendik, anlarsın. Bu olamaz, özellikle de bizim işimizde. İş bizim her şeyimiz olmalı. Aksi takdirde her şey ters gider. Öyle de oldu. Yaşlı adam kaçtı."

"Kurtuldu mu? Göreviniz neydi, birisini tutuklamak mı?"

Eve güldü. "Tutuklamak mı? Bizim işimizde tutuklama zahmetine katlanmayız. Adamın işini bitiririz."

Sarah'nın elleri buz gibiydi. Hakkında konuştuğu bu kişi, Geoffrey'yle aynı kişi olamazdı herhalde? *Hayır*, diyerek kendine hatırlattı. O, o günlerde Geoffrey değildi. *Simon*'dı.

"Dolayısıyla yaşlı adam yaşadı. Biz onu Magus olarak adlandırdık. Kutsal olmayan bir adama verilen kutsal bir isim. Bizim için bu bir kod addan daha öteydi. O bir büyücüydü sanki. O dava bizim işimizi bitirdi." Sigarasını bastırıp söndürdü ve bir tane daha yaktı, bu işlem sırasında üç kibrit kullandı. Elleri çok fazla titriyordu. Dumanı büyük bir minnettarlıkla çekerek iç geçirdi. "Bundan sonra, hepimiz işten alındık. Simon'la evlendik, bir süre Almanya'da, ardından da Fransa'da yaşadık. İsimlerimizi iki kez değiştirdik. Ancak her seferinde kendimizi sanki bir şeyler bizi kuşatıyormuş gibi hissettik. Hepimize dair bir yakalama emri olduğunu biliyorduk. Tabii ki bu Magus tarafından verilen bir emirdi. Avrupa'dan ayrılmaya karar verdik."

"Amerika'yı seçtiniz."

Eve başını sallayarak onayladı. "Evet. Her şey aslında çok basit, gerçekten. O kendisine yeni bir isim buldu. Bir de plastik cerrah. Yanakları alçaltıldı, burnu daraltıldı. Fark inanılmazdı... hiç kimse onu tanıyamazdı. Benim de yüzüm değiştirilmişti. Amerika'ya ilk o gitti. Yeni bir temel, yeni bir kimlik yaratmak zaman alıyor. Ben de onu takip edecektim."

"Neden benimle evlendi?"

"Amerikalı bir eşe ihtiyacı vardı. Senin evine, banka hesabına, kendisine sağlayabileceğin korumaya. Ben kimseyi

Amerikalı olduğuma inandıramazdım. Aksanımı, sesimi değiştiremem. Ama Simon... ah, o inanılmaz derecede farklı bir insan gibi davranabilir."

"Neden beni seçti?"

Eve omuz silkti. "Uygundun. Yalnızdın, çok güzel değildin. Erkek arkadaşın yoktu. Evet, çok savunmasızdın. Ona hemen âşık oldun, öyle değil mi?"

Sarah kendisini neredeyse boğan hıçkırığı yutmaya çabalayarak başını salladı. Evet, savunmasızdı. Geoffrey'den önce günleri işte, geceleri de genelde yalnız başına evde geçmişti. Ebeveynlerinden gördüğü yakınlığı ve ilgiyi kendisine verecek bir erkekle ilişkiye girmenin özlemini çekiyordu. Ama kariyeri çok çaba gerektiriyordu ve o uzun bir süredir yalnızdı; geçen her yılla birlikte, evlilik ona gittikçe zor bir olasılıkmış gibi görünmeye başlamıştı.

Sonra Geoffrey belirmişti, bu boşluğu dolduran kişi... Sarah bir anda ona âşık olmuştu. Oysa Geoffrey, bu süre boyunca onu bir fırsattan öte görmemişti. Başını öfkeyle kaldırdı. "Umurunuzda bile olmadı, öyle değil mi?" diye sordu. "İkinizin de. Kimin incineceğini umursamadınız bile."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Bizim kendi hayatımız vardı..."

"*Kendi* hayatınız mı? Ya *benim* hayatım?"

"Ses tonunu alçalt."

"Benim hayatım Eve. Onu sevdim. Sen ise orada oturmuş, kendini beğenmiş bir tavırla birlikte yaptıklarınızı gerekçelendiriyorsun!"

"Lütfen ses tonunu alçalt. Seni duyabilirler."

"Umurumda bile değil."

Eve yerinden doğrulmaya başladı. "Sanırım her şeyi anlattım."

"Hayır, bekle!" Sarah onu elinden yakaladı. Alçak sesle, "Lütfen," dedi. "Otur. Gerisini de duymahyım. Bilmeliyim."

Eve yavaşça yerine yerleşti. Kısa bir an için sessiz kaldı, sonra şöyle devam etti. "Gerçek şu ki, o seni sevmedi. Onun sevdiği kişi bendim. Buraya, Londra'ya yaptığı seyahatler... sırf beni görmek içindi. Margate trenine binmeden önce Savory'ye kayıt yaptırırdı. Her birkaç günde bir seni aramak ya da sana mektup atmak için Londra'ya geri dönerdi. Bundan, şu son iki aydan, onu seninle paylaşmaktan nefret ettim. Ama bu gerekliydi ve sadece geçici bir süreliğineydi. İkimiz de hayattaydık. Ta ki..." Bakışlarını uzaklara çevirdi. Gözleri aniden yaşlarla ışıl ışıl parlamaya başlamıştı.

"Ne oldu Eve?"

Eve boğazını temizledi ve başını cesurca havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Londra'dan iki hafta önce ayrıldığı. Magus'a karşı yürütülen bir operasyona katılmıştı. Sonra işler ters gitti. Takip ediliyordu. Birisi otel odasına patlayıcı yerleştirmişti. Beni Berlin'den aradı ve ortadan kaybolmaya karar verdiğini söyledi. Ben de saklanacaktım. Doğru zaman geldiğinde, gelip beni bulacaktı. Fakat Margate'ten ayrılmadan bir gece önce, içime bir şey doğdu. Onu Berlin'den aramayı denedim. Öldüğünü de o zaman öğrendim."

Sarah, "Ama o ölmedi!" diye ağzından kaçırdı. "Yaşıyor!"

Eve'in elleri aniden sarsıldı, neredeyse sigarasını düşürüyordu. "Ne?"

"İki gün önce beni aradı. Bu yüzden buradayım. Bana yanına gelmemi söyledi... beni sevdiğini..."

"Yalan söylüyorsun."

Sarah, "Bu doğru!" diye haykırdı. "Onun sesini tanıyorum."

Eve soğuk bir tavırla, "Bir ses kaydı, belki... bir tür numara. Ses taklidi kolaydır. Hayır, bu o olamaz. *Seni* aramazdı," dedi.

Sarah sessizleşti. Neden birisi onu Avrupa'ya getirmek için Geoffrey'nin sesine başvuracaktı ki? Sonra bir şey daha anımsadı, bu en ufak mantığı olmayan bulmacanın diğer bir parçasıydı. Masanın karşısında oturan Eve'e baktı. "Washington'dan ayrıldığım gün birisi daireme izinsiz girdi. Aldıkları tek şey bir fotoğraftı... o kadar, sadece bir fotoğraf... hâlâ anla..."

Eve sertçe, "Bir fotoğraf mı?" diye sordu. "Geoffrey'nin fotoğrafı mı?"

"Evet. Bu bizim evlilik fotoğrafımızdı."

Kadının suratı bembeyaz oldu. Sigarasını bastırıp söndürdü, hızla çantasını ve hırkasını kaptı.

Sarah, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Geri dönmeliyim... gelip beni bulacak."

"Kim?"

"Geoffrey."

"Ama öldüğünü söylediniz!"

Eve'in gözleri aniden mücevher kadar parlamış, adeta ışıl ışıl olmuştu. "Hayır. Hayır, o hayatta. Öyle olmalı! Görmüyor musun? Onun yüzünü bilmiyorlar, bu yüzden fotoğrafını çaldılar. Bu onların da onu aradığı anlamına geliyor." Hırkasını üzerine geçirdi ve kapıya doğru koşturdu.

"Eve!" Sarah apar topar yerinden kalkarak onun peşinden koştu. Ancak dışarı adım attığında sokak boştu. Sadece ayaklarının dibinde sessizce hareket eden sisle, büyük kalın bulutlarla karşılaştı. "Eve?" diye seslendi. Yanıt gelmedi.

Eve kaybolmuştu.

Eve çok uzağa gitmemişti. Çılgınca ve umut dolu bir kayıtsızlıkla, Dorset Sokağı'nın sisleri arasından metro istasyonuna doğru koşuyordu. Ayak seslerini dinlemek için durmadı, Mossad casusu olarak geçirdiği yıllar süresince almayı öğrendiği olağan tedbirlerin hiçbirini almadı. Simon hayattaydı... Önemli olan tek şey buydu. O yaşıyordu ve onu bekleyecekti. Eve'in mahallede zikzaklar çizerek ilerlemeye, kapı girişlerinde durarak yalnız olup olmadığını kontrol etmeye sabrı yoktu. Bunun yerine, takip ettiği yol onu doğrudan metro istasyonuna taşıdı.

Sadece iki blok koştuktan sonra soluğu sertleşip yoğunlaştı. *Sigaradan*, diye düşündü. Uzun yıllardır içtiği sigara onu kolay yorulur ve tıknefes bir hale getirmişti. Ama kendisini koşmaya devam etmeye zorladı, ta ki göğsünde bir ağrı

başlayana kadar. Şimdi kısa süreliğine de olsa dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Bu ağrı eski bir sorun, çocukluğundan bu yana birlikte yaşadığı bir şeydi. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir süre sonra şiddetini biraz yitirecek, o da yoluna devam edecekti.

Bir lamba direğine yaslanmak için durakladı. Ağrı yavaş yavaş azaldı. Solunumu sakinleşti. Kulaklarındaki uğultu dindi. Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı.

O sırada başka bir ses bilincine işledi, bu o kadar hafif bir sesti ki neredeyse duymayacaktı. Gerildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ses birkaç metre ilerde tekrarlandı. Bir ayak sesi. Ama hangi yönden gelmişti?

Sislerin arasından umutsuzca bakarak bir surat, bir beden seçmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Çantasına uzanıp hiç yanından ayırmadığı tabancasını çıkardı. Avucundaki soğuk çelik bir anda onda güven hissi yarattı. Lamba ışığının bir huzme halinde indiğini fark etti, bu huzmenin hemen altında dikiliyordu. Gölgelerin arasına koştu. Karanlık her zaman onun dostu olmuştu.

Başka bir ses tabancasını hızla çevirmesine sebep oldu. *Nerede?* diye düşündü. *Neden onu göremiyorum?*

Son sesin bir tuzaktan, dikkatini çekmek için yapılan kasıtlı hareketten başka bir şey olmadığını fark ettiğinde çok geçti. Arkasından bir şey hızla suratına yöneldi. Daha dönüp ateş edemeden yere savruldu. Tabanca elinden fırladı, sonra bir anda boğazına sertçe bastırılan bıçağı hissetti.

Bir surat ona gülümsüyordu, bu tanıdığı bir yüzdü. Ada-

mın açık renkli saçları karanlıkların arasında bile gümüş renkte parlıyordu.

Eve, "Kronen," diye fısıldadı.

Bıçağın bir okşayış gibi yumuşak bir hareketle teninde kaydığını hissetti. Çığlık atmak istedi fakat dehşet boğazını düğümledi.

Kronen, "Küçük Eva," diye mırıldandı. Sonra hafifçe güldü. İşte Eve, o geceden canlı çıkmayacağını o an anladı.

Dünya on kilometre yüksekten farklı görünüyordu. Neon ışıkları, trafik, beton filan yoktu. Sadece yıldızların parladığı sonsuz siyah bir gökyüzü mevcuttu.

Nick başını arkaya yorgun bir tavırla yasladı ve uyuyabilmeyi umdu. Londra'ya giden 201 numaralı uçuşta, Atlantik Okyanusu'nun üzerinde seyreden bu uçakta hemen hemen herkes keyif içerisinde horluyor gibiydi. Loş kabinin diğer tarafında, hostesin bir çocuğu nazikçe sarmaladığını ve koridordan aşağı parmaklarının ucunda ilerlediğini gördü. Saat D.C. zamanıyla sabahın biriydi, buna rağmen Nick hâlâ uyanıktı, Uçakta verilen battaniye dizinde düzgünce katlanmış, dizinde duruyordu.

Uyuyamayacak kadar bezgindi. Sarah'yı ve ne kadar masum göründüğünü, ne kadar keder dolu ve savunmasız olduğunu anımsayıp duruyordu. Ne kadar da iyi bir oyuncuydu. Oscar kazanabilecek bir performans sergilemişti. Aynı zamanda Nick'in varlığını unuttuğu bir dizi erkek içgüdü-

sünü de uyandırıvermişti. Nick onu korumak, kucaklamak istemişti.

Şimdi ona *ne* yapmak istediğinden emin değildi. Bu her neyse, korumak duygusuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Sarah Fontaine yüzünden işsiz kalmıştı, vatanseverliği sorgulanıyordu ve daha da kötüsü, kendisini lanet olası bir aptal gibi hissediyordu. Van Dam haklıydı. Bir casus olarak Nick amatörden öte bir şey değildi.

Sarah'nın kendisini nasıl kandırdığını düşündükçe, bir o kadar öfkelendi. Kolunu koyduğu kolluğu yumrukladı ve pencereden dışarı, yıldızlara baktı.

Tanrı biliyordu ya, Londra'ya ulaştığında gerçekleri ondan mutlaka öğrenecekti. Bunu kendisine borçluydu, dış-işlerinki görevini sicilini temizlemeden bırakamazdı.

Sarah onu Londra'da görmeyi beklemiyordu. Nick ise onu nerede bulacağını şimdiden biliyordu, bir telefon görüşmesiyle Sarah'nın Savoy'a, kocasının her zaman kaldığı otele kayıt yaptırdığını öğrenmişti. Kapıyı açıp karşısında onu gördüğünde Sarah'nın yüzünde belirecek ifadeye şahit olmak için sabırsızlanıyordu. Sürpriz, sürpriz! Nick O'Hara yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için şehirdeydi. Bu kez yalanları kabullenmeyecekti.

Ancak içinde öfkeyle iç içe geçmiş başka bir his daha vardı, bu çok daha derinde ve son derece rahatsız ediciydi. Sürekli olarak şu eski fanteziye, Sarah'nın yatak odasında o yumuşak kehribar renkli gözleriyle kendisine bakarak dikildiği o hayale dönüp duruyordu. Gerçekten hissettiği şeylerin

karmaşası onu deli ediyordu. Onu öpmek mi, boğazlamak mı istediğini bilmiyordu. Belki ikisini de yapmak istiyordu.

Bildiği tek bir şey vardı. Londra'ya giden bu uçağa binmek bugüne kadar yaptığı en çılgınca şeydi. Hayatı boyunca kararlarını dikkatlice vermişti. Doğası gereği, dikkatsiz bir adam değildi. Ama bu gece elbiselerini bir valize doldurmuş, Dulles'a gitmek için bir taksiye atlamış ve British Airways bilet satış gişesine kredi kartını uzatmıştı. Böylesine fevri, bu kadar duygusal bir şey yapmak hiç de ona uygun değildi. Çok aptalcaydı. Bunun yeni bir eğilimin başlangıcı olmamasını ümit etti.

Yaşlı adam mutlu olmayacaktı.

Kronen kadının kanım bıçağından sildi, kaçınılmaz telefon görüşmesini bir saat, hatta bir gün geciktirmeyi düşündü. En azından sıkı bir kahvaltı edene ya da belki de birkaç bira içene kadar bekleyebilirdi. Ama yaşlı adam haberleri büyük bir açlıkla bekliyor olmalıydı, Kronen onu daha fazla bekletmek istemedi. Yaşlı adam şu günlerde gerilim ve hayal kırıklıklarına pek fazla müsamaha gösteremiyordu. Trajediden bu yana sabırsızdı ve kolay öfkeleniyordu. Sağlıklı kalmak isteyen birisi onu öfkelendirmek istemezdi.

Kronen korkmuyordu. Yaşlı adamın kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kronen sekiz yaşında Dublin'in çöp yığınları arasından

alınmış, yaşlı adam tarafından evlat edinilmişti. Belki de dikkat çeken şey çocuğun açık renkli, neredeyse beyaz saçları olmuştu; ya da gözlerindeki kesin boşluk, insan eti ve kemiğinden oluşan kabuğun içindeki o ruhsuz boşluğun işareti... Yaşlı adam, daha o günden, bu çocuğun bir gün tehlikeli olabileceğini fark etmişti. Ruhsuz bir çocuğun sevgiyle ilgisi olamazdı ve bir gün büyüdüğünde koruyucusuna saldırabilirdi.

Ama ruhsuz bir çocuk aynı zamanda çok faydalı da olabilirdi. Dolayısıyla yaşlı adam çocuğu almış, beslemiş, eğitmiş, hatta belki de onu biraz sevmiş ama hiçbir zaman ona tam olarak güvenmemişti.

Kronen, küçük yaşında dahi, yaşlı adamın ona olan güvensizliğini hissetmişti. Buna güvenmek yerine üstesinden gelmek için her şeyiyle çabaladı. Yaşlı adamın yapılmasını istediği her şeyi yapıyordu. Otuz yıl boyunca ona buyrulan şeyleri yaptıktan sonra bu durum otomatik bir hale gelmişti. Kronen iyi uyum sağlamıştı. Daha da önemlisi işinden zevk alıyordu. Bu ona bir tür zevk veriyor, tatmin ediyordu. Özellikle de kadınlarla ilgili olduğunda.

Bu geceki gibi.

Ne yazık ki kadın konuşmamıştı. Bu konuda bugüne kadar karşılaştığı erkeklerden çok daha güçlüydü. En ikna edici teknikleri uyguladığı bir saatin ardından bile eline hiçbir şey geçmemişti. Eve bol bol çığlık atmıştı, bu Kronen'i hem öfkelendirmiş, hem de heyecanlandırmıştı fakat kesinlikle en ufak bir bilgi vermemişti. Sonra, Kronen'in en beklemediği anda da ölüvermişti.

En çok da bundan rahatsız olmuştu. Onu öldürmek niyetinde değildi. En azından henüz. Kurbanın zayıf bir kalbi olduğunu geç keşfetmiş olmak ne kadar da kötü bir kaderdi. Oysa yeterince sağlıklı görünüyordu.

Bıçağını silmeyi bitirdi. Temizlik yapılması gerektiğine inanıyordu, özellikle de en sevdiği bıçak söz konusu olduğunda. Keskin bir bıçak ağzı özen istiyordu. Bıçağını kınına geçirdi ve telefona göz attı. Konuyu daha fazla geciktirmenin bir anlamı yoktu. Amsterdam'ı aramaya karar verdi.

Yaşlı adam yanıtladı.

Kronen, "Eva konuşmadı," dedi.

Sessizlik yeterliydi. Yaşanan hayal kırıklığını ahizeden hissedebiliyordu. "Öldü mü?"

Kronen, "Evet," dedi.

"Ya diğeri?"

"Onu hâlâ takip ediyorum. Dance yaklaşmadı."

Yaşlı adam sabırsızlığını gösteren bir ses çıkardı. "Sonsuza kadar bekleyemem. Onu zorlamalıyız."

"Nasıl?"

"Kadını kaçır."

"Ama CIA peşinde."

"Onların icabına bakmanın bir yolunu bulacağım. Yanına kadar bekle. Sonra kadını kaçır."

"Ya sonra?"

"Bir şey bilip bilmediğine bak. Bilmese de onu kullanabiliriz. Bir ültimatom yayınlayacağız. Dance hayattaysa karşılık verecektir."

Kronen bundan o kadar emin değildi. Yaşlı adamın tam aksine, onun aşk gibi komik bir şeye en ufak inancı yoktu. Ayrıca Sarah Fontaine'i görmüştü, herhangi bir adamın, özellikle de Simon Dance'ın onu kurtarmak için geleceğini düşünmüyordu. Hayır, birisinin hayatını bir kadın uğruna tehlikeye atması saçmalıktı. Dance'ın bu kadar büyük bir aptallık yapacağını düşünmüyordu.

Yine de bu ilginç bir deneme olacaktı. Her şey bittiğinde, yaşlı adam Kronen'in kadınla ilgilenmesine izin verecekti. Onun kalbinin Eva Fontaine'inkinden daha güçlü olacağı bir gerçekti. Çok daha uzun dayanacaktı. Evet, bu ilginç bir deney olacaktı. Bu ona dört gözle bekleyebileceği bir şey verdi.

Sarah yine rüya görmüştü. Ama bu kez her şey eciş bücüş ve garipti, sisler arasında savruluyordu. Sokaklarda koşturuyordu, Geoffrey'nin peşindeydi, adını sesleniyordu. Adamın ayak seslerini işitiyordu ama sürekli olarak görüş alanından uzaktı, Sarah'nın ulaşamayacağı bir yerdeydi. Sonra ayak sesleri değişti. Bu kez sesler arkadan geliyordu. Artık kovalayan değil kovalanandı. Sislerin arasında koşuyor, ayak sesleriyse gittikçe yaklaşıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bacakları daha fazla hareket etmeyi reddetti. İlerlemek için çabaladı.

Önü yeşil gözlü, sokağın tam ortasında dikilen, ona gülen bir kadın tarafından kapatılmıştı. Ayak sesleri yaklaştı. Sarah hızla arkasına döndü.

Ona yaklaşan adam tanıdığı biriydi, yorgun gri gözleri vardı. Adam yavaşça sislerin arasından çıktı. O bunu yaparken Sarah'nın korkusu yok oldu. Güven buradaydı, sıcaklık buradaydı. Adamın ayak sesleri parke taşlı sokaklarda yankılandı...

Sarah uyandı, terden sırılsıklamdı. Birisi kapısını çalıyordu. Işığı yaktı. Saat sabahın dördüydü.

Kapıya tekrar vuruldu, bu seferki daha güçlüydü. Bir erkek sesi, "Bayan Fontaine," dedi. "Lütfen açın."

Sarah, "Kim o?" diye seslendi.

"Polis."

Sarah sendeleyerek yataktan kalktı, hemen sabahlığına sarınıp kapıyı açtı. Dışarıda iki üniformalı polis dikiliyordu, yanlarında gözlerinden uyku akan otel resepsiyonisti vardı.

"Bayan Sarah Fontaine mi?"

"Evet. Ne oldu?"

"Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz hanımefendi fakat bizimle karakola gelmeniz gerekecek."

"Anlamadım. Neden?"

"Sizi alıkoymak durumundayız."

Sarah kapıya iki eliyle birden tutundu ve adamlara şaşkınlıkla baktı. "Şimdi siz bana *tutuklandığımı* mı söylüyorsunuz? İyi ama neden?"

"Cinayetten. Bayan Eve Fontaine'i öldürmekten."

Altıncı Bölüm

Sarah, *Bu doğru olamaz*, diye düşündü.

Bunun bir kâbus olduğu kesindi, bilinçaltının en karanlık noktasından çekilip çıkartılmış bir senaryoydu. Sert bir sandalyede oturuyor, çıplak ahşap masaya bakıyordu. Gözü tavandan kendisine doğru ışıyan ve sanki bir suç işlemesini bekleyen birer projektör gibi her hareketini aydınlatan floresanlara kaydı. Oda soğuktu, üzerindeki geceliği ve sabahlığıyla kendisini yarı çıplak hissetti. Buz mavisi gözlü bir dedektif onu acımasızca art arda soru bombardımanına tutuyordu. Tek bir cümlesini bitirmesine bile izin vermemişti. Ancak yarım düzine kadar talebini yineledikten sonra Sarah'nın tuvaleti kullanmasına izin vermiş, bölmenin önünde de bir kadın amir beklemişti.

Tekrar sorgulama odasına döndüğünde, orada durumunu düşünüp taşınması için bir süre tek başına ve titrer halde bırakıldı. *Hapse giriyorum,* diye düşündü. *Ebediyen bir hücreye kilitleneceğim, hem de daha dün gece tanıştığım bir kadını öldürme suçundan...*

Başını avuçlarının arasına aldı, bir gözyaşı dalgasının daha başlamak üzere olduğunu hissetti. Ağlamamak için o kadar çok çabalıyordu ki, kapının açılıp kapandığını güçbela duydu.

Birisi ismiyle ona sesleniyordu. Bu tek kelime, sıcak güneş ışığının içeriyi doldurması gibi bir şeydi. Başını kaldırıp baktı.

Hemen önünde Nick O'Hara dikiliyordu. Mucize eseri okyanusun diğer ucundan buraya yollanmıştı. İşte buradaydı, Londra'daki tek arkadaşı başını eğmiş ona bakıyordu.

Acaba gerçekten arkadaşı mıydı?

Anında bir şeylerin yanlış gittiğini hissetti. Adamın ağzı iki sert çizgi halindeydi. Gözlerinde en ufak bir ifade yoktu. Sarah umutsuzca onun suratında biraz sıcaklık, rahatlatıcı bir bakış aradı ama gördüğü şey öfkeydi. Diğer detayları parça parça algıladı: kırışmış gömleği, gevşek kravatı, çantasındaki British Airways etiketi.

Nick döndü ve kapıyı iterek kapattı. Yüksek çarpma sesi Sarah'nın yerinden sıçramasına sebep oldu. Sonra Nick çantasını masaya resmen fırlattı ve ona ters ters baktı.

"Bayan, *korkunç* bir belanın ortasmdasın!" diye homurdandı.

Sarah acıklı bir şekilde burnunu çekti. "Biliyorum."

"Söyleyebileceğin tek şey bu mu? *Biliyorum mu?*"

Sarah alçak sesle, "Beni buradan çıkartacak mısınız?" diye sordu.

"Duruma bağlı."

"Ne durumuna?"

"Bu işi senin yapıp yapmadığına."

Sarah, "Tabii ki ben yapmadım!" diye haykırdı.

Nick sert patlama karşısında geri adım atmış gibiydi. Bir an için sessiz kaldı. Sonra kollarını kavuşturarak sinirli sinirli masanın kenarına oturdu.

Sarah ona bakmaya, gözlerindeki suçlayıcı bakışları görmeye korkuyordu. Arkadaşı olduğunu düşündüğü adam aniden neredeyse hiç tanımadığı birine dönüşüvermişti. Demek o da onun suçlu olduğunu düşünüyordu. Nick O'Hara bile onun masumiyetine inanmazken, kendisine tamamen yabancı insanları ikna etmeyi nasıl umut edebilirdi ki? Kendi kendine, onun hakkında ne kadar yanıldığını söyledi, içi acıyarak... Nick'in neden şimdi burada olduğuna gelince, sebep artık aşikârdı. Adam sadece işini yapıyordu.

Sarah ellerini masanın üzerinde sıkı sıkı kavuşturdu. Nick'in kendisini böylesine çaresiz halde görmesinden, bir arkadaş olarak ona beslediği güvene ettiği ihanetten dolayı öfkeliydi.

"Neden Londra'dasınız?" diye sordu.

Nick, "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Ama bu kez gerçekleri istiyorum," dedi.

"Gerçekleri mi?" Sarah başını kaldırıp baktı. "Ben size hiç yalan söylemedim! Siz..."

Nick, "Ah, haydi ama!" diye haykırdı. Heyecanla ayağa fırladı ve içeriyi arşmlamaya başladı. "Sakın bana şu masum bakışını atma Bayan Fontaine. Benim salağın teki olduğumu

düşünüyor olmalısın. İlk başta hiçbir şey bilmediğinde ısrar ettin, sonra da uçağa atlayıp Londra'ya geldin. Müfettişle biraz önce konuştum. Şimdi senin hikâyeni dinlemek istiyorum. Eve'den haberin vardı, öyle değil mi?"

"Bilmiyordum! En azından düne kadar. Ayrıca yalan söyleyen sizdiniz Bay O'Hara."

"Hangi konuda?"

"Geoffrey konusunda. Bana onun öldüğünü söylediniz. Ah, bana bir sürü kanıt sundunuz, bunları o kadar düzgün ve mükemmel bir şekilde dile getirdiniz ki... Ben de size inandım! En başından beri biliyordunuz, öyle değil mi? Biliyor *olmalısınız.*"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geoffrey yaşıyor!"

Nick'in suratında beliren kuşkulu bakış çok gerçekçiydi. Sarah ona, Geoffrey'nin hayatta olduğunu gerçekten bilmemesinin mümkün olup olmadığını merak eden bir tavırla baktı.

Nick, "Sanırım bunu bana açıklasan iyi olacak," dedi. "Her şeyi duymak istiyorum Sarah. Hatta kahvaltıda ne yediğine kadar. Çünkü, senin de artık hiç şüphesiz bildiğin gibi, başın büyük belada. Kanıt..."

"*Kanıt* tamamen ikinci derece."

"Kanıt şu: Eve Fontaine'in cesedi gece yarısı civarında, Lamb and Rose'un birkaç blok ötesindeki boş bir ara sokakta bulundu. Cesedin durumundan bahsetmeyeceğim, en iyisi sadece birisi ondan kesinlikle hoşlanmıyormuş diyelim. Lamb and Rose'daki barmen Eve'i bir kadınla gördüğünü

hatırladı... Bir Amerikalıyla. Bu sendin. Hatta biraz tartıştığınızı da anımsadı. Eve'in dışarı koştuğunu, senin de onu takip ettiğini. İşte, insanların Eve Fontaine'i en son gördükleri an bu oldu."

"Onun izini Lamb and Rose'un önünde kaybettim."

"Tanığın var mı?"

"Hayır."

"Çok kötü. Polis Eve'in Margate'teki evini aradı ve kâhyayla konuştu. Yaşlı adam seni hatırladı, tamam mı? Senin mesajını Eve'e telefonla ilettiğini belirtti. Hatta adının ve otelinin yazılı olduğu kâğıt hâlâ yanındaydı."

"Bunu ona Eve beni arayabilsin diye verdim."

"Pekâlâ, polise göre bunu yapmak için açık bir gerekçen vardı: İntikam. Geoffrey Fontaine'in iki eşli olduğunu öğrenmiştin. İntikamını almaya karar verdin. Kanıt bu. İyi, kesin ve inkâr edilemez."

"Bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez!"

"Gelmez mi?"

"Bana inanmalısınız!"

"Neden?"

"Çünkü başka kimse inanmıyor." En ufak bir uyarı vermeksizin, korku ve bezginliğin tümü bunaltıcı bir dalga halinde bedenine yayılmış gibiydi. Sarah başını önüne eğdi ve alçak sesle, "Başka kimse inanmıyor..." diye tekrarladı.

Nick onu rahatsız edici bir duygu karmaşasıyla seyretti. Masaya yaslanmış haldeyken o kadar bitkin ve korkmuş görünüyordu ki... Sabahlığı hafifçe sıyrılmıştı. Nick bir an için

Sarah'nın ince, mavi geceliğini görmüştü. Uzun, kırmızımsı bir saç tutamı yüzüne düşmüş, pürüzsüz, solgun yanağından aşağı uzanıyordu. Sarah'nın saçlarını ilk defa açık görüyordu, bu ona bastırmak için inanılmaz çaba harcadığı o fanteziyi bir kez daha anımsattı. Ama bu görüntü şimdi tekrar gözünün önünde, sıcak ve inandırıcıydı. Bunu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, şu anda orada bulunma sebebine odaklanmayı denedi. Bir kadın öldürülmüştü ve Sarah'nın başı çok ciddi beladaydı. Buna rağmen düşünebildiği tek şey onu kolları arasında tutmanın nasıl bir his olduğuydu.

Ona beslediği öfkenin tümü bir anda buharlaşıp gitti. Onu incitmişti, şimdi kendisini bir canavar gibi hissediyordu. Nazikçe kafasına dokundu. "Sarah. Sarah, her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Kurtulacaksın." Çömeldi ve beceriksiz bir tavırla Sarah'nın yüzünü omzuna yasladı. Saçları o kadar yumuşak, o kadar ipeksiydi ki; teninin sıcak, dişi kokusu sarhoş ediciydi. Şu anda etkisi altına girdiği duyguların tehlikeli olduğunun farkındaydı ama bunları kontrol edemedi. Sarah'yı buradan almak, güvende ve sıcak tutmak, onu korumak istedi. Objektif davranmadığı çok açıktı.

Gönülsüzce geri çekildi. "Sarah, konuş benimle. Neden kocanın hayatta olduğunu düşündüğünü söyle."

Sarah derin bir nefes aldı ve ona baktı. Gözleri bir geyik yavrusunu andırıyordu, yumuşak ve nemliydi. Nick Sarah açısından onun gözlerinin içine bakmanın ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini işte o dakika anladı. Gözyaşlarını engellemenin. Sarah konusunda yanılmıştı. Hiç de çökmüş

sayılmazdı. İçinde, Nick'in varlığından hiçbir zaman şüphe etmediği bir güç vardı.

Sarah, "O beni aradı," dedi. "İki gün önce, Washington'dayken... cenaze töreninin akşamında..."

"Dur bir dakika. Seni mi *aradı?*"

"Bana ona gelmemi istedi. Arama çok kısa sürdü, nerede olduğunu bana söylemedi..."

"Uzun mesafe araması mıydı?"

"Öyle olduğundan eminim."

"Uçağa apar topar binme sebebin bu mu? İyi ama neden Londra?"

"Bu... bu sadece bir histi. Burası onun eviydi. Olması gereken yer burasıydı."

"Ya Eve'den ne zaman haberin oldu?"

"Buraya geldikten sonra. Oteldeki resepsiyonist bana Geoffrey'nin kayıt kartından bir adres gösterdi. Bu Eve'in Margate'teki kır eviydi."

Nick bu yeni gerçekleri gittikçe artan bir kafa karışıklığı eşliğinde hazmetmeye çalıştı. Bir sandalye çekip oturdu ve büyük bir dikkatle Sarah'nın yüzüne odaklandı.

"Bana beklenmedik şeyler anlatıyorsun," dedi. "Geoffrey'den gelen şu telefon... bu delilik, doğruyu söylediğini düşünmeye başlıyorum."

"Doğruyu söylüyorum! Bana ne zaman inanacaksınız?"

"Tamam. Şüphelenmeme rağmen sana şimdilik inanacağım."

Sarah'ya inanmaya başlamıştı. Sarah'nın ihtiyaç duy-

duğu tek şey buydu, bu küçük güven parçası. Şu anda bu onun açısından diğer her şeyden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Sarah, *bu delilik,* diye düşündü. Bu sabah başına gelen onca şeyin ardından, gözyaşları daha yeni yeni akmaya başlamıştı. Başını sallayarak süklüm püklüm güldü. "Sizde ne var böyle, Bay O'Hara?" diye sordu. "Sanki siz yakınımdayken hep ağlıyorum."

Nick, "Sorun değil," karşılığını verdi. "Yani ağlamak demek istedim. Kadınlar beni gördüklerinde hep öyle yaparlar. Sanırım görevimden kaynaklanıyor."

Sarah başını kaldırdığında onun gülümsediğini gördü. Ne kadar da şaşırtıcı bir değişimdi, bir yabancıdan arkadaşa dönüşmüştü. Onun ne kadar çekici bir adam olduğunu unutmuştu. Sadece fiziken değil. Sesinde yeni bir nezaket, yeni bir samimiyet vardı, sanki onu gerçekten önemsiyormuş gibiydi. Önemsiyor muydu? Yoksa kendisi tüm bu olanlardan çok fazla mı çıkarımda bulunuyordu? Kendi tepkisini fark ettiği açıktı, kan suratına hücum etmişti.

Nick ona doğru yaslanırken tereddütlü, hatta acemi göründü. Sarah titredi. Nick hemen ceketini çıkararak onun omuzlarına doladı. Bu Nick gibi kokuyordu; çok sıcak ve güvenli, tıpkı bir battaniye gibiydi. Sarah cekete sarındı, birdenbire üzerine bir sakinlik çöktü. Bu Nick O'Hara'nın ceketi omuzlarındayken hiçbir şeyin kendisine zarar veremeyeceği gibi bir histi.

"Konsolosluktaki adamlarımız gelir gelmez seni buradan çıkaracağız," dedi.

"Bu davayla siz ilgilenmiyor musunuz?"

"Korkarım hayır. Bu benim bölgem değil."

"Peki, o zaman neden buradasınız?"

Daha Nick yanıt veremeden, kapı hızla ardına kadar açıldı.

Bir adam, "*Nick O'Hara,*" dedi. "Burada ne işin var?"

Nick kapı girişinde dikilen adama doğru döndü. Açık bir rahatsızlıkla durakladıktan sonra, "Selam Potter," dedi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil." Potter sessizce odaya girdi, eleştirel bakışları Sarah'yı baştan ayağa süzdü. Nemli şapkasını kasten Nick'in valizinin üzerine fırlattı. "Demek Sarah Fontaine sizsiniz."

Sarah, Nick'e şaşkın bir bakış attı.

Nick sertçe, "Sarah, bu Bay Roy Potter," dedi. "Büyükelçiliğin... aaa, şu günlerde size ne diyorlar? Siyasi memur mu?"

Potter, "Üçüncü sekreter," diyerek araya girdi.

"Büyüleyici bir adlandırma. Dan Lieberman nerede? Ben onun geleceğini düşünmüştüm."

"Korkarım ki konsolos gelemeyecek. Onun yerine ben buradayım." Potter, Sarah'yla formalite icabı tokalaştı. "Umarım size iyi muamele edilmiştir Bayan Fontaine. Başınıza tüm bunlar geldiği için üzgünüm. Fakat sorunu en kısa sürede çözümleyeceğimizden eminim."

Nick şüpheyle, "Çözümlemek mi?" diye sordu. "Nasıl?"

Potter gönülsüzce Nick'e döndü. "Belki de sen artık gitmelisin, O'Hara. Şu... iznine geri dön, yanılmıyorum değil mi?"

"Hayır. Sanırım buralarda dolaşmaya devam edeceğim."

"Bu resmi bir iş. Eğer doğru duyduysam artık bizimle çalışmıyorsun, öyle değil mi?"

Sarah kaşlarını çatarak, "Anlamadım," dedi. "Artık sizinle çalışmıyor da ne demek?"

Nick soğukkanlı bir tavırla, "Bu," dedi, "süresiz bir izne çıkartıldım demek. Görüyorum ki haberler çabuk yayılıyor."

"Konu ulusal güvenlik olduğunda, evet."

Nick homurdandı. "Bu kadar tehlikeli olduğumu bilmiyordum."

"En iyisi sadece adının en kötüler listesinde yer aldığını söylemekle yetinelim O'Hara. Yerinde olsaydım başımı belaya sokmayacağımdan emin olurdum. Tabii işine geri dönmek istiyorsan."

"Bak, en iyisi işimize geri dönelim. Sarah'nın davasına, hatırladın mı?"

Potter, Sarah'ya baktı. "Bunu Müfettiş Appleby'le konuştum. Bana size karşı kullanılan kanıtın umduğu kadar katı olmadığını söyledi. Sizi serbest bırakmaya niyetli... benim hareketlerinizin sorumluluğunu almam durumunda."

Sarah şaşırmıştı. "Yani özgür olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Doğru."

"Ben... ben..."

"Suçlamalardan vazgeçildi." Adam elini uzattı. "Tebrikler Bayan Fontaine. Artık özgür bir kadınsınız."

Sarah ayağa fırladı ve adamın tombul elini yakaladı.

"Bay Potter, teşekkür ederim! Size çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sadece beladan uzak durun, tamam mı?"

"Oh, duracağım." Neşeyle Nick'e baktı, onun da yüzünde bir gülümseme göreceğini umuyordu. Ama Nick gülümsemedi. Tam aksine şaşkın görünüyordu. Ve şüpheli. Onu rahatsız eden bir şey vardı, Sarah o an kendisini tedirgin hissetti. Potter'a döndü. "Başka bir şey var mı? Bilmem gereken başka bir şey?"

"Hayır, Bayan Fontaine. Hemen şimdi gidebilirsiniz. Aslında sizi Savoy'a bizzat ben götüreceğim."

Nick, "Zahmet etme," dedi. "Onu ben götürürüm."

Sarah, Nick'e daha da sokuldu. "Teşekkürler Bay Potter," dedi, "ama ben Bay O'Hara'yla gideceğim. Biz... biz bir yerde eski arkadaş sayılırız."

Potter kaşlarını çattı. "Arkadaş mı?"

"Geoffrey'nin vefatından bu yana kendisinin bana çok yardımı dokundu."

Potter somurtarak döndü ve şapkasını masadan aldı. "Tamam. İyi şanslar, Bayan Fontaine." Nick'e baktı. "Bu arada O'Hara, Washington'a, Bay Van Dam'a bir rapor göndereceğim. Senin Londra'da olduğunu duymak eminim ki çok ilgisini çekecektir. Amerika'ya yakında dönecek misin?"

Nick, "Dönebilirim," dedi. "Ama dönmeyebilirim de."

Potter kapıya yöneldi, sonra son bir kez dönerek Nick'e uzun ve sert bir bakış attı. "Biliyorsun, yurtdışı hizmette elde ettiğin iyi bir kariyerin var. Sakın her şeyi mahvetme. Senin yerinde olsaydım, adımlarıma dikkat ederdim."

Nick başını öne eğdi. "Ben de öyle yapacağım."

Sarah, Nick kendisini otele götürürken, "Bu da ne anlama geliyor... yani süresiz izin?" diye sordu.

Nick keyifsizce gülümsedi. "En iyisi sadece bunun bir terfi olmadığını söyleyelim."

"Kovuldunuz mu?"

"Bir yerde... evet."

"Ama neden?"

Nick yanıtlamadı. Bir sonraki ışıkta durup arkasına yaslandı ve iç çekti. Bu büyük bir bezginlik ve yenilginin sesiydi.

Sarah usulca, "Nick?" dedi. "Bu benim yüzümden mi?"

Nick başını sallayarak onayladı. "Kısmen senin. Senden dolayı vatanseverliğim sorgulanmaya başladı. Sekiz yıl boyunca yaptığım iyi hizmet onlara hiçbir şey ifade etmiyor. Ama bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Sanırım, bilinçaltımda, bir süredir işimden uzaklaşmaya başlamıştım zaten. Sen sadece bardağı taşıran son damla oldun."

"Üzgünüm."

"Üzülme. İşten kovulmak bugüne kadar başıma gelen en iyi şey olabilir."

Işık değişti, sabah trafiğine karıştılar. Saat ondu, arabalar tampon tampona ilerliyordu. Yaklaşan bir otobüs sağlarından gürültüyle geçti, Sarah anlık bir panik yaşadı. Sol taraftaki şoför onu huzursuz etmişti. Nick bile dikiz aynasına

kaşlarını çatarak bakarken huzursuz görünüyordu.

Sarah kendisini dik oturmaya ve yolu umursamamaya zorladı. "Olan bitenlere inanamıyorum," dedi. "Her şey o kadar çılgınca ki. Yaşananları ne kadar anlamlandırmaya çalışırsam, bir o kadar kafam karışıyor..." Yanında oturan Nick'e baktığında kaşlarının gittikçe daha çok çatıldığını fark etti. "Nick?"

Nick yumuşak sesle, "Entrika iyice güçleniyor," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gözlerini ileriden ayırma. Sakın arkaya bakma. Takip ediliyoruz."

Arkaya bakma güdüsü dayanılmazdı fakat Sarah dikkatini önlerinde uzanan ıslak yola odaklamayı başardı. Kendi kendine, *Tüm bunlar neden oluyor?* diye sordu, korku kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olmuştu. "Ne yapacaksın, Nick?"

"Hiçbir şey."

"*Hiçbir şey mi?*"

Nick, Sarah'nm sesindeki dehşeti duymazdan geldi. "Doğru. Ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davranacağız. Otelinde duracağız, üzerini değiştireceksin, eşyalarını toplayacaksın ve otelle ilişkini keseceksin. Sonra gidip kahvaltı edeceğiz. Karnım zil çalıyor."

"Kahvaltı mı? Ama daha biraz önce takip edildiğimizi söyledin!"

"Bak, bu adamlar kan akıtmanın peşinde olsalardı, seni dün gece ele geçirebilirlerdi."

Sarah fısıltıyla, "Eve'e yaptıkları gibi mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu olmayacak." Nick aynasına baktı. "Sıkı tutun Sarah. Bu adamların ne kadar iyi olduklarını birazdan göreceğiz..."

Hızla dar yan yollardan birine saptı, birkaç küçük dükkân ve kafenin önünden hızla geçti, ardından frene bastı. Arkalarındaki araç da kayarak durdu, tamponları arasındaki mesafe sadece birkaç santimdi. Nick beklenmedik bir şekilde güldü. Sarah'ya baktığında onun torpidoya yapıştığını fark etti. "İyi misin?"

Sarah başını sallayarak onayladı, tek bir kelime edemeyecek kadar korkmuştu.

"Sorun yok, Sarah. Bu adamları tanıdığımı düşünüyorum. Onları daha önce gördüm." Elini dışarı uzattı ve arkalarındaki arabaya şüphe götürmeyecek kadar müstehcen bir hareket çekti. Kısa bir süre sonra onların cevaben verdikleri, en az kendisininki kadar müstehcen yanıtla tatmin olarak homurdandı. "Haklıyım. Bunlar CIA'in elemanları. Şoför bana kartal işaretiyle karşılık verdi."

Sarah ani bir rahatlamayla, "Yani bu adamlar CIA'den mi?" diye sordu.

"Henüz bu kadar sevinme. Onlara güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin."

Sarah'mn paniği çoktan geçmeye başlamıştı. Neden CIA'den korkması gerekliydi ki? Aynı tarafta değiller miydi? İyi ama öyleyse neden takip ediliyorlardı? Ne kadar zamandır takip edildiğini merak etti. Eğer Londra'ya geldiğinden

bu yanaysa, bu adamlar Eve'i kimin öldürdüğünü görmüş olabilirlerdi...

Nick'e döndü. "Eve'e ne oldu?" diye sordu.

"Öldürülmenin dışında mı?"

"Onun... öldürülme şekline dair bir şey söyledin. Onu sadece basit bir şekilde öldürmekle kalmadılar, öyle değil mi?"

Nick'in bakışı Sarah'nın ürpermesine sebep oldu. Nick, "Evet," dedi. "Onu sadece öldürmekle kalmadılar."

Trafik ışığı kırmızıydı. Nick uzayıp giden arabaların arkasına geçerek vitesi boşa aldı. Yağmur yağmaya başladı, iri, şişman damlalar ön camdan aşağı kaymaktaydı. Sokak köşeleri şemsiyelerle doluydu. Nick sokağa bakarken hareketsiz oturdu.

Sonunda, "Onu dar bir ara sokakta buldular," dedi. "Elleri demir bir çit kazığına bağlanmıştı. Ağzı tıkalıydı. Deli gibi bağırmış olmalı ama hiç kimse onu duymadı. Bu işi her kim yaptıysa hiç acele etmemiş. Bir saat, belki de daha fazla sürmüş. Bıçak kullanmayı biliyormuş. Bu... hiç de iyi bir ölüm tarzı değil."

Gri gözleri dönüp Sarah'nınkilere kilitlendi. Sarah onun hâlâ omzunda duran yün ceketinin sıcaklığını ve kokusunu, onun yakınlığını hissediyordu. Şu anda, bu adam yanında otururken, kendisini son derece güvende hissediyordu. Nick O'Hara'nın kurtarıcı olmadığmı biliyordu. Sadece sıradan, hayatını muhtemelen bir masanın arkasında geçirmiş bir adamdı. Sarah onun neden burada olduğunu bile bilmiyordu ama buradaydı ve o bunun için minnettardı.

Arkalarındaki araba korna çaldı. Işık yeşile dönmüştü. Nick dikkatini istemeye istemeye trafiğe verdi.

Sarah, "Onu neden böyle öldürdüler?" diye mırıldandı. "Neden... neden eziyet ettiler?"

"Polis bunun bir manyağın işiymiş gibi göründüğünü söylüyor. Acı vermekten haz alan birisinin."

Sarah, "Ya da intikam peşinde koşan birisinin," diye ekledi. Eve, ölümcül bir oyun oynuyordu. Belki de onu yakalayan şey bu olmuştu. Adı aniden hatırlayarak, "Magus," dedi. Nick'in sorgulayan bakışı karşısında, "Bu bir kod ad," diye açıkladı. "Büyücü olarak adlandırdıkları bir adam için kullanıyorlar. Eve, bana ondan bahsetti."

Nick aynaya bakarak, "Bunları detaylı konuşacağız," dedi. "Savoy hemen bu bloğun sonunda. Ayrıca hâlâ takip ediliyoruz."

Bir buçuk saat sonra, Strand kafenin masalarından birine oturmuş, yumurta, domuz pastırması ve ızgara domatesten oluşan kahvaltılarını ediyorlardı. Sarah sonunda kendisini tekrar insan gibi hissetmeye başlamıştı. Midesi doluydu, sıcak çay fincanı ellerini ısıtıyordu. Daha da önemlisi üzerinde bir etek ve İskoç modeli bir hırka vardı. Polisin kendisini gecelikleriyle tutmasının ne kadar iyi bir strateji olduğunun şimdi farkına varıyordu. Kendisini o kadar çıplak ve çaresiz hissetmişti ki... Bu itirafta bulunmaya zorlanan bir zihin için en uygun yapıydı.

Zorlu sınav henüz sonlanmamıştı, sorunları aslında daha yeni başlıyordu.

Nick hızlı hızlı yemiş, Sarah'nın hikâyesini dinlerken gözlerini bir an olsun kapıdan ayırmamıştı. Sarah sözlerini bitirdiğinde tabaklar boşalmıştı, ikinci demlikten çaylarını yudumlamaktaydılar.

Nick, "Yani Eve, Geoffrey'nin hayatta olduğu konusunda seninle hemfikirdi, öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Çalınan fotoğraf onu ikna etti."

Nick, biraz önce dinlediklerini gözden geçirerek, "Tamam," dedi. "Yani Eve'e göre, biri Geoffrey'yi öldürmeye çalışıyor. Yüzünü bilmeyen ancak yeni isminin Fontaine olduğunu öğrenen biri. Geoffrey takip edildiğini anladı. Berlin'e gitti, Eve'i aradı ve ona ortadan kaybolmasını söyledi. Sonra da kendi ölümünü kurguladı."

"Bu Eve'in neden işkence gördüğünü açıklamıyor."

"Aslında birçok şeyi açıklamıyor. Ortada çok fazla boşluk var. Birincisi, gömülen kimin cesediydi? Ama en azından şu çalınan fotoğrafa bir açıklık getirebiliyoruz. Simon Dance görünümünü değiştirmek için gerçekten estetik ameliyat olmuşsa, o zaman peşindeki kişi her kimse yüzünü tanıyamayabilir."

"Peki, biz neden takip ediliyoruz? Benim onları Geoffrey'ye götüreceğimi mi düşünüyorlar?"

Nick başını salladı. "İşte, beni gerçekten rahatsız eden detayı da gün yüzüne çıkaran bu: senin serbest bırakılman. Polisin elinde senin aleyhine yeterli kanıtın olmadığı hikâ-

yesine inanmıyorum. Müfettiş Appleby'le konuştuğumda, seni ömür boyu hapse tıkmaya hazır görünüyordu. Sonra Potter boy gösterdi... puff! Her şey değişiverdi. Bir anda serbest kaldın. Bence birileri iyi müfettişe biraz baskı yaptı. Emir yukarıdan gelmiş olmalı... hem de çok yukarıdan. Birisi senin etrafta rahatça dolaşmanı istiyor ve bir sonraki adımını bekliyor."

Yorgunluk Nick'in yüzünde yeni gölgeler oluşmasına sebep olmuştu. Sarah onun ne kadar uyuduğunu merak etti. Muhtemelen pek fazla değildi, özellikle de Atlantik ötesi bir uçuşta. İçinden uzanmak ve onun bitkin yüzünü nazikçe okşamak, parmaklarını çenesindeki sert sakallarda dolaştırmak geldi. Bunun yerine, tereddütlü bir tavırla uzandı ve parmaklarını Nick'in elinde dolaştırdı. Nick onun dokunuşuna, ellerinin masanın üzerinde buluşmasına şaşırmış gibi görünüyordu. Sarah, kan yanaklarına hücum ederken, *onu utandırdım,* diye düşündü. *İkimizi de utandırdım.* Tam elini geri çekmeye hazırlanıyordu ki, Nick'in parmakları onunkilere sıkı sıkı dolandı. Teninin sıcaklığı Sarah'mn kolundan yukarı tırmanıyor, bedeninin her bir parçasını işgal ediyor gibiydi.

Sarah, "Geoffrey'nin yaşadığına inanıyorsun, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Nick başını sallayarak onayladı. "Hayatta olduğunu düşünüyorum."

Sarah başını önüne eğerek masanın üzerinde birbirine dolanan ellerine baktı. "Onun öldüğüne hiçbir zaman inanmadım," diye fısıldadı.

"Şimdi gerçekleri öğrendiğine göre, ona karşı ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Artık bilmiyorum..." Aniden Nick'e baktı. "Bunca zaman ona güvendim. Ona *inandım.* Ah, muhtemelen saf olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi? Belki de öyleydim. Ama hepimizin hayalleri var Nick. Gerçekleşmesini istediğimiz hayaller. Benim gibi birisi olduğunda, yani otuz iki yaşında, yalnız ve çok da güzel olmayan birisi, bir erkek sana seni sevdiğini söylediğinde ona inanmayı çok istersin."

Nick nazikçe, "Yanılıyorsun Sarah," dedi. "Sen çok güzelsin."

Sarah onun sadece kibar davranmaya çalıştığını biliyordu. Başını önüne eğip masaya baktı ve Nick'in kendisi hakkında gerçekte ne düşündüğünü merak etti. Böylesine sade bir kadın bu kadar ahmak olabilir miydi? Sarah elini geri çekti ve çay fincanına uzandı. Tabii ki Nick'in ne düşündüğünü biliyordu... Geoffrey'nin hedefini oldukça iyi seçtiğini, Sarah adlı bu aptal kadının hemen âşık olduğunu ve onun tuzağına düştüğünü düşünüyor olmalıydı. Şimdi bunu olabildiğince net gördü. Sanki bir ayna tutuyormuş ve kendisini bir erkeğin gözünden eleştirel bir şekilde inceliyormuş gibiydi: Güzel değildi, hatta utangaç ve beceriksizdi. Geoffrey gibi bir adamı cezbedecek türden bir kadın değildi.

Sarah, "Bu yalanlarla dolu bir evlilikti," dedi. "Garip, kendimi sanki tüm bunlar bir rüyaymış gibi hissediyorum. Sanki hiç evlenmemişim gibi..."

Nick başını salladı. "Benim de öyle hissettiğim anlarım olmuştur."

"O zaman sen de evliydin, öyle mi?"

"Uzun sürmedi. Üç yıl sürdü. Dört yıl önce de boşandım."

"Üzüldüm."

Nick'in gözleri onunkilere odaklandı. "Bunu söylerken içtensin, öyle değil mi?"

Sarah başını sallayarak onayladı. Şu ana kadar onun gözlerindeki kederi fark etmemişti. Şimdi bunun farkına varıyordu, bu kendi hissettiğiyle aynı türden bir acıydı. Onun evliliği başarısızlıkla sonlanmıştı, Sarah'nınkiyse hiç var olmamıştı. İkisinin de kendilerine has yaraları vardı.

Ama onunki iyileşmeyecekti. Soruları yanıtlanmadan bu olmayacaktı. Geoffrey'nin kendisini neden yanma çağırdığını öğrenene kadar iyileşemeyecekti.

Nick, "Geoffrey'ye karşı ne hissediyor olursan ol," dedi, "Londra'da kalmanın büyük bir risk olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Birisi onun peşindeyse, yakalayacakları kişi sen olacaksın. Takip edildiğin açık, en azından düne kadar. Onları çoktan Eve'e götürdün bile."

Sarah hızla başını kaldırarak baktı. "Eve mi?"

"Korkarım ki öyle. Eve bir profesyoneldi. Eski bir Mossad ajanıydı, yıllardır saklanıyordu. Sırra kadem basmayı biliyordu ve bunda da oldukça başarılı oldu. Ama merak... belki de kıskançlık... onun dikkatsiz davranmasına sebep oldu. Yapmaması gerektiğini düşünse de, seninle buluşmayı kabul etti. Buluştuğunuz gecenin onun öldürüldüğü geceyle aynı olması bir rastlantı değil."

Sarah fısıltıdan öte olmayan bir sesle, "O zaman onun

ölümüne ben sebep oldum, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, bir yerde öyle. Seni Lamb and Rose'a kadar takip etmiş olmalılar. Orada da Eve'i gördüler."

"Oh, Tanrım!" Başını sefil bir halde salladı. "Ondan neredeyse nefret ettim Nick. Onu ve Geoffrey'yi birlikte düşündüğümde, buna engel olamadım. Fakat ölümünden mesul olmak... Ben böyle olsun istemedim!"

"Profesyonel olan oydu Sarah, sen değil. Kendini suçlayamazsın."

Sarah titremeye başladı ve shırkasına sıkı sıkı sarıldı. Eve'in ölüm şeklini anımsayarak alçak sesle, "İntikam," dedi. "Onu bu yüzden öldürdüler."

"Ben bundan o kadar da emin değilim."

"Başka ne olabilir ki?"

"İşkence için geçerli olabilecek tüm güdüleri bir düşün. İntikamın bunlardan biri olduğu kesin. İnsanlar hesaplaşmayı severler. Ama gel, biz bunun çok daha gerçekçi sebeplerinin olduğunu farz edelim..."

Sarah anında Nick'in vurgulamaya çalıştığı noktayı anladı. "Sorgulama mı demek istiyorsun? Eve'in bir şey bildiğini mi düşündüler?"

"Belki de Geoffrey'nin sahte ölümüne destek oldular. Belki onlar da onun hâlâ yaşadığını düşünüyorlar. Dolayısıyla, bilgi edinmek umuduyla bıçaklarını Eve'in üzerinde kullandılar. Soru şu ki Eve, onlara herhangi bir bilgi verdi mi?"

Sarah, Eve'i düşündü, hayatta kalmak için gereken her

şeyi yapan ve sert bir ruha açılan o iki pencereyi, o yeşil gözleri anımsadı. Eve ikinci kez düşünmeden öldürürdü. Parçası olduğu iş acımasızlık gerektiriyordu. Ama her ne kadar amansız olsa da, diğer yandan da âşıktı. Dün gece Lamb and Rose'da, her ne kadar Eve'in Geoffrey'yi en az onun kadar, hatta belki de daha derinden sevdiğinin bilinciyle kalbi sızlasa da, Sarah bunu sezmişti. Eve onun nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Ancak ne kadar eziyet görse de, kesinlikle ağzını sıkı tutardı. Geoffrey'ye kesinlikle ihanet etmezdi. O sırrıyla birlikte vefat etmişti.

Sarah onun kadar cesur olabilir miydi? Bıçağı, bıçağın çıplak ette yaratabileceği acıyı düşünerek titredi. *Kişinin kendi cesaretini yargılamasının bir yolu yok*, diye düşündü. Cesaret sadece gerektiğinde, kişi başka birinin en karanlık korkularıyla yüzleşmek zorunda bırakıldığında gün yüzüne çıkardı.

Sarah kendi cesaretinin hiçbir zaman sınanmayacağını umut etti.

Yedinci Bölüm

"Yanıtları istiyorum Dan. Sarah Fontaine'in serbest bırakılmasını kimin emrettiğini ve en başta bunun nedeni olmak üzere tüm yanıtları..."

Konsolosluk işleri şefi Dan Lieberman, Nick'e, Dışişleri Bakanlığı'nda uzun süredir hizmet veren bir adamın ifadesiz suratıyla baktı. Gülümseme dışında hiçbir şeyi açığa vurmadan geçirilen yıllar yüzünde iz bırakmıştı, Nick dört yıl önce tanışmalarından bu yana Lieberman'ın suratında tek bir güçlü ifadenin belirdiğine şahit olmamıştı. Yurtdışı hizmeti adamı poker oyuncusuna çevirmişti.

Buna rağmen Nick'in içgüdüleri ona bu nazik görüntünün ardında bir yerlerde entrikalara karşı haykırmaya çalışan bir doğruluk sesinin olduğunu söyledi. Nick'in tam aksine, Lieberman zalimlikleriyle yaşamayı öğrenmişti. En azından bir işi ve Londra'da imrenilecek bir makamı vardı. Bunu sorun yaratarak elde etmemişti. Hayır, görüşlerini kendisine saklamış, sorundan uzak durmuş ve hayatta kalmıştı.

Ama bugün Nick'in ona getirdiği şey küçük bir sorundu.

Nick, "Bu davada neler olup bitiyor?" diye sordu. "Bana bu olay alışılmadık bir şekilde ele alınıyormuş gibi geliyor."

Lieberman, "Birtakım düzensizlikler yaşandı," diye itiraf etti.

"Evet. Şu Potter'm karakolda boy göstermesi başta olmak üzere..."

Bu yorumla birlikte Lieberman hafifçe sırıttı. "Roy Potter'la birbirinizi bu kadar iyi tanıdığınızı az daha unutuyordum. Sizin aranızda ne vardı Tanrı aşkına?"

"Sokolov. Bana sakın bunu da unuttuğunu söyleme."

"Oh, evet. Şu Sokolov davası. Şimdi hatırladım. Sen ve Potter merdiven arasında tartışıyordunuz. Sarf ettiğiniz kelimeler bir denizcinin bile yüzünün kızarmasına sebep olurdu." Başını salladı. "Kötü bir adım Nick. Bu sana çok tatsız bir personel yazısına patladı."

"Sen Sokolov'la hiç tanışmadın, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Çocuklarının onu yeni yıl günü buldukları söyleniyor. İki oğlu var, on yaşlarındalar. Bodrum kata babalarına bakmak için inmişler. Onu kafasına bir mermi sıkılmış halde bulmuşlar. Hoş bir yeni yıl sürprizi, sence de öyle değil mi?"

"Bu tür şeyler oluyor. Bu yüzden bir kariyeri mahvetmemelisin."

"İki çocuk, Tanrı aşkına! Potter beni dinlemiş olsaydı, o iki küçük oğlan Montana'da ya da başka bir yerde güvende olurdu. Şimdi muhtemelen Sibirya'da, KGB tarafından sürülmüş ve donuyor olmazlardı."

"O bir sığınmacıydı. Risk aldı ve kaybetti. Hey, bunların hepsi geçmişte kaldı. Buraya Potter hakkında mızmızlanmaya gelmedin, öyle değil mi?"

"Hayır. Sarah Fontaine için buradayım. Potter'ın neden bu işe bulaştığını öğrenmek istiyorum".

Lieberman başını salladı. "Nick, aslında bu konuyu seninle konuşmamam lazım. Dedikodulara bakılırsa sen pek de popüler değilsin. Dolayısıyla bir şey anlatmadan önce, bana neden Fontaine davasıyla ilgilendiğini söyle."

"En iyisi buna ahlaki bir öfke diyelim."

"Seni öfkelendiren ne?"

"Şu anda Sarah Fontaine otel odamda dul olup olmadığını merak ederek oturuyor. Ben kocasının yaşadığını düşünüyorum. Fakat adamlarımızdan duyduğum tek şey onun öldüğü. Dul kadına taziyelerimi vermem ve bu konuyu unutmam gerektiği."

"Peki, neden kolay yolu seçmiyor ve sana söylenileni yapmıyorsun?"

"Ben bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Bana aynı yalanları başkalarına aktarmamın emredilmesi de gerçekten hoşuma gitmiyor. O kadını bu konuda bilgisiz bırakmak için bir sebep varsa, o zaman bunu ben de duymak istiyorum. Bu geçerli bir sebepse, tamam, geri adım atacağım. Ama o cehennemi yaşıyor ve ben doğruyu bilmesininhakkı olduğunu düşünüyorum."

Lieberman iç çekti. "Yel değirmenlerine saldırıyorsun, öyle değil mi? Sana burada nasıl hitap ediyoruz, biliyor

musun? Don Kişot. Nick, neden kendini ülserden kurtarmıyor ve evine dönmüyorsun?"

"Demek bana yardım etmeyeceksin."

"Hayır, istemediğimden değil. Sadece yanıtlar bende olmadığı için."

"Neden senin yerine karakola Potter'ın geldiğini bana söyleyebilir misin?"

"Tamam, sana bu kadarını söyleyebilirim: Bu sabah yukarıdan bu davayla Potter'm ilgileneceğine, bu işe burnumu sokmamam gerektiğine dair bir telefon aldım."

"Yukarıdan gelen bir telefon mu? Ne kadar yukarıdan?"

"En iyisi buna sadece çok yukarıdan diyelim."

"Sarah'nın serbest bırakılması nasıl ayarlandı?"

"Sanırım İngiliz kumanda zinciri vasıtasıyla. Bunu birileri kulaklarına fısıldamış olmalı."

"İngilizler mi?" Nick kaşlarını çattı. "O zaman bu ortak bir çalışmaydı, öyle mi?"

"Sonucu kendine göre çıkart." Lieberman'ın gülümsemesi onun buna karşı çıkmadığını gösterdi.

"Roy Potter'ın bu işle ilgisi ne?"

"Kim bilir? CIA'in senin şu dulunla çok ilgilendiği açık. Hem de onu hapisten çıkaracak kadar. Potter ayak işini yaptığına göre, ben bu işin içinde büyüklerin olduğunu tahmin ediyorum."

Nick, "Hiç Fontaine davasına göz attın mı?" diye sordu.

"Kısa bir süre. Davadan alınmadan önce."

"Ne düşündün?"

"Cinayet suçlamasının birkaç temel gediğinin olduğunu düşündüm. İyi bir avukat bunu kolayca parçalayabilirdi."

"Ya Geoffrey Fontaine'in ölümü konusunda ne düşündün?"

"Usulsüz."

"Duyduğum en hafif ifade. Eve Fontaine hakkında bir şey biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Bana kır evini bir yıl önce satın aldığı söylendi. Onun münzevi olduğunu söylüyorlar. Zamanının tümünü Margate'te geçirdiğini. Senin bu konuda benden çok daha fazla bilgi sahibi olduğundan eminim. Biraz önce şu dulun senin odanda kaldığını mı söyledin?"

"Doğru. Baker Sokağı'ndaki eski otelde."

"Oh, Kenmore'da." Lieberman bu bilgiyi yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmaksızın kayda aldı. "O nasıl bir kadın?"

Nick kısa bir an için düşündü. Sonunda, "Sessiz," dedi. "Zeki. Şu anda da çok şaşkın."

"Pasaport fotoğrafını gördüm. Bana daha çok, yani... sıradanmış gibi geldi."

"Çoğu kişide öyle bir etki bırakıyor."

"Aranızda ne tür bir ilişki olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır."

Lieberman gülümsedi. "Her zamanki gibi lafını esirgemiyorsun! Bak Nick, bildiklerim gerçekten bu kadar." Elini yapılacak bundan çok daha önemli işleri olduğunu belirtircesine salladı. "Başka bir şeyler öğrenirsem seni arayacağım. Kenmore'da ne kadar kalacaksın?"

Nick ayağa kalktı. "Muhtemelen birkaç gün. Emin değilim."

"Ya Sarah Fontaine? O da seninle birlikte mi kalacak?"

Nick'in buna verilecek bir yanıtı yoktu. Ona kalsa, Sarah bir uçakla Washington'a dönüyor olurdu. Şu anda onun odasında tek başına oturduğu gerçeği bile Nick'i germeye yetiyordu. Kenmore'un Nick'in eski bir tanıdığı olan sahibesi, ona herhangi bir sorun yaşanması durumunda iki adaleli oğlunun bunun üstesinden geleceklerinin garantisini vermişti. Yine de Nick geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Eve Fontaine'in korkunç ölümü zihninde hâlâ bir yüktü.

Nick, "Olur da Sarah Londra'da kalmaya karar verirse," dedi, "o zaman ben de buralarda olacağım."

Tokalaştılar. Lieberman'ın eli her zamanki gibiydi, sıkı ve ilgili. Bu Nick'te ona güvenme isteği uyandırdı. Nick, kapıya doğru yürürlerken, "Bu arada," dedi, "hiç Magus adlı birisinden bahsedildiğini işittin mi?"

Lieberman'ın kaşı kesinlikle hareketsiz kaldı. Mavi gözlerinde tek bir kıpırtı dahi olmadı. "Magus mu?" diye tekrarladı. "İncil açısından bakıldığında, bu akıllı bir adamı ima eder. Ya da bir büyücüyü."

"Hayır. Ben bir kod isimden bahsediyorum."

"Hiç tanıdık gelmedi."

Nick kapı girişinde durakladı. "Son bir şey daha. Roy Potter'a benden bir mesaj iletebilir misin?"

"Tabii ki. Sadece kullanacağın dili edepli tut yeter."

"Ona dedektiflerini durdurmasını söyle. Ya da en azın-

dan bizi daha ihtiyatlı bir mesafeden takip etmelerini sağlasın."

Lieberman'ın suratında ilk kez çatık kaşlı bir ifade belirdi. "Söyleyeceğim," dedi. "Ama senin yerinde olsaydım, kıçınızda dolaşanların gerçekten CIA adamı olduğundan emin olurdum. Çünkü öyle değillerse... gel burada alternatifin şu andakinden çok daha nahoş olacağını söylemekle yetinelim."

Nick, "CIA'den daha mı nahoş?" diye sordu. "İşte bundan şüpheliyim."

Nick, Kenmore'daki odasına geri döndüğünde Sarah uyuyordu. Yayılıp yatmıştı, tamamen giyinikti, pencerenin yanındaki yatakta yüzü yastığa gömülüydü, kolu yanından sarkmıştı. Gözlüğü yere düşmüş, sanki hâlâ elindeyken uyuyakalmış gibiydi. Güneş içeride ışıl ışıl parlıyor, bakır rengi saçlarını aydınlatıyordu.

Nick bir an için yatağın başında dikildi ve ona baktı, üzerindeki bol hırkayı ve sade gri eteği kafasına kazıdı. Lieberman bu kadını sıradan olarak betimlemişti. Nick, *belki diğerleri için öyledir,* diye düşündü. *Belki ben gerçekleri göremiyorumdur.* Sebep her ne olursa olsun, şimdi onu seyrettikçe Sarah'nın aslında oldukça güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Klasik anlamda değil. Bir zamanlar evli olduğu Lauren gibi değildi. Siyah saçlı, yeşil gözlü Lauren bir yere girdiğinde bir düzine kafanın kendisine dönüp bakmasını sağlardı. Nick bundan zevk almıştı... bir süre. Lauren kolundayken,

diğer erkekler büyük bir kıskançlıkla ona bakar, o da bu kadar şanslı olduğuna şaşırırdı. O mükemmel bir elçi karısıydı: çekici, esprili, her zaman hazırcevap. Ayrıca güzeldi, hem de her erkeğin beğeneceği kadar. Bunu kendisi de biliyordu. Belki de sorun buydu.

Bu yatakta uyuyan kadının ise Lauren'la uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sarah kendisini sade olarak nitelendirmişti. Geoffrey gibi bir adam onunla evlendiği için şaşkındı. Evliliğinin danışıklı dövüş olduğunu öğrenmek onun için çok acı verici olmalıydı. Nick bu acının nasıl bir şey olduğunu biliyordu, bunu dört yıl önce bizzat yaşamıştı. Bir bakıma, hiçbir zaman da toparlanamamıştı. Boşanmanın ardından, kendisine bir daha hiç incinmeyeceğine dair söz vermişti. En azından acı azalmıştı. En azından hâlâ Sarah'ya bakıp olasılıkları düşünebilecek kadar insandı.

Olasılıklar mı? Kimi kandırıyordu? Olasılık filan yoktu. Geoffrey'le ilgili gerçekleri öğrenmeden de olmazdı.

Sarah, kendi açısından mutlu bir evlilik olan bu ilişkiyi terk etmeye hazır değildi. Kocasını hâlâ sevdiği açıktı. Ona inanmak istemişti. Diğer taraftansa, Sarah'yı bu kadar çekici kılan şey Geoffrey'ye karşı beslediği bu inanılmaz sadakatti.

Nick döndü ve pencereden dışarı baktı. Aşağıdaki sokakta, aynı siyah araba park halindeydi. CIA onları hâlâ izliyordu. Günümüzde casusların kalitesine ne olduğunu merak ederek el salladı. Sonra perdeyi kapattı ve diğer yatağa uzandı.

Gün ışığı huzur kaçırıcıydı. Uyuyamadı. Her ne kadar

çok yorgun olsa da, sadece gözlerini kapatarak uzandı ve düşündü.

Burada tam olarak ne işim var? diye kendi kendine sordu. Dün gece uçağa binişi sadece büyük bir öfkenin beraberinde getirdiği dürtüydü. Sarah'nın kendisine yalan söylediğini düşünmüştü, kariyerinin tabutuna son çiviyi çakmıştı. Onu bulacak ve gerçekleri öğrenecekti. Bunun yerine, şimdi burada, ondan üç metre uzakta uzanmış olasılıkların hayalini kuruyordu.

Dönüp Sarah'nın yatağına baktı. Ne kadar da derin ve huzurlu uyuyordu. Aynen yorgun bir çocuk gibiydi. Ama ona çocuk denilemezdi ve Nick de bu gerçeğin tamamen farkındaydı. Bu sabah onun saçma dokunmanın, yüzünü omzunda hissetmenin nasıl bir his yarattığını hatırladı. Karnında bir şeyler kıpırdanmaya başladı, bu çok ama çok tehlikeli bir şeydi. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman geçmişti, Sarah o kadar yumuşak, o kadar yakın görünüyordu ki...

Gözlerini kapadı, kendisini kontrol edemeyişine aniden öfkelendi. Neden kendisini bu gereksiz acıya teslim ediyordu ki? Yapılacak en akıllıca şey eve geri dönmek ve tüm bu olanlarla CIA'in ilgilenmesine göz yummaktı. Ama Sarah'ya bir şey olursa, kendini hiç affetmezdi.

Nick yavaş yavaş düzensiz bir uykuya daldı. Bir hayal belirdi: kehribar rengi gözleri olan bir kadın. Uzanıp ona dokunmak istedi fakat elleri saçlarının uzun tutamlarına dolanmıştı. Sarah, Sarah. Birisi senin güzel olmadığını nasıl düşünür? Elleri hantalca hareketlendi, içinden geçemediği aşırı

kalın bir örümcek ağma yakalandı. Sarah avuçlarının içinden yavaşça yok olup gitti. Artık yalnızdı. Her zamanki gibi yapayalnız.

Roy Potter'ın arka odalarından birinde, alıcıya bir telsiz raporu geldi. Arayan ajan, "O'Hara, Lieberman'ın ofisinden kırk dakika önce ayrıldı," dedi. "Şimdi Kenmore'da. Kadını bir saattir görmedik. Perdeler çekili. Kafayı vurup yatmış gibiler."

Potter yardımcısına, "Ben de iddiaya girerim ki uyumuyorlar," diye homurdandı. Ajan Tarasoff zoraki gülümsedi. Bu adamın en ufak bir espri anlayışı yoktu. Giyim tarzı noktası noktasına doğruydu: göze çarpmayan gri bir takım, soluk mavi ve gümüş renklerinin yer aldığı bir kravat, sade beyaz bir gömlek. Hepsi de kusursuzdu. Tarasoff'un kızarmış biftekli sandvicini yeme tarzı bile can sıkıcıydı. Küçük nazik ısırıklar alıyor, arada parmaklarını siliyordu. Potter ise normal bir insan gibi yemeğini yemişti. Dolaylı yollara başvurmamıştı. Yemiş ve işini bitirmişti. Potter konserve biftek sandvicinin son lokmasını da yuttu ve vericiye uzandı.

"Tamam çocuklar, izlemeye devam edin. Etrafta kim dolaşıyor bakın."

"Peki efendim. Kenmore'un sahipleri hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

"Temiz İngilizler. Sade yaşlı tipler, bir dul ve iki oğlu."

"Tamam. Onları gördük."

"Yeriniz nasıl?"

"Şikâyet edemem. Sokağın tam karşısında bir bar var."

"Sizi fark etti mi?"

"Korkarım ki evet efendim. Bir süre önce bize işaret çekti."

Tarasoff kıkırtıya benzer bir ses çıkarttı. Ama Potter ona baktığında, gördüğü şey aynı ifadesiz surattı.

"Tanrım, sizden şimdiden haberdar mı? Siz ne yaptınız böyle? Yukarı çıkıp kendinizi mi tanıttınız?"

"Hayır efendim. Bizi en baştan, karakoldan ayrılır ayrılmaz fark etti."

"Tamam. Saat bir otuz. İki saate kadar görevi bırakabilirsiniz. Hatta kalmaya devam edin."

Potter telsizi kapattı, öğle yemeğinden kalma mumlu kâğıdı buruşturdu ve çöp kovasına doğru fırlattı. Uzağına düştü ancak hiç de yerinden kalkacak gibi değildi.

Tarasoff doğruldu ve buruşturulmuş kâğıdı aldı. Çöpü kovaya nazikçe atarken, "Bu olanları nasıl anlamlandırıyorsunuz Bay Potter?" diye sordu.

Potter omuz silkti. "Sence boşa mı kürek çekiyoruz? Umarım öyle değildir."

"Nick O'Hara ile farklı bir şekilde mi ilgilensek?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu işin içinde çok daha karmaşık bir şeyler olabilir mi? Bu adam başka bir kuruluş adına casusluk yapıyor olabilir mi?"

Potter kahkahaya boğuldu. "O'Hara mı? İzninle sana ona dair bir şey söyleyeyim. O kesinlikle gizli görev yapabilecek birisi değil. Fazla dürüst. Kutsal Kâse ya da ona ben-

zer bir şey için araştırma yaptığını filan düşünüyor. Bilirsin işte, tüm gününü ölü balinalar için endişelenmekle geçirecek türden bir adam." Potter, Tarasoff'un yarısı yenmiş ızgara biftek sandvicine göz attı. Midesi hâlâ gurulduyordu. "Şu şeyi bitirecek misin?"

"Hayır efendim. Siz yiyebilirsiniz."

Potter bir ısırık aldı, neredeyse boğuluyordu. Yabanturpu. İnsanlar neden mükemmel şekilde pişirilmiş bir bifteği bu şekilde rezil ederlerdi ki? Ama bunu çöpe atmanın da bir anlamı yoktu. Lokmalarının arasında, "Bence O'Hara yeterince zeki," dedi. "Yani düşünsel anlamda demek istiyorum... hepsi teori, bir tek uygulama yok. Dört dil konuşuyor. Kötü bir konsolosluk memuru da değil. Ama gerçek dünyada işe yaramıyor."

Tarasoff, "Ama bu çok garip," dedi. "Neden kendisini bu işe bulaşmak zorunda hissetti ki? Kariyerini tehlikeye attı. Bu bana mantıklı gelmiyor."

"Tarasoff, sen hiç âşık oldun mu?"

"Ben evliyim."

"Hayır, ben *âşık* oldun mu dedim?"

"Yani, evet, sanırım oldum."

"Sanıyorsun. Lanet olsun, bu aşk değil. Aşk diyerek söylemeye çalıştığım yakıcı bir şey, seni çıldırtacak, hayatını riske atacak bir şey. Hatta evlenmene sebep olacak bir şey."

"O âşık mı? Sarah Fontaine'e mi?"

"Neden olmasın?"

Tarasoff başını usulca salladı. "Bence o gizli görevde."

Potter güldü. "Hormonların gücünü hiçbir zaman hafife alma."

"Karım da hep öyle söyler." Tarasoff kaşlarını çatarak hızla Potter'ın koluna baktı. "Efendim, şu hardalı silseniz iyi olur. Ceketinizi mahvedecek."

Potter başını önüne eğerek ceket kolundaki sarı damlaya baktı. Başka bir gün, başka bir leke daha. Peçete bulmak için etrafına bakındı, sonra vazgeçti ve buruşturulmuş bir kâğıt parçasına uzandı. Bu hafta başında kendi kendisine karaladığı bir nottu: *"Nafaka çeklerini postala!"* Lanet olsun, yine geç kalmıştı. Postaneye hemen şimdi gitmesi durumunda, çekler salı gününe gidecekleri yere ulaşabilirdi...

Notu çöp kovasına attı. Iskaladı. İnleyerek zorla sandalyesinden kalktı. Tam yerdeki kâğıdı almak için eğiliyordu ki kapı açıldı. "Evet?" diye sordu. Sonra sessizleşti.

Şaşıran Tarasoff döndü ve kapı girişinde dikilen adama baktı. Bu Jonathan Van Dam'dı.

Potter boğazını temizledi. "Bay Van Dam. Londra'da olduğunuzu bilmiyordum. Yeni bir iş mi var?"

"Hayır. Aslında bu eski bir konu." Van Dam, Potter'ın sandalyesine yerleşti, evrak çantasını masaya bırakmadan önce buruşturulmuş mumlu kâğıtla plastik bardak yığınını düşüncesizce bir tarafa iteledi. "Garip bir bilgi dikkatimi çekti, ben buna bir açıklama getiremiyorum. Belki siz beni biraz aydınlatabilirsiniz."

"Ah... bilgi mi?"

"Evet. Sarah Fontaine'in telefonuna bir dinleme cihazı

yerleştirmiştim. Birkaç gün önce kocasından bir telefon aldığını öğrenince şaşırdım. Oldukça hayret verici bir beceri, öyle değil mi? Yoksa uzak mesafe arama hizmetleri bu kadar mı gelişti?"

Potter ve Tarasoff birbirlerine baktılar. Potter, "Bay Van Dam," dedi. "Açıklayabilirim..."

Van Dam, "Evet," dedi. Gülümsemiyordu. "Bence de bunu yapmalısınız."

Margate'in tepesindeki yüksek kayalıklarda, Nick ve Sarah yüzlerini rüzgâra dönerek dikildiler. Camgöbeği mavisi gökyüzünden aşağı martılar daldı, çığlıkları havayı matem sırasında işitilen yüzlerce sesi çağrıştırarak delip geçti. Güneş ışıl ışıl parlamakta, deniz kırık cam gibi ışıldıyordu. Sarah bile, bu şifalı dokunuş karşısında hayata karışıyordu.

Bu sabah Londra'dan yola çıktıklarından bu yana, hırkasını ve eşarbını çıkarmıştı. Şimdi üzerinde beyaz pamuklu bir gömlekle eski gri eteği vardı, güneş ışığının altında durmuş sıcaklığı yudumluyordu. Hayattaydı. Son iki hafta boyunca, bu gerçeği bir şekilde unutmuştu. Sarah Geoffrey'yle birlikte gömülmek istemişti ya da Geoffrey olduğunu düşündüğü o adam her kimse onunla. Ama şimdi, tuzlu rüzgârı yüzünde hissederken, yaşam tekrar bedenine sızıyor gibiydi. Geoffrey'nin ölümünden canlı çıkmıştı, şimdi dirilmesinin üstesinden gelecekti. Onu ne kadar derinden sevdiğini düşünmek! Artık bu hissi zorbela anımsıyordu. Geriye kalan

tek şey, neredeyse hiç tanımadığı bir adamın fotoğrafı, dondurulmuş görüntülerle dolu hatıralarıydı.

"Sarah?" Nick koluna dokundu ve başıyla patikayı işaret etti. Saçları karman çormandı, rüzgârdan dağılmıştı, yüzü güneşin altında kıpkırmızıydı. Rengi solmuş gömleği ve pantolonuyla, bir bürokrattan çok balıkçıyı andırıyordu. "Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Sarah, "Çok değil. Yamacın tepesinde," karşılığını verdi.

Patikadan yukarı, Whitstable Lane'e doğru yürürlerken, Sarah kendisini onu seyrederken buldu. Nick rahatça, hiç çaba harcamadan, sanki tüm hayatını kayalıkları tırmanarak geçirmiş gibi ilerliyordu. Nick O'Hara'yı bir kez daha merak etti. Adamın burada olma sebebi her ne olursa olsun, şu kadarını biliyordu: Ona güveniyordu. Nick'in içgüdülerini sorgulamanın bir anlamı yoktu. O bir arkadaştı, önemli olan buydu.

Nick döndü ve patikadan aşağı gözlerini kısarak baktı. Margate şehri kayalıkların dibine yaslanmıştı. Herhangi bir izlenme belirtisi yoktu. Yalnızdılar.

Nick, "Bizi neden takip etmediklerini merak ediyorum," dedi.

"Belki yorulmuşlardır."

"Pekâlâ, en iyisi ilerlemeye devam edelim. En azından artık biraz soluklanma şansımız var."

Döndüler ve yürümeye devam ettiler.

Sarah, "CIA'den hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Onlar farklı bir tür. Hiçbirine güvenmiyorum. Özellikle de Roy Potter'a."

"Bay Potter sana ne yaptı?"

"Bana mı? Hiçbir şey. Beni Washington'a geri postalamak dışında."

"Washington bu kadar kötü bir yer mi?"

"Orası yurtdışı hizmet kariyerinin yapılacağı bir yer değil."

"Bu kariyer nerede yapılır?"

"Sıcak noktalarda. Afrika'da. Güney Amerika'da."

"Ama sen Londra'daydın."

"Londra ilk tercihim değildi. Bana Kamerun'u önerdiler ama geri çevirmek zorunda kaldım."

"Neden?"

"Lauren yüzünden. Eski eşim."

"Ah." Demek adı buydu, Lauren. Sarah aralarında ne tür bir sorun yaşandığını merak etti. Yoksa bu da çiftlerin birbirlerinden aşama aşama koptuğu birçok başarısız evlilikten biri miydi? Sıkılmışlar mıydı? Birisinin Nick'ten sıkılabileceğini hayal bile edemiyordu. O çok katmanlı bir adamdı, katmanların her biri sonuncusundan daha karmaşıktı, hepsi de keşfedilmeyi bekliyordu. Bir kadın onu gerçekten tam anlamıyla tanıyabilir miydi?

Hiç konuşmadan yürüdüler, posta kutusu dizininin önünden geçtiler ve Whitstable Lane'e uzanan köşeyi döndüler. Kır

evi önlerinde belirdi, bu alçak ahşap çitlerin arkasına konumlandırılmış küçük beyaz bir evdi. Yaşlı kâhya görünürde yoktu.

Sarah, "İşte ev bu," dedi.

Nick, "O zaman gidip evde kim var bir bakalım," karşılığını verdi. Giriş kapısına yürüyerek zili çaldı. Yanıt gelmedi. Kapı kilitliydi. Nick, "Boş gibi görünüyor," dedi. "Daha iyi."

Sarah, onu arka kapıya doğru takip ederken, "Nick?" diye seslendi. Onu kapı kolunu kurcalarken yakaladı. Kilitli değildi.

Kapı yavaşça ardına kadar açıldı. Gün ışığı huzmesi cilalı yer taşlarını baştan başa aydınlattı. Ayaklarının dibinde paramparça olmuş porselen bir tabak vardı. Başka hiçbir şey yerinden kıpırdamamış gibi görünüyordu. Mutfak çekmeceleri kapalıydı. Bakır tencereler üstteki raftan sıralar halinde sarkıyordu. Pencerenin önünde iki solmuş bitki vardı. Sızan musluğun yumuşak patırtıları dışında, ev tüyler ürpertecek kadar sessizdi.

Sarah, Nick koluna dokununca yerinden sıçradı. Nick, "Burada bekle," diye fısıldadı. Mutfakta ilerler ve bir sonraki odada gözden kaybolurken ayak sesleri kırık porselen üzerinde yüksek tonlu çıtırtılar çıkardı. Sarah'nın gözleri, onu beklerken içinde bulunduğu yabancı ortamı yavaşça inceledi. Evin tam göbeğinde dikiliyordu. Eve, burada yemek pişiriyor, Geoffrey'yle birlikte burada gülüyor ve yemeklerini yiyorlardı. Şu an bile, içerisi onların varlığıyla çınlıyor gibiydi. Sarah buraya ait değildi. O davetsiz misafirdi.

"Sarah?" Nick kapı girişinden sesleniyordu. "Gel ve bir bak."

Sarah onu takip ederek oturma odasına girdi. Duvarlardaki raflar deri ciltli kitaplarla doluydu, şöminenin üzerine porselen heykelcikler sıralanmıştı. Şöminede Eve'in en son yaktığı ateşin külleri duruyordu. Sadece bir masa karıştırılmıştı. Çekmeceleri dışarı çıkartılmış ve boşaltılmıştı. Bir yığın mektup –ki çoğu fatura ve ilandı– yırtılarak açılmış, yere fırlatılmıştı.

Nick, şöminenin üzerindeki antika olduğu şüphe götürmez kalay alaşımı kadehi işaret ederek, "Amaç hırsızlık değilmiş," dedi. "Bence birileri bilgi peşindeydi. Belki de bir adres defterinin. Ya da telefon numarasının."

Sarah odaya göz gezdirdi. Burası çıtırdayan alevler ve hafif bir ışıklandırmayla hoş bir yer haline geliyor olmalıydı. Eve'in sigarasının dumanı tüterken sessizce deri koltukta oturduğunu hayal edebiliyordu. Müzik var mıydı? Evet, tabii ki, Mozart ve Chopin. Plaklar oradaydı, eski bir gramofonun yanına yığılmıştı. Kül tablası hâlâ izmarit doluydu. Korku onu, sigaraları birbiri ardına yakmak zorunda bırakmış olmalıydı. Eve burada, karanlıkların arasında tek başınayken, her pencere takırtısı ya da yer gıcırtısıyla mutlaka yerinden fırlamıştı.

Sarah birkaç metre ilerde açık bir kapı gördü. Esrarengiz ve can sıkıcı bir merakla oraya doğru sürüklendiğini hissetti. O kapının arkasında ne olduğunu biliyordu, buna rağmen kendisini içeri girmekten alıkoyamadı.

Burası yatak odasıydı. İki kişilik yatağın ayağının dibinde yaşlı gözleriyle dikildi ve çiçekli yatak örtüsüne baktı. Bu başka bir kadının yatağıydı. Zihninde Geoffrey'in burada yattığını hayal etti, kollarını Eve'e dolamıştı. Bu manzara onu öylesine büyük bir acıyla doldurdu ki çığlığını zorbela bastırdı. Burada kaç gece geçirmişti? Kaç kere sevişmişlerdi? Geoffrey bu yatakta yatarken Sarah'yı azıcık da olsa özlemiş miydi?

Tüm bunlar sadece Geoffrey'nin yanıtlayabileceği sorulardı. Onu bulmalı, bunları öğrenmeliydi, yoksa hiçbir zaman özgür olamayacaktı.

Odadan gözyaşlarıyla fırladı. Bir süre sonra kayalıkların kenarında tek başına dikiliyor, uzak denize bakıyordu. Nick'in arkadan yaklaşan ayak seslerini fark etmedi.

Fakat ellerinin nazikçe omuzlarına yerleştiğini hissetti. Nick hiçbir şey söylemedi; orada öylece durdu. Sarah açısından sıcak ve güvenilir bir mevcudiyetti. Sarah'nın da ondan istediği tek şey buydu: sessizlik. Ve temas. Sarah, dalgalar aşağıda köpürürken gözlerini kapattı ve Nick'in soluğunu saçlarında hissetti.

Geoffrey'yle evlenmişti ama onu hiçbir zaman tam olarak tanımamıştı. Nick, sadece iki hafta önce tanıştığı o adam buradaydı. Hayatları çoktan ayrılmaz bir şekilde iç içe girmişti. Şimdi onun kendisini daha da yakınına çekmesini, kolları arasına almasını umutsuzca istiyordu.

Her şey nasıl oldu da bu kadar kontrolden çıktı? diye düşündü. Bu sadece yalnızlıktan mıydı? Ya da kederden?

Nick'e dönmek, onun tarafından kucaklanmak istedi. Bunun basit bir arzudan öte bir şey olduğunu biliyordu. Bu aynı zamanda gereksinimdi. Korkmuştu ve savunmasızdı, dünyadaki tek güvenilir dayanak noktasıysa Nick'ti. Bu âşık olmak için yanlış bir sebepti.

Geri çekilerek yüzünü ona döndü. Nick hareketsiz ve dimdik durdu. Gözleri duman rengiydi. Rüzgâr gömleğini kamçıladı. Yukarıda, gökyüzünde, martılar çığlıklar attı ve gümüş renkli bir bulut gibi daireler çizdi.

Sarah, "Geoffrey'yi bulmalıyım," dedi. Sarf ettiği kelimeler martıların çığlıkları arasında neredeyse kaybolmuştu. "Sen benimle gelemezsin."

"Tek başına gidemezsin. Eve'in başına gelenlere bir bak..."

"Onların istediği *ben* değilim! Geoffrey'yi istiyorlar ve ben de onunla olan tek bağlarıyım. Bana zarar vermeyeceklerdir."

"Onu nasıl bulacaksın?"

"O beni bulacak."

Nick başını salladı, saçları rüzgâr eşliğinde çılgınca dans ediyordu. "Bu delilik! Neyle karşı karşıya olduğunu bile bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun? Eğer biliyorsan Nick, bunu bana da söylemelisin."

Nick yanıtlamadı. Sadece Sarah'ya paslı gümüş kadar kararmış gözlerle bakmakla yetindi. Sarah, *Ne biliyor?* diye düşündü. *Yoksa o da bir şekilde tüm bu yaşananların parçası mı?*

Döndü ve yürümeye başladı. Nick onu takip etti, ellerini ceplerine daldırmıştı. Whitstable Lane'in kayalık patikasıyla birleştiği yerde, posta kutusu dizininin önünde durdular. Postacı üniforması giymiş yaşlı bir adam şapkasını eğip selam verdi ve bisikletiyle Margate'e doğru ilerledi. Postayı biraz önce bırakmıştı. Sarah 25 numaralı kutuya uzandı. İçinde bir katalogla üç fatura vardı, hepsi de Eve'e gelmişti.

Nick, "Onlara artık ihtiyacı olmayacak," dedi.

"Hayır. Sanırım olmayacak." Sarah faturaları çantasına tıkıştırdı. "Burada bir şeylerin olacağını umuyordum..."

"Ne bekliyordun ki? Geoffrey'nin sana bir mektup yollamasını mı? Nereden başlayacağını bile bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Sarah, "Hayır," diye itiraf etti. Sonra büyük bir inatla, "Ama onu bulacağım," diye ekledi.

"Nasıl? Sakın unutma, peşinde CIA var, seni bekliyorlar."

"Onlardan kurtulacağım. Bir yolunu bulacağım."

"Ya sonra ne olacak? Eve'in katili senin peşine düşmeye karar verirse ne yapacaksın? Onun üstesinden tek başına gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

Sarah ondan ayrıldı ve patikadan aşağıya yöneldi. Nick onu kolundan yakaladı ve kendisine doğru çevirdi.

"Sarah! Aptal olma!"

"Geoffrey'yi bulacağım!"

"O zaman seninle gelmeme izin ver."

Sarah, "*Neden?*" diye haykırdı, sorusu rüzgârda kayboldu.

Nick'in yanıtı onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Hızlı bir hareketle Sarah'yı kollarının arasına aldı. Daha o tepki veremeden, henüz ne olduğunu bile anlayamadan, ağzı Sarah'nın dudaklarına kapandı. Kucaklamanın şiddeti ciğerindeki havayı son damlasına kadar boşalttı. Martıların çığlıkları hafifledi, rüzgâr onu havaya kaldırıp taşıyormuş gibiydi, ta ki nerede olduğuna dair tüm duyuları kaybedene kadar. Kolları sanki kurulmuş gibi kendi kendilerine yollarını bularak onu kucakladı, sırtının sert kavisini kavradı. Sarah'nın dudakları istekle aralandı. Nick diliyle onun ağzının içini keşfediyor, onu bir hayvan açlığıyla yiyip bitiriyordu. Artık hiçbir şeyin, Nick'ten, ağzının tadından, teninin deniz kokusundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Martıların sesleri gerçeklikle birlikte çığlıklara dönüştü. Sarah sertçe bükülerek onun kollarının arasından kurtuldu. Nick'in yüz ifadesi de onun şaşkın bakışını yansıtıyordu, sanki o da açıklayamadığı bir şey tarafından sürüklenmişti.

Alçak sesle, "Sanırım sebebi bu," dedi.

Sarah başını şaşkın bir tavırla salladı. Nick onu öpmüştü. Bu o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde olmuştu ki, olanların ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyordu. Şu kadarını biliyordu: Onu istemişti. Onu hâlâ istiyordu. Geçen her saniyeyle birlikte açlığı büyüdü.

"Bunu neden yaptın?"

"Bir anda oluverdi. Sarah, benim amacım..." Birdenbire sarsılarak arkasını döndü. "Hayır, lanet olsun!" diye haykırdı.

ona bakmak için tekrar döndü. "Geri alıyorum! Bunu kesinlikle isteyerek yaptım! "

Sarah geri çekildi, hiç olmadığı kadar şaşkındı. Neyi vardı? Bundan sadece birkaç gün önce, Geoffrey'ye deli gibi âşık olduğunu düşünüyordu. Şimdi, şu andaysa, istediği tek erkek Nick O'Hara'ydı. Onun tadı hâlâ dudaklarındaydı, bedenini kendisine çeken ellerini hâlâ hissediyordu, düşünebildiği tek şey ise onu tekrar öpmenin ne kadar güzel bir his olacağıydı. Hayır, onu yanma yaklaştıramazdı. Şimdi olmazdı, bundan sonra olmazdı.

"Lütfen Nick," dedi. "Washington'a geri dön. Benim Geoffrey'yi bulmam lazım ve sen benimle gelemezsin."

"Bekle. Sarah!"

Ama Sarah çoktan yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı.

Kasabaya yaklaşırlarken her ikisi de sessizdi. Sarah artık ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece basit iki arkadaşken, cevapları arayan iki insandan ötesi yokken her şey çok daha kolaydı. Şimdi sırf ona bakmak bile içinin derinliklerinde bir ateşi tutuşturuyordu. Bu var olduğunu hiçbir zaman fark etmediği bir ateşti.

Dün gece o kadar yorgundu ve korkmuştu ki, onunla aynı odayı paylaşmaktan mutluydu. Bugün her şey değişmişti. Ondan ayrılmalıydı. Londra'ya vardıkları anda, çantasını toplayacak ve Kenmore'dan ayrılacaktı. Geoffrey'yi ancak tek başına bulabilirdi.

Margate'e girdiklerinde, Sarah kararını vermişti. Nick'in söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ama Nick yine

de zorlayacaktı; Sarah bunu onun yüzünde, inatla sıkılmış çenesinde görebiliyordu. Henüz onunla işi bitmemişti. Londra'ya yapacakları bu seyahat oldukça uzun olacaktı.

Yan yana yürüyen iki yabancı gibi Nick'in küçük dükkânların dizi dizi sıralandığı sokağa park ettiği kiralık MG'sine yürüdüler. MG'nin hemen arkasında yine Londra'dan buraya kadar peşlerinden ayrılmayan o siyah Ford vardı. CIA. Demek gizlenme oyunlarından vazgeçmişlerdi. Artık işlerini açık açık görüyorlardı. Bu Sarah'nın onlardan kurtulmasını kolaylaştıracaktı.

Ajanlardan birinin silueti renkli camların gerisinden seçiliyordu. Aracın yanından yürüyerek geçerlerken Sarah ön camdan içeri göz attı, aracın içinde kesinlikle en ufak bir kıpırtı yoktu. Nick de bunu fark etti. Durakladı ve camı tıklattı. Ajan yerinden kımıldamadı, konuşmadı. Uyuyor muydu? Karanlık camlardan bunu anlamak zordu.

Sarah, "Nick?" diye fısıldadı. "Ortada ters giden bir şeyler mi var?"

Nick onu MG'ye doğru yönlendirerek yumuşak sesle, "Yürümeye devam et," dedi. "Arabaya binmeni istiyorum." Soğukkanlı bir tavırla kapıyı açtı. "İçeri geç ve orada kal."

"Nick..."

Nick büyük bir dikkatle Ford'a yaklaşıyordu. Sarah'nın yakıcı merakı onu Nick'i takip etmek zorunda bıraktı; o sürücü kapısını yavaşça, büyük bir dikkatle kavrarken Sarah da onun hemen gerisinde, kaldırımda dikildi. Ajan hâlâ ye-

rinden kımıldamamıştı. Nick sadece bir saniye tereddüt etti, sonra kapıyı hızla açtı.

Ajanın omzu yana doğru düştü. Pencereden aşağı bir yüz kaydı. Gözleri fal taşı gibi açık bakan bir yüz... Arabadan aşağı bir kol uzandı ve sokağa yuvarlandı. Parlak kırmızı damlalar kaldırıma saçılırken, Nick dehşetle geri çekildi.

Sekizinci Bölüm

Sarah çığlık attı. Hemen ardından Ford'un camlarından ateş açıldı, hem Nick hem de Sarah korunmak için kendilerini yere attılar. Betona çarparlarken Nick'in bedeni doğrudan Sarah'nın üzerine kapaklandı. Sarah kımıldayamadı. Hatta konuşamadı bile, ciğerlerindeki tüm hava aldığı darbeyle boşalmıştı.

Nick yana doğru yuvarlandı ve Sarah'yı ileri itti. "Arabaya... hemen bin!" diye haykırdı.

Onun sert emri Sarah'yı harekete geçirdi. Tıpkı korkmuş bir hayvan gibi MG'ye sendeleyerek tırmandı. Mermiler dükkânların pencerelerini patlattı, etraftaki herkes çığlık atıyordu. Nick de Sarah'nm arkasından araca daldı, Sarah'nın üzerinden emekleyerek geçti ve direksiyonun dibine bir yumak halinde yerleşti. Koltuğa geçerken anahtarlarını çoktan hazırlamıştı.

Motor gürültüyle çalıştı. Sarah kapısını kapatmaya çalıştı ama Nick ona, "Yere yat! Lanet olsun, eğil!" diye haykırdı. Sarah yere yapıştı.

Nick körü körüne aracı geri vitese taktı. Hızla Ford'a vurdu. Ardından birinci vitese geçirdi, direksiyonu olabildiği kadar sağa çevirdi ve gaz pedalını kökledi. İleri fırladılar. Sarah aciz bir biçimde geriye, koltuğa yapıştı. Araç deli gibi sokağa fırladı. Hedefsizce ilerliyorlardı, kaçınılmaz bir kazaya doğru yol alıyorlardı. Sarah bacaklarını kollarının arasına aldı.

Ama beklediği gibi bir yere çarpmadılar. Sadece motorun gürültüsü ve vitesi üçe geçiren Nick'in kaba küfrü duyuluyordu.

Nick, "Kapını kapat!" diye emretti.

Sarah ona baktı. Her iki eli de direksiyonda, gözleri yoldaydı. Güvendeydiler. Kontrol Nick'teydi. Dışarıda, Margate'in dar sokakları hızla akmaktaydı.

Kapıyı yakalayıp kapattı. "Neden bizi öldürmeye çalışıyorlar?"

"Güzel soru!" Birden nereden çıktığı belli olmayan bir kamyon önlerinde belirdi. Nick yana doğru savruldu. Arkadan tiz bir lastik sesi ve diğer şoförün öfkeli haykırışı geldi.

"Şu ajan..."

"Boğazı kesilmişti."

"Oh, Tanrım..."

Westgate tabelası ilerde belirdi. Nick vitesi dörde taktı. Margate'i arkalarında bırakmışlardı. Artık pencereden sadece boş arazi görünüyordu.

"Ama kim Nick? Bizi kim öldürmek istiyor?"

Nick dikiz aynasına göz attı. "Bunu öğrenmek üzere olmadığımızı umalım."

Sarah başını dehşetle çevirdi. Mavi bir Peugeot hızla yaklaşıyordu. Şoförü sadece bir an için görebildi, aynalı güneş gözlüğü bir an için parlamıştı.

Nick, "Sıkı tutun," dedi. "Hızlı bir yolculuğa çıkıyoruz..." Pedalı kökledi, MG trafiği dikkate dahi almadan yerinden fırladı. Peugeot da arkalarından hareketlendi. Bu daha büyük, hantal bir araçtı; yanlış şeride girdi ve neredeyse başka bir arabaya çarpıyordu. Bu hata ona biraz hız kaybettirdiği için Peugeot geride kaldı. Ama trafik hafifliyordu. Böyle devam edilmesi durumunda, herhangi bir rekabet yaşanması imkânsızdı. Peugeot çok hızlıydı.

"Ondan kurtulamam Sarah!"

Sarah, Nick'in sesindeki umutsuzluğu duydu. Ölüme mahkûm edilmişlerdi ve Nick'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sarah, *bunların tümü,* diye düşündü, *tümü benim hatam. Nick'in ölecek olması da öyle.*

Nick, "Emniyet kemerini tak," diye emretti. "Başka seçeneğimiz kalmadı."

Demek seçenekleri kalmamıştı. Bu sona geldiklerini söylemenin hoş bir yoluydu. Sarah Peugeot'nun hiç çekinmeksizin arkadan yaklaşmasını seyretti. Aracın ön camından şoförü gördü, aynalı gözlüğünden gün ışığı yansıyordu. Gözlerini göremediğiniz birisinde anormal, insanlık dışı bir şeyler oluyordu.

Emniyet kemerini taktı ve Nick'e baktı. Profili sert ve soğukkanlıydı, bakışları yolun ilerisine odaklanmıştı. Korkmuş görünemeyecek kadar meşguldü. Onu sadece elleri ele veriyordu. Eklemleri beyazdı.

Yol çatallandı. Solu işaret eden levhada Canterbury yazılıydı. Nick, Sarah'yı sertçe emniyet kemerine doğru savurarak direksiyonu sola kırdı. Peugeot dönüşü neredeyse kaçırıyordu. Şarampole çıktı, sonra Canterbury otobanında onlara arkadan yaklaştı.

Nick'in alçak tonlu ve sakinleştirici sesi Sarah'nın beyninde oluşan korku bulutuna işledi. "Her an mermiler uçuşmaya başlayabilir. Başını önüne eğ. Ben aracı elimden geldiğince yolda tutacağım. Olur da kaza filan yaparsak, dışarı çık ve deli gibi koş. Benzin tankı her an patlayabilir."

"Seni bırakmayacağım!"

"Evet, bırakacaksın."

"Hayır Nick!"

Nick, "*Lanet olsun!*" diye bağırdı. "*Sadece sana söylediğimi yap!*"

Peugeot hemen arkalarındaydı, o kadar yaklaşmıştı ki Sarah şoförün gülümserken ortaya çıkan dişlerini görebiliyordu. "Neden ateş etmiyorlar?" diye haykırdı. "Bizi vurabilecek kadar yakınlar!"

Peugeot arka tampondan onları itti. Nick direksiyonu sağa, ardından da sola çevirince Sarah kapıya çarptı. Peugeot kaydı ve birkaç metre gerilerinde kaldı.

Nick, "İşte bu yüzden," karşılığını verdi. "Bizi yoldan çıkarmak istiyorlar."

Bunu bir vurma sesi takip etti, bu seferki tamponun solundan gelmişti. Nick tekrar direksiyonu kırdı. Peugeot gürüldeyerek yanlarına geldi. Arabalar kafa kafayaydı. Sarah

dehşetten paralize olmuş, katilin suratına bakıyordu. Sarı saçları neredeyse beyaz denilebilecek kadar açık renkliydi, aynalı gözlüğünün üzerine düşmüştü. Elmacıkkemikleri çökük-tü, teni mum kadar solgundu. Sarah'ya sırıtıyordu.

Sarah'nın zihni ilerideki engeli hayal meyal seçti. Adamın suratıyla, ölümün sırıtan kafasıyla büyülenmişti. Ardından Nick'in keskince nefes aldığını işitti. Gözleri birden ilerideki kavşağa, yolda duran arabaya odaklandı.

Nick direksiyonu hızla sağa çevirdi, bir anda kendilerini ters yönden üzerlerine gelen trafiğin karşısında buldular. Lastikler cayırdadı. Arabalar onlara vurmamak için çabalarken kontrolden çıktılar. Yeşil araziler Sarah'nın gözleri önünden döne döne geçti, ardından direksiyonla savaşan Nick'in ellerine odaklandı. Arkalarından bir yerden gelen metalik çarpma sesini, camın patlayışını belli belirsiz fark etti.

Sonra dünya bir anda durdu. Kendilerini şaşkın ineklerin koca gözleriyle onlara baktığı büyük bir tarlada buldular. Sarah'nın kalbi tekrar atmaya başladı. Ancak o zaman nefes alması gerektiğini anımsadı. Aynı anda, Nick gaz pedalına yüklendi ve MG'yi tekrar otobana çıkardı.

Nick, "Bu onları yavaşlatacaktır," dedi. Onun olayları önemsizmiş gösteren bu ifadesi bir şekilde Sarah'ya komik geldi.

Arkaya baktı. Peugeot arazide yan yatmış duruyordu. Hemen yanındaki çamurda sarışın şoför, ölümün sırıtan kafasına sahip o adam vardı. Sarah, bu mesafeden bile onun yüzündeki öfkeyi seçebiliyordu. Sonra adam ve Peugeot küçülüp yok oldu.

Nick, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Evet..." Sarah yutkunmaya çalıştı ama ağzı kumdan daha kuruydu.

Nick homurdandı. "Açık olan bir şey var. Tek başına bir yere gidemeyeceğin kesin."

Tek başına mı? Bunu düşünmek bile Sarah'yı korkuttu. Hayır, yalnız olmak istemiyordu. Bir daha asla! İyi ama Nick'e ne kadar bel bağlayabilirdi? O asker değil bir diplomattı, masanın arkasında oturan bir adamdı. Şu anda tamamen içgüdüyle hareket ediyordu, aldığı eğitimle değil. Yine de Sarah ve katil arasına dikilmişti.

Yol tekrar çatallandı. Canterbury ve Londra batıdaydı. Nick doğuya, Dover olarak işaretlenen yola döndü.

Sarah, Londra ayrımını geçmelerini dehşetle seyrederek, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Nick, "Londra'ya gitmiyoruz," dedi.

"Ama yardıma ihtiyacımız var..."

"Yardım *aldık*. Bunun bize pek bir faydası olmadı, öyle değil mi? Bu kadar koruyucu gözetim yeter."

"Londra daha güvenli olacaktır!"

Nick başını salladı. "Hayır, olmayacak. Orada bizi bekliyor olacaklar. Yaşanan bunca fiyasko, kendi adamlarımıza güvenemeyeceğimizi ispatlıyor. Belki de sadece yetersizler. Belki durum bundan daha kötü..."

Daha kötü mü? İhanet mi demek istiyordu? Sarah kâbusun sonlandığını, sadece Londra'daki konsolosluk binasının kapısını çalacaklarını ve CIA'in koruyucu kollarının

arasına dalacaklarını düşünmüştü. En çok güvendiği insanların onun ölmesini isteme olasılığını hiç dikkate almamıştı. Bu mantıklı gelmemişti!

Sarah, "CIA kendi adamını öldürmeyecektir!" diye vurguladı.

"Belki bunu bizzat CIA yapmaz. Ama içeriden biri yapabilir. Başka bağlantıları olan biri."

"Ya yanılıyorsan ne olacak?"

"Lanet olsun, bir düşün! Ajan, biri boğazını keserken arkasına yaslanıp öylece oturmuş olamaz! Gafil avlanmış. Tanıdığı, güvendiği birisi tarafından. Mutlaka bu işte içerden birinin parmağı olmalı. Bizi ayağının altında istemeyen biri."

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum ki!"

"Belki de biliyorsun. Sadece bildiğinin farkında değilsin."

Sarah başını çılgınca salladı. "Hayır, bu delilik. *Bu delilik!* Nick, ben sıradan bir kadınım. İşe gider, alışveriş yapar, yemek pişiririm... Casus değilim! Ben... Eve gibi değilim..."

"O zaman onun gibi düşünmeye başlama zamanımız geldi. İkimizin de. Ben de bu oyuna yabancıyım. Ayrıca en az senin kadar bu pisliğe gömüldüm."

"Eve... Washington'a geri dönebiliriz..."

"Oranın gerçekten buradan daha güvenli olacağını düşünüyor musun?"

Sarah büyük bir umutsuzlukla, *hayır*, diye düşündü. Nick haklıydı. Memleketleri daha güvenli olmayacaktı. Kaçacakları hiçbir yer yoktu.

Sarah umutsuzca, "O zaman nereye gideceğiz?" diye sordu.

Nick saatine göz attı. "On iki," dedi. "Arabayı bırakacak, Dover'de bir Hovercraft alacağız. Calais'ye gideceğiz. Oradan Brüksel'e giden bir trene bineceğiz. Sonra birlikte kaybolacağız. En azından bir süreliğine."

Sarah uyuşmuş bir halde yola baktı. *Bir süre mi?* diye düşündü. *Ne kadarlık bir süre? Sonsuza kadar mı? Ben de Eve'e mi benzeyeceğim, hep kaçacak, hep arkamı mı kollayacağım?*

Sadece bir saat önce, Margate'in kayalıklarında, yapması gereken şey o kadar açıktı ki... Geoffrey'yi bulmalı ve evliliklerine dair gerçekleri öğrenmeliydi. Şimdi bundan çok daha temel bir şey ortaya çıkmıştı. Bu o kadar yalın ve kesin bir hedefti ki, başka hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Hayatta kalmalıydı.

Geoffrey'yi sonra düşünürdü. Onun nerede olduğunu ve onu nasıl bulacağını öğrenmeye o zaman vakit ayırırdı. Onu *bulmalıydı*, yanıtlar sadece ondaydı. Ama Sarah şu anda bu kadar ilerisini düşünemezdi.

Nick'in direksiyona nasıl sıkı sıkı yapıştığını gördü. O da korkuyordu. İşte, Sarah'yı en çok dehşete düşüren de buydu... Nick O'Hara'nın bile korkuyor olması gerçeği.

Sarah, "Sanırım sana güvenmeliyim," dedi.

"Öyle görünüyor."

"Başka kime güvenebiliriz, Nick?"

Nick ona baktı. Verdiği yanıtta korkunç bir kesinlik vardı. "Hiç kimseye."

* * *

Roy Potter ahizeyi daha ilk çalışta kaldırdı. Bunun ardından duyduğu şey kayıt düğmesine basmasına sebep oldu. Bir trans-kanal bağlantısı eşliğinde Nick O'Hara'nın sesi işitildi. "Sana söyleyecek bir şeyim var."

Potter, "O'Hara?" diye haykırdı. "Sen hangi cehennemde..."

"Bu işin peşini bırakıyoruz Potter. Kıçımızdan ayrılın artık."

"Bu şekilde kurtulamazsınız! O'Hara, dinle! Bize ihtiyacınız var!"

"Hem de nasıl..."

"Orada yardımımız olmadan hayatta kalabileceğinizi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle. Beni iyi dinle Potter. Çalışanlarına dikkat et. Çünkü ters giden bir şeylerin kokusunu alıyorum. Olur da bundan senin sorumlu olduğunu bulursam, bunun hesabının sorulduğundan bizzat emin olacağım."

"Dur, O'Hara..."

Hat kesildi. Potter bir küfür savurarak telefonu kapattı. Ardından gönülsüzce masanın karşısında oturan Jonathan Van Dam'a baktı. "Hayattalar," dedi.

"Neredeler?"

"Söylemedi. Şu anda aramanın nereden yapıldığını kontrol ediyoruz."

"İşin peşindeler mi?"

"Hayır. Çekiliyorlar."

Van Dam masanın karşısına uzandı. "Onları istiyorum Bay Potter. Hem de en kısa sürede. Onları başkaları ele geçirmeden."

"Efendim, o korkuyor. Bize güvenmiyor..."

"Şu son kargaşayı düşünürsek, hiç de şaşırmadım. Onları bulun!"

Potter ahizeyi kaldırdı, aklına gelen tüm küfürleri içinden sessizce Nick O'Hara'ya savuruyordu. Bu tamamen onun suçuydu. "Tarasoff?" diye haykırdı. "Şu numarayı tespit ettin mi? Bu da ne demek, Brüksel'de *bir yer mi?* Onun Brüksel'de olduğunu zaten biliyorum! Bana lanet olası adres lazım!" Ahizeyi çarparak kapattı.

Van Dam, "Basit bir keşif," dedi. "Bu senin planındı, öyle değil mi? Peki ne oldu?"

"Şu Fontaine adlı kadının peşinde iki iyi ajanım vardı. Ters giden ne, bilmiyorum. Adamlarımdan biri hâlâ kayıp, diğeri de morgda..."

"Senin şu ölü ajanlarınla uğraşamam. Ben Sarah Fontaine'i istiyorum. Ya şu tren istasyonları ve havaalanlarından ne haber?"

"Brüksel ofisi çoktan takipte. Ben bu gece oraya uçuyorum. Banka hesaplarında faaliyet var... büyük meblağlar çekilmiş. Uzun bir süre saklanacak gibi görünüyorlar."

"O hesapları izle. Fotoğraflarını yay. Yerel polise, İnterpol'e, işbirliği yapacak herkese. O kadını tutuklama, sadece yerini belirle. Ayrıca O'Hara hakkında bir psikoloji profiline ihtiyacımız var. O adamın güdülerinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Potter, "O'Hara'nın mı?" diye homurdandı. "Ben size bilmeniz gereken her şeyi anlatabilirim."

"Bu adam şimdi ne yapacak sence?"

"Bu oyun onun açısından yeni. Yeni bir kimlik edinmenin yollarını bilemeyecektir. Ama akıcı Fransızca konuşuyor. Belçika'da hiç kimsenin dikkatini çekmeksizin istediği gibi dolaşabilir. Ayrıca akıllı da. Sorun yaşayabiliriz."

"Ya kadın? O da diğeri gibi uyum sağlayabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla herhangi bir yabancı dili yok. Tamamen deneyimsiz. Kendi başına aciz kalacaktır."

Tarasoff ofise girdi. "Adresi öğrendik. Bu ödemeli bir telefon, şehrin göbeğinde. Onu artık takip etmenin bir yolu yok."

Van Dam, "O'Hara Belçika'da kimi tanıyor?" diye sordu. "Güvendiği bir arkadaşı var mı?"

Potter kaşlarını çattı. "Dosyasına bakmam lazım..."

Tarasoff, "Konsolosluk bölümünden Bay Lieberman'a ne dersiniz?" diyerek araya girdi. "O'Hara'nın arkadaşlarını tanıyor olmalı."

Van Dam, Tarasoff'a takdir yüklü gözlerle baktı. "İyi bir başlangıç. İçimizde düşünen birilerinin olduğuna sevindim. Başka?"

"Efendim, bu işe başka açılardan da bakmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum, bu adamın hayatındaki diğer mevzuları..." Tarasoff aniden Potter'm kendisine yönelttiği ters bakışı fark etti. Hemen, "Ama tabii ki Bay Potter, O'Hara'yı enine boyuna tanır," diye ekledi.

Van Dam, "Ne tür mevzulardan bahsediyordunuz Bay Tarasoff?" diye teşvik etti.

"Onun... yani, başka birisi adına çalışıp çalışmadığını merak ediyorum."

Potter, "İmkânı yok," dedi. "O'Hara bağımsız bir insandır."

Van Dam, "Ama adamın iyi bir nokta yakaladı," dedi. "O'Hara'nın araştırmasını yaparken bir şeyi gözden mi kaçırdık?"

Tarasoff, "O dört yılını Londra'da geçirdi," dedi. "Çeşitli temaslar kurmuş olabilir."

Potter, "Bakın, ben bu adamı tanıyorum," dedi. "O yalnız bir tiptir." Van Dam onu duymamış gibiydi. Potter ses geçirmez bir pencerenin diğer tarafından bağırıyordu sanki. Neden kendisini hep dışlanmış, on yıllık takım elbisesinin üzerinde hardal izi olan bir pasaklı gibi hissediyordu ki? İyi bir ajan olabilmek için deli gibi çalışmıştı ama bu yeterli değildi, özellikle de Van Dam gibi adamların gözünde. Potter'da eksik olan şey *tarzdı.*

Tarasoff'ta bu vardı. Van Dam'da da öyle. Adamın takım elbisesi kesinlikle Savile Row'du, saati de Rolex. Zengin biriyle evlenerek akıllılık etmişti. Potter'ın yapmış olması gereken şey de buydu. Zengin bir kadınla evlenmeliydi. O zaman *ona* nafaka ödenirdi.

Van Dam pardösüsünü giyerken, "Yakın zamanda sizden sonuçları bekliyorum Bay Potter," dedi. "Bir şey bulduğunuz an bana geri dönün. O'Hara'yla o noktadan sonra ne yapacağınız ise sizin probleminiz."

Potter kaşlarını çattı. "Ah... bu da ne demek oluyor?"

"Bunu size bırakacağım. Sadece gizli olsun yeter." Van Dam odadan ayrıldı.

Potter şaşkın şaşkın kapanan kapıya baktı. "Bunu size bırakacağım" diyerek tam olarak neyi kastetmişti? Oh, Nick O'Hara'ya ne yapmak *isteyeceğini* biliyordu. O'Hara sadece başka bir yüce gönüllü diplomattı. Potter onun gibileri çok iyi bilirdi. Kendilerini hep mükemmel zannederlerdi. Hiçbiri Potter'ın yapmak zorunda olduğu pis işlerden hoşlanmazdı. Lanet olsun, *birinin* bunu yapması gerekiyordu! İşler yolunda gittiğinde, takdir edilmiyordu. Ama işler karıştığında, tahmin edin suçlanan kimdi?

Bir yıl önce O'Hara ile birbirlerine ettikleri hakaretler hâlâ içine dertti. Bunun asıl sebebi, içten içe O'Hara'nın söylediklerinde haklı olduğunu bilmesiydi. Sokolov'un ölümü onun hatasıydı.

Bu kez başka bir hataya dayanamazdı. Çoktan iki ajanı ölmüştü. Daha da kötüsü, Fontaine adh şu kadınm izini kaybetmişti. Tanrı'nın izniyle daha fazla sorun yaşanmayacaktı. Brüksel'deki her oteli araştırmak zorunda kalsa bile onu bulacaktı.

Kendince sebepleri olan Jonathan Van Dam, onları bulmaya kararlıydı. O'Hara bir şekilde basit olması gereken bir operasyonu berbat etmeyi başarmıştı. O hiç kimsenin önceden tahmin etmediği beklenmedik etmen, küçük detaydı. Bu

adam bir casusa kâbuslar yaşatabilecek türden biriydi. Van Dam'ı gerçekten rahatsız eden Tarasoff'un dillendirdiği bir şeydi. O'Hara'nın âşık bir adamdan daha fazlası olabileceğini söylemişti. Yoksa başka biri adına mı çalışıyordu?

Van Dam karışık ızgara dolu tabağına baktı ve rahatsız edici bu son olasılığı kafasında tarttı. Londra'daki en sevdiği restoranda tek başına oturuyordu. Yiyecekler burada kötü değildi. Kuzu parçaları yumuşak ve pembe, sucuklar da ev yapımıydı. Pirinç kuruydu, ama o bunu zaten hiç yemezdi. Mum ışığından ve sohbetin yumuşak uğultusundan hoşlanıyordu. Etrafında başkalarının olmasından da öyle, ama kim olduklarını bilmemeliydi. Bu onun karşısındaki soruna odaklanmasına yardımcı oluyordu.

Etini bitirdi ve arkasına yaslanıp şarabını yudumladı. Evet, şu genç Tarasoff iyi bir noktaya parmak basmıştı. Her şeyin göründüğü gibi olduğunu farz etmek tehlikeliydi. İki yıl boyunca dışarıdan gözlemleyenlerin mutlu olarak adlandırdıkları bir evliliğe dayanmıştı. İki yıl boyunca yatağını dokunmaya bile dayanamadığı bir kadınla paylaşmıştı. Ona içki âlemlerinden sonra görev duygusuyla bakıcılık yapmış, öfkeleriyle, ardından da pişmanlığıyla başa çıkmak zorunda kalmıştı. Tüm bu süre boyunca, karısının arkadaşlarının yaptığı aptalca yorumlara içinden sessizce gülmüştü. "Biliyor musun Jonathan, Claudia'yı çok mutlu ediyorsun!" ya da "Ona ne kadar iyi davranıyorsun!" veya "İkiniz de çok şanslısınız!" Claudia'nın ölümü herkesi şaşırtmıştı... muhtemelen de en çok Claudia'yı. Kaltak sonsuza kadar yaşayacağını düşünmüştü.

Evet, şarap *mükemmeldi*. Bir tane daha sipariş etti. İki masa ilerde oturan bir kadın ona bakıyordu ama o kadını görmezden geldi, garip ve kesin bir içgüdüyle onun içkiye merakı olduğunu fark etmişti. Aynen Claudia gibi.

Sarah Fontaine ve Nick O'Hara konusu tekrar aklına geldi. Brüksel kadar büyük bir şehirde O'Hara gibi akıcı Fransızcası olan bir adamı bulmanın imkânsız olacağını biliyordu. Sarah Fontaine ise tamamen farklı bir konuydu. Yapması gereken tek şey ağzını yanlış zamanda açmaktı, işte oyun o an sonlanırdı. Evet, O'Hara'dan ziyade onu bulmaya odaklanmak en iyisiydi. Sarah kolay avdı. Ayrıca, nasıl olsa asıl peşinde oldukları kişi de oydu.

Sarah sert döşeğin üzerine bacaklarını karnına çekerek oturdu ve saatini bir kez daha kontrol etti. Nick gideli iki saat olmuştu. Bu süre zarfında yaptığı tek şey orada zombi gibi oturmak, onun ayak seslerini duymayı beklemek olmuştu. Ve düşünmek... Kendisini bir daha güvende hissedip hissedemeyeceğini merak ederek korkuyu düşünmek...

Calais'den gelirken bindikleri trende, Sarah kötü bir şey olacağı önsezisiyle hissettiği paniği bastırmakta zorlanmıştı. Duyularının tümü hassaslaşmıştı. Her sese, her manzaraya tepki veriyordu. Buna bilet toplayıcısının ceketinin sökük iplikleri de dahildi. Detaylar yeni bir önem kazanmıştı. Hayatları bir yabancının gözlerindeki bakış kadar önemsiz bir şeye bağlı olabilirdi.

Yolculuk sakin geçmişti... Brüksel'e herhangi bir sorun yaşamadan ulaşmışlardı. Saatler geçmiş, dehşet korkunun keskin kenarlarını yerini acı kaygıya bırakana kadar körelt-mişti. Şu an için güvendeydi.

Peki, ama Nick neredeydi? Onu almak için geri dönerdi, öyle değil mi? Diğer olasılıkları düşünmek istemedi. Onun yakalandığını. Ya da aklının başına geldiğini ve bu umutsuz durumdan kaçıp kurtulduğunu. Öyle yaptıysa onu suçlaya-mazdı. Hangi aklı başında adam ölümünü bekleyerek etrafta dolaşırdı ki?

Doğruldu ve pencereye yürüdü. Şehrin üzerine karanlık çöküyordu. Çiseleyen gri gökyüzünün altında, Brüksel'in çatıları birer hayalet gibi istikrarsızca yükselmekteydi.

Lambayı yaktı. Oda küçük ve yıkık döküktü, köhne bir otelin ikinci katındaki basit bir kutudan başka bir şey değildi. Her şey toz ve küf kokuyordu. İkiz yatak yumru yumruydu. Ahşap zemine küçük bir kilim atılmıştı, o da eski ve leke-liydi. Birkaç saat önce, odanın neye benzediği umurunda bile değildi. Şimdi bu dört duvar onu delirtiyordu. Kendisini ka-pana kısılmış gibi hissetti. Taze havaya ve daha da önemlisi yiyeceğe ihtiyacı vardı. En son yedikleri şey kahvaltıydı, be-deni bir şeyler yemek için kıvranıyordu. Ama Nick dönene kadar beklemeliydi.

Tabii eğer dönerse.

Aşağıda bir kapı hızla çarpıldı. Arkasına döndü ve mer-divenleri çıkan ayak seslerini dinledi. Sonra koridor boyunca gıcırtılar işitildi. Kilitte bir anahtar döndü. Kulp hareketlendi.

Kapı yavaşça gıcırdaya gıcırdaya açıldı. Sarah donup kaldı. Kapının girişinde bir yabancı belirmişti.

Adama dair hiçbir şey ona tanıdık gelmedi. Başında siyah bir balıkçı şapkası vardı, bunu gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Ucundan duman süzülen bir sigara ağzından dikkatsizce sallanıyordu. Adam beraberinde balık ve şarabın pis kokusunu getirdi, bu taşıdığı koku omzundaki lime lime ceket kadar netti. Sarah, adam başını kaldırıp bakınca, birdenbire rahatlayarak gülmeye başladı. "Nick! Bu sensin!"

Nick kaşlarını çattı. "Başka kim olacaktı ki?"

"Elbiselerin..."

Nick ceketine memnuniyetsiz bir tavırla baktı. "İğrenç, değil mi? Sanki asıl sahibi içinde ölmüş gibi kokuyor." Sigarasını söndürdü ve Sarah'ya kahverengi kâğıtlı bir paket fırlattı.

"Yeni kimliğiniz bayan. Seni kimsenin tanıyamayacağını garanti ederim."

"Ah, Tanrım. Bakmaya korkuyorum." Sarah paketi açtı, içinden kısa, siyah bir peruk; bir paket saç tokası ve iğrenç bir yün elbise çıkardı. "Bence bu koyunların üzerinde daha güzel duruyordur," diyerek iç çekti.

"Bak, elbise konusunda şikâyet etmek yok. Seni file çorap ve mini bir eteğe sokmadığıma dua et. İnan bana, bunu da düşündüm."

Sarah peruğa şüpheyle baktı. "Siyah mı?"

"İndirimdeydi."

"Daha önce bunlardan hiç kullanmadım. Nasıl takacağım? Böyle mi?"

Nick'in attığı kahkaha Sarah'nın yüzünün kızarmasına sebep oldu. "Hayır, ters koydun. İşte, izin ver ben yapayım."

Sarah peruğu kafasından çekip aldı. "Bu işe yaramayacak."

"Tabii ki yarayacak. Hey, güldüğüm için özür dilerim. Bunu düzgün takmamız lazım." Saç tokalarını yataktan aldı. "Haydi gel, dön şöyle. İlk önce şu saçlarını bir toplayalım."

Sarah itaatkâr bir tavırla döndü ve saçlarına toka takmasına izin verdi. Nick inanılmayacak kadar beceriksizdi, bu işi tek başına çok daha iyi yapabilirdi. Fakat Nick'in ilk dokunuşuyla birlikte bir sıcaklık ve memnuniyet sanki tüm vücudunu eritiverdi, bu hissin sonlanmasını hiç istemedi. Bir erkeğin, bir kadının saçlarını okşaması çok sakinleştirici, tensel bir histi. Özellikle de bu erkek, Nick gibi sıcak ve nazik elleri olan bir adamsa...

Sarah'nın omuzlarındaki gerginlik kalkarken, Nick kendi bedenindeki gerilimin dayanılmaz bir safhaya eriştiğini hissetti. Saç tokalarıyla uğraşırken bile, kendisini Sarah'nın ensesine bakarken yakaladı. Gözleri aşağılara kaydı, omurgasının narin kemiklerini bluzunun yakasına kadar takip etti. Elindeki saç kümesi sıvı bir ateşi andırıyordu. Sıcaklık tıpkı bir akım gibi parmaklarından yukarı ilerledi, doğrudan karnına yöneldi. Eski fantezi tekrar gözlerinin önüne geldi: Sarah onun yatak odasında, önünde dikiliyordu, göğüsleri çıplaktı, açık saçları omuzlarına akıyordu.

Kendisini yaptığı şeye odaklamaya zorladı. Ne yapıyordu? Ah, evet. Peruk. Beceriksiz parmaklarla saç tokalarını içeri itelemeye başladı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum..." diye mırıldandı Sarah uykulu uykulu.

"Artık içmiyorum, yıllar önce sigarayı bıraktım. Bu akşamki sadece göstermelikti."

"Geoffrey sigara içerdi. Bir türlü bıraktıramadım. Tartıştığımız tek nokta buydu."

Nick bir saç tutamı boşa çıkıp koluna yumuşakça düşünce sertçe yutkundu.

"Ah. Bu acıttı Nick."

"Özür dilerim." Peruğu Sarah'nın başına yerleştirdi ve onu kendisine doğru çevirdi. Sarah'nın yüzündeki o şüphe ve teslimiyet karışımı ifade Nick'i gülümsetti.

Sarah, "Çok aptal görünüyorum, öyle değil mi?" diyerek iç çekti.

"Hayır, farklı görünüyorsun ki maksat da tam olarak buydu."

Sarah başını salladı. "Aptal görünüyorum."

"Haydi gel, elbiseyi dene."

Sarah giysiyi havaya kaldırarak, "Bu da ne?" diye sordu. "Tek beden bir şey mi?"

"Büyük olduğunu biliyorum ama fırsatı kaçıramadım. Bu..."

"Sakın söyleme. İndirimdeydi, öyle değil mi?" Sarah güldü. "Pekâlâ, biz bir çiftsek, birbirimize uymalıyız." Nick'in paçavrayı andıran giysilerine baktı. "Bu arada, sana ne demeli? Dilenci mi?"

"Bu ceketin kokusuna bakılırsa, bence ben sarhoş bir

balıkçıyım. Sen de karım ol. Ancak eşim benim gibi bir pasaklıya katlanabilir."

"Tamam, ben senin karınım. Çok aç olan karın. Artık bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Nick pencereye yürüdü ve aşağı sokağa baktı. "Sanırım yeterince karardı. Neden üzerini değiştirmiyorsun?"

Sarah soyunmaya başladı. Nick gözlerini hiç ayırmaksızın dışarı, geceye baktı ve arkasından gelen baştan çıkartıcı sesleri dikkate almamak için hararetle çabaladı: Sarah'nın omuzlarından kayan bluzun hışırtısını, kalçalarından aşağı inen eteğin fısıltısını.

Birdenbire ne kadar komik bir halde olduğunu fark ediverdi.

Nick O'Hara dört yıldır bağımsız kalmayı başarmıştı. Aynı dört yıl boyunca, duygu kapısını kadınlara sıkı sıkı kapatmıştı. Sonra, beklenilmedik bir şekilde, onca insan arasından Sarah Fontaine arka kapıdan içeri dalıvermişti. Geoffrey'ye hâlâ âşık olduğu her halinden belli olan Sarah. İki buçuk hafta içinde onun işinden atılmasına, kurşunlara maruz kalmasına ve neredeyse aracıyla yoldan çıkmasına sebep olmayı başaran Sarah. Bu muazzam bir başlangıçtı.

Nick bunun ardından neyin geleceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Kahkaha ve dumanla dolu meyhanede, ayakları dengesiz bir masaya oturdular ve bir şişe Burgonya şarabını paylaştılar. İçki sert ve terbiye edilmemişti, Sarah üçüncü kadehi boşaltırken, *çiftçi şarabı*, diye düşündü. İçerisi çok sıcak ve aşırı aydınlıktı. Yan masada yaşlı adamlar ekmek ve bira eşliğinde birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı, kahkahaları Sarah'nın kulaklarında çınlıyordu. Sandalyelerin arasından bir kedi aheste aheste ilerleyerek sessizce barın hemen yanındaki süt tabağının başına gitti. Sarah büyük bir iştahla her bir manzarayı, her bir sesi yakalıyordu. Saklanmaksızın dışarı çıkmak çok güzeldi. Bir gecelik bile olsa, dış dünyaya açılmak harikaydı! Masa örtüsündeki kırmızı mum lekeleri bile ona garip bir şekilde çekici gelmişti.

Sigara dumanının arasmdan Nick'in kendisine gülümsediğini fark etti. Omuzları hayatı boyunca zor şartlar altında çalışan bir adamın yorgun kamburuyla kavislenmişti. Sarah onun bundan sadece iki hafta önce o şık hükümet binasında

tanıştığı adamla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Ama kendisi de o günküyle aynı kadın sayılmazdı. Korku ve şartlar ikisini de değiştirmişti.

Nick, başıyla boş tabağı işaret ederek, "Yemeğin hakkını verdin," dedi. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyiyim. Karnım kazınıyordu."

"Kahve?"

"Birazdan. Önce şarabımı bitireyim."

Nick başını sallayarak masanın karşısına uzandı ve şarap kadehini itip ondan uzaklaştırdı. "Belki dursan daha iyi olur. Dikkatsiz davranmamalıyız."

Sarah uzaklaştırılan kadehe öfkeyle baktı. Her zamanki gibi, Nick O'Hara onun hayatını yönlendirmeye çalışıyordu. Direnme zamanıydı. Kasıtlı olarak kadehi önüne çekti. "Ben hayatımda hiç sarhoş olmadım," dedi.

"Bu olmaya başlamak için kötü bir zaman."

Sarah ona dik dik bakarak bir yudum aldı. "Bu senin hobilerinden biri mi? Yani etrafındaki insanlara emretmek?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanıştığımız günden bu yana tüm kontrol sende, öyle değil mi?"

"Senin üzerinde mi? Yoksa durumların mı?"

"İkisi de."

"Hiç de öyle sayılmaz. Londra'ya gelmek senin parlak fikrindi. Unuttun mu?"

"Beni neden takip ettiğini hiç açıklamadın. Öfkeliydin, değil mi?"

"Hem de deli gibi."

"Gelme sebebin bu muydu? Boğazımı sıkmak mı?"

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayı düşünmedim değil." Nick kadehi dudaklarına kaldırdı ve Sarah'ya baktı. "Ama fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Fikrimi değiştirmeme sebep olan şey senin polis karakolundaki bakışlarındı. Çok korunmasız. Savunmasız."

"Ben senin düşündüğünden daha güçlü olabilirim."

"Öyle mi?"

"Ben çocuk değilim Nick. Otuz iki yaşındayım. Hep başımın çaresine baktım."

"Ben sana yeteneksizsin demedim. Sen çok zeki bir kadınsın. Saygın bir araştırmacısın."

"Nereden biliyorsun?"

"Güvenlik dosyanı gördüm."

"Ah, tabii. Şu gizemli dosya. Peki, oradan ne öğrendin?"

Nick arkasına yaslandı. "Bir bakalım. Sarah Gillian Fontaine, Chicago Üniversitesi'nden mezun. Mikrobiyoloji alanında yarım düzine bildirisi yayımlanan bir araştırmacı. Son iki yılın başarılı büyük adayı... Sıkı federal bütçeler çağı için hiç de kötü bir durum değil. Ah, zeki olduğun da kesin." Durakladı. Alçak sesle, "Ayrıca senin benim yardımıma ihtiyacın olduğunu da düşünüyorum," dedi.

Garson ödemeyi almaya geldiğinde sessizleştiler. Adam tekrar onları işitemeyeceği bir mesafeye gittiğinde, Nick inanılmaz bir ciddiyetle, "Kendi başının çaresine bakabileceğini

biliyorum Sarah," dedi. "Sıradan şartlar altında. Ama şu yaşamlanlar hiç de sıradan değil."

Sarah bu konuda onunla tartışamazdı. "Tamam," diyerek iç çekti. "İtiraf ediyorum Nick. Korkuyorum ve yorgunum. Sürekli dikkatli olmak beni çok yoruyor. Yürümeden önce sokağı kontrol etmekten yoruldum. Kim arkadaş, kim değil, düşünmekten yoruldum." Nick'in sabit bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Ama sakın beni hafife alma. Hayatta kalmak için ne gerekirse yapacağım."

"Güzel. Çünkü tüm bunlar sonlanmadan önce, bir düzine farklı kadına dönüşmen gerekebilir. Unutma, sen artık Sarah Fontaine değilsin. Olamazsın, toplum içinde olmaz. Dolayısıyla onu arkanda bırak."

"Nasıl?"

"Kafanda başka birini yarat. Hem de en ufak detayına kadar. O insan ol. Şimdi kendini betimle. Sen kimsin?"

Sarah bunu bir süre düşündü. "Ben... ben bir balıkçı karısıyım... iki yakamı bir araya getirmeye çalışıyorum..."

"Devam et."

"Hayatım kolay değil. Çok yorgunum. Çocuklarım var... altı tane... hep ağlıyorlar."

"Güzel. Devam et."

"Kocam, o..." Aniden Nick'e odaklandı. "Yani sen demek istedim... sen eve pek uğramıyorsun."

Nick gülümseyerek, "Sana altı çocuk doğurtacak kadar sık uğruyorum ama," diye vurguladı.

"Kalabalık bir evdeyiz. Hepimiz birbirimize bağırıyoruz."

"Mutlu muyuz?"

"Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

Nick başını düşünceli bir tavırla yana eğdi. "Ben bu uydurma çiftin yarısı olduğuma göre, ben de fikrimi beyan edeceğim. Evet, mutluyuz. Çocuklarımı seviyorum, beş kız ve bir oğlan. Aynı zamanda karımı da seviyorum. Ama genelde sarhoşum ve çok da nazik değilim."

"Beni dövüyor musun?"

"Hak ettiğinde." Ardından da ekledi, "Ama hemen ardından çok, çok pişman oluyorum."

Aniden aynen iki yabancının birbirlerini çok iyi tanıdıklarını ilk kez fark ettiklerinde yaptıkları gibi birbirlerine baktılar. Nick'in gözleri yumuşadı. Sarah aniden kendisini sert yataklarında onun altında yatmanın nasıl bir his olacağını merak ederken buldu. Onun bedeninin ezici ağırlığını kendi vücudu üzerinde hissetmenin... Her ne kadar Geoffrey nazik bir sevgili olsa da, onda soğuk ve arzusuz bir yan vardı. Sarah Nick'in çok farklı olacağını hissetti. Onu aç bir erkek gibi elde edecekti.

Titrek eliyle kadehine uzandı. "Ne kadardır evliyiz?" diye sordu.

"On dört yıl. Ben yirmi dört yaşımdaydım. Sen ise... sadece on sekiz."

"O zaman annemin bu evliliği onaylamadığından eminim."

"Benimki de onaylamadı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi." Uzanıp Sarah'nın elini okşadı. Parmaklarının doku-

nuşu Sarah'nın ürpermesine yol açtı. "Birbirimizi deli gibi seviyorduk."

Ses tonundaki bir şeyler Sarah'yı konuşmaktan alıkoydu. Bu inandırma oyunu birkaç dakika önce inanılmaz derecede neşeliyken şimdi bir şekilde değişmişti. Sarah kanın kulaklarında çağıldadığını hissetti, her şey eriyip gitti: bir oda dolusu yabancı, kahkahalar, duman... Artık sadece Nick ve kendisine bakan, gümüş kadar parlak gözleri vardı.

Nick yeniden, "Evet," dedi. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Sarah onu duymakta zorlandı. "Birbirimize deli gibi âşıktık."

Masaya çarpan kadeh Sarah'mn irkilip tekrar gerçeklere dönmesini sağladı. Şarap nehri masa örtüsünde yavaş yavaş ilerlerken olan biteni şaşkınlıkla seyretti. Meyhanenin gürültüsü aniden arttı ve onu avcuna aldı.

Nick çoktan sandalyesinden fırlamıştı, elinde bir peçete vardı. O şarabı silerken Sarah olduğu yerde sessizce oturdu. *Ben sarhoşum,* diye düşündü. *Böyle davrandığıma göre sarhoş olmalıyım...*

"Sarah? Sorun ne?"

Sarah masadan fırlayıp meyhaneden dışarı koşunca sandalyesi arkaya doğru devrildi. Gece havası suratına inen soğuk bir tokat gibiydi. Ara sokağın yarısında Nick'in ayak seslerini işitti, arkasından koşuyordu. O kolunu gelip yakalayana ve kendisine doğru çevirene kadar durmadı. Meydanın ortasında dikiliyorlardı. Binalar lambanın ışığı altında altın gibi parlıyordu. Çiçek arabalarının etrafına kopmuş taç-

yaprakları saçılmıştı, hepsi de parke taşlarda mis gibi kokuyordu.

"Sarah. Beni dinle."

Sarah, kolunu çekip umutsuzca serbest kalmaya çalışarak, "Bu bir hayal Nick!" dedi. "O kadar! Sadece oynadığımız aptal bir oyun!"

"Hayır. Artık oyun değil. Benim için değil."

Sarah'yı kendisine doğru çekti, bunu o kadar hızlı yaptı ki Sarah'nın direnmeye hatta şaşırmaya zamanı bile olmadı. Sadece onun göğsüne yaslandığında kendisini karanlıkların arasına yuvarlanmış gibi sersem hissettiğinin ve şok olduğunun farkındaydı. Kendine gelmeye, hatta bir sonraki soluğu almaya bile zamanı olmadı.

Nick o şarabı, o sert çiftçi Burgonyasını sadece tatmıştı. Onun ise başı sarhoş bir kadın gibi dönüyordu. Hislerini anlamlandırmaya çalıştı ama şu an için en ufak bir mantık yoktu. Dudakları aralandı. Elleri Nick'in ensesinin arkasına dolandı, nemli saçlarını hissetti.

Nick ona bakmak için geri çekilerek, "Sarah. Oh, Sarah," diye inledi. "Bu bir oyun değil. Gerçek. Bugüne kadar bildiğim herhangi bir şeyden çok daha gerçek."

"Korkuyorum Nick. Başka bir hata yapmaktan korkuyorum. Geoffrey'de olduğu gibi..."

"Ben Geoffrey değilim. Lanet olsun, ben orta yaşlarını zorlayan, çok zengin olmayan sıradan bir insanım. Hatta muhtemelen pek zeki de sayılmam. Gizli bir gündemim yok. Sadece... Sarah, ben *yalnızım*. Çok uzun bir süredir yalnızım.

Seni istiyorum. Hem de başımı büyük bir belaya sokacak kadar..."

İç geçirerek Sarah'yı kendisine doğru çekti. Sarah yüzünü pis kokan yün cekete gömdü, bunun nasıl koktuğu artık umurunda bile değildi; önemsediği tek şey bunun Nick'in üzerinde olması, onun omzuna yaslanmak kendisini bu kadar sıkı tutan kolların ona ait olmasıydı.

Çiseleme yağmura dönüştü, damlalar parke taşlara düşmeye başladı. Nick ve Sarah gülerek pencerelerin önünden koşturdular, bir şemsiyenin altına sıkışmış sevgililerin yanından geçtiler, kahve ve ekmek kokan bir pastaneyi arkalarında bıraktılar.

Merdivenleri tırmanıp odalarına çıktıklarında sırılsıklamdılar. Sarah yatağın yanında dikildi, elbiselerinden yağmur suyu süzülüyordu, Nick kapıyı sürgüledi. Döndü ve sessizce Sarah'nm peruğu çekişini, saçlarını sallayarak serbest bırakışını seyretti. Nemli bakır lüleler omuzlarına düştü. Tepedeki ışık Nick'in yüzünde garip gölgeler bırakıyordu. Islak saçlarından aşağı sular süzülerek yanağına indi.

Nick öne çıkarak gözleri yanıyordu. Nick'in ellerinin yüzüne dokunuşuyla Sarah titredi. Nick onun ağzını kendisininkiyle nazikçe kapattı. Sarah tekrar şarabın, ardından da onun yanağından kendi dudağına inen yağmurun tadını aldı. Nick'in elleri boynuna, oradan da elbisesinin en üst düğmesine kaydı. Düğmeler teker teker açıldı, elbise bollaştı. Dudakları birbirini içerken, Nick'in parmakları elbisenin kumaşının altına kaydı. Sarah'nın göğsünü avuçladı.

Artık ikisi de titriyordu fakat yağmurdan sırılsıklam olan elbiselerinin altında kontrol dışı bir yangın vardı.

Nick ceketini çıkarttı, tüm ağırlığıyla yere düşmesine izin verdi. Islak gömleği Sarah'nın çıplak göğüslerine buz gibi değdi. Tepedeki lamba sallanıyor gibiydi. Yatağa gömüldüler, Nick'in ağırlığı da onunkine eklenince yatak yayları gıcırdadı. Nick arzulu ellerle gömleğini çekip çıkardı ve yere fırlattı. Sarah gecenin erken saatlerinde ne düşündüğünü anımsadı, Nick'in ona kibarca sahip olmayacağını düşünmüştü. onu aç bir adam gibi elde edecekti.

Ama kendisi, onun bunu yapmasını istiyor muydu? O da en az Nick kadar açtı, Nick'in bunu sezdiği kesindi! Aynı zamanda kafasının karışıklığını da sezmiş olmalıydı. Nick kaşlarını çatarak geri çekildi. "Titriyorsun Sarah," diye fısıldadı. "Neden?"

"Korkuyorum Nick."

"Neden? Benden mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım kendimden... Kendimi suçlu hissetmekten korkuyorum."

"Seviştiğin için mi?"

Sarah gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Ah, Tanrım, ben ne yapıyorum? O yaşıyor Nick! Kocam hayatta..."

Nick'in eli göğsünden yavaşça uzaklaştı ve yüzüne kaydı. onun kendisine bakmasını istiyordu. Sarah'yı inceledi. olayı onun gözleriyle, zihniyle görmeye çalıştı. Nick'in bakışları Sarah'nın tüm savunmasını sıyırdı, Sarah daha önce kendisini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. "Ne kocası Sarah? Simon

Dance mi? Geoffrey mi? Hiç var olmayan bir hayalet mi?"

"Hayalet değil. Bir adam."

"Sen şimdi yaşadığın bu şeyi evlilik olarak mı nitelendiriyorsun?"

Sarah başını iki yana salladı. "Hayır. Ben aptal değilim."

"O zaman unut gitsin Sarah!" Nick dudaklarını Sarah'nın alnına bastırdı, nefesi saçlarını ısıttı. "Bırak hatıralar gitsin. Hiçbiri gerçek değildi. Kendi hayatına devam et."

"Ama bir parçam hâlâ..." Sarah iç çekti. "Kendime dair bir şey öğrendim Nick, hoşlanmadığım bir şey. Ben bir hayali sevdim. O buydu işte, bir rüyadan başka bir şey değildi. Ama ben onun gerçek olmasını istedim. Onu gerçek yaptım çünkü ona ihtiyacım vardı." Başını üzgün bir şekilde salladı. "İhtiyaç. Bizi yok eden şey bu işte, sen de biliyorsun. Bu bizi her şeye karşı kör ediyor. Şimdi de sana ihtiyacım var."

"Bu o kadar kötü mü?"

"Dürtülerimden artık emin değilim. Sana âşık mı oluyorum? Yoksa sana bu kadar ihtiyaç duyduğum için kendimi ikna etmeye mi çalışıyorum?"

Nick yavaşça, gönülsüzce, Sarah'nın elbisesinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Bunun yanıtını," dedi, "güvende olana kadar veremeyeceksin. Benden serbestçe ayrılma anın gelene kadar. İşte o zaman bileceksin."

Sarah onun dudaklarına dokundu. "Seni istemediğimden değil Nick. Bu sadece..." Sesi şiddetini yitirdi.

Nick, onun içinde en ufak bir sır barındırmayan, insana tamamen güven veren gözlerindeki içsel savaşı görebili-

yordu. Onu arzuladı. Aslına bakılırsa bu duygu o kadar yoğundu ki, bedenindeki o tanıdık ağrının uyanması için yeterliydi. Onu arzuladı ancak zaman ve şartlar tamamen yanlıştı. Sarah hâlâ şoktaydı. Nick Sarah'nın, kocası olmasa bile, kendisini bir erkeğe kolayca teslim edebilecek türde bir kadın olduğunu düşünmüyordu.

Sarah alçak sesle, "Hayal kırıklığına uğradın," dedi.

Nick kendisini zorlayarak gülümsedi. "Öyle olduğunu itiraf etmeliyim."

"Bu sadece..."

"Sorun değil Sarah." Nick onu susturdu. "Açıklamana gerek yok. Sadece gel ve yanıma uzan. Bırak sana sarılayım."

Sarah yüzünü onun omzunun çıplak sıcaklığına gömdü. "Nick, benim koruyucu meleğim."

Nick hafif bir kahkaha attı. "Şimdi de kafamdaki o eski haleyi lekelemek için buradayım!"

Hiç konuşmadan yan yana yattılar, aralarında deli gibi yanan alevler yavaşça şiddetini yitirip yerini ılık bir ışıltıya bıraktı. Keşke bozkırda bir yerlerde hiç kimsenin onları bulamayacağı bir kulübeleri olsaydı! Ama bunlar çılgın, gerçekdışı hayallerdi. Gerçekleşseler bile, Sarah memnun olmayacaktı. Geçmiş, çözümlenmeden kaldığı sürece olmazdı. Hâlâ Geoffrey'yi merak etmeye devam ettiği sürece olmazdı.

Sarah, "Ne yapacağız Nick?" diye fısıldadı.

"Düşünüyorum."

"Böyle kaçmaya devam edemeyiz."

"Hayır. Paramız bize ancak birkaç ay yetebilir. Ama sonsuza kadar yetecek olsa bile, bu bulut sürekli tepemizde dolaşacak. Sen hep merak içinde olacaksın. Hiçbir zaman gerçek anlamda özgür olmayacaksın..." Nick ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Sen hayatının bu kısmını kapatmalısın," dedi. "Bunu yapmak için de onu bulman lazım."

Aya gitmeleri gerektiğini de söylüyor olabilirdi. Bu en az onun kadar imkânsızdı. Tek bir adam uğruna tüm Avrupa'yı nasıl araştırabilirlerdi ki? Daha da kötüsü, onu yakalanmaksızın nasıl bulabilirlerdi? İkisi de masumdu, anlamadıkları bir oyuna sürüklenmişlerdi. Bu oyuncuları görünmeyen ve hayatları hariç riskleri belli olmayan bir oyundu.

Nick, "Pek fazla seçeneğimiz yok," dedi. "Bugün kumar oynamam gerekti. Roy Potter'ı aradım."

Sarah onun kollarının arasından doğruldu ve Nick'e baktı. "Onu mu *aradın?*"

"Şehrin diğer ucundaki bir ödemeli telefondan. Bak, Brüksel'de olduğumuzu zaten biliyor. Büyük olasılıkla banka hesaplarımızı gözden geçirmiştir. Sana garanti ederim ki bu akşam yaptığımız para çekimi CIA bilgisayarının bir yerlerinde göz kırpıyordur."

"Neden aradın? Ona güvenmediğini düşünüyordum!"

"Güvenmiyorum. Ama ya yanılıyorsam? Ya o güvenebileceğimiz biriyse? O zaman en azından onu da düşünmeye sevk etmiş oldum. Şimdi çalışanlarını daha yakından takip edecek, çoktan yapmadıysa tabii."

"Bizi aramaya başlayacak..."

"Brüksel büyük bir şehir. Ayrıca istediğimiz zaman yer değiştirebiliriz." Bakışları inatçıydı. "Sarah, dünyanın her yerinde temas noktalarım olabilir ama gerisi senin elinde. Sen Geoffrey'le evliydin. Düşün Sarah. O nereye gider?"

"Bunu uzun bir süre düşündüm. Bilmiyorum."

"Sana bir mesaj bırakmış olabilir mi? Bakmadığın bir yerlere?"

"Ben sadece el çantamı aldım."

"O zaman işe onunla başlayalım."

Sarah çantasını komodinden aldı ve içindekileri yatağa boşalttı. Bu sadece bir kadın el çantasının sıradan kalabalığını, ayrıca bir de Eve'in posta kutusundan aldıkları henüz açılmamış faturaları içeriyordu.

Nick cüzdanı aldı ve Sarah'ya soru dolu gözlerle baktı.

Sarah, "Hiç durma," dedi. "Saklayacak bir şeyim yok. Hele senden hiç."

Nick kredi kartlarını, ardından da fotoğrafları teker teker gözden geçirdi. Geoffrey'nin fotoğrafına, yatağa bırakmadan önce birkaç saniye baktı. Yıllar içinde cüzdanda yerlerini alan yeğenlerin fotoğrafları etrafa saçılmıştı.

Nick, "Koca bir fotoğraf albümünü buraya sığdırmışsın," dedi.

"Onları fırlatıp atacak eesarete sahip değilim. Sen yanında hiç fotoğraf taşımaz mısın?"

"Sadece ehliyetimi."

O, çantasının ceplerine tıkıştırdığı kâğıtları –ki bunlar telefon numaraları, kartvizitler, küçük hatırlatmalardı– göz-

den geçirirken Sarah da kendisini Nick'in neden hiç fotoğraf taşımadığını merak ederken buldu. Yaşadığı boşanma bu kadar düşmanca mıydı? Ayrıca o günden bu yana hayatına neden başka bir kadın girmemişti? Bu Sarah'ya onun hakkında öğrenmesi gereken ne çok şey olduğunu anımsattı.

Gözlüğünü taktı ve Eve'in zarfını açmaya başladı.

İçinde üç fatura vardı. Elektrik faturasını taradıktan sonra kredi kartı faturasına geçti. Eve bunu geçen ay sadece iki kez kullanmıştı. İki kalem de Harrod'dan alınmış kadın kıyafetleriydi.

Üçüncü faturayı da açtı. Bu telefondu. Ücretlerin üzerinden hızla geçti, tam diğer iki faturayla birlikte elinden bırakmak üzereydi ki, sayfanın altındaki bir kelime ilgisini çekti: *Berlin.* Bu uzak mesafe aramasıydı, iki hafta önce bir akşam yapılmıştı.

Nick'in kolunu yakaladı. "Şuna bak! En son satıra."

Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı, faturayı Sarah'nın elinden kaptı. "Bu yangın gününe denk geliyor!"

"Hatırlıyor musun, bana onu aramaya çalıştığını söylemişti? Onun Berlin'de nerede olduğunu biliyor olmalı..."

"İyi ama bu kadar dikkatsiz olmak... Ardında böyle bir iz bırakmak..."

"Belki de doğrudan Geoffrey'yi aramadı. Belki de bu bir aracıydı. Bir temas noktası. Geoffrey'ye ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyordu. Nick, Eve ne yapacağını şaşırmış olmalı, bu yüzden Berlin'i aradı. Bu numarayı merak ettim."

"Bunu arayamayız. Henüz değil."

"Neden olmasın?"

"Şu noktada yapılacak uzun mesafe bir arama herhangi bir temas noktasını ürkütebilir. En iyisi Berlin'e gidene kadar bekleyelim." Nick eşyaları tekrar el çantasına atmaya başladı. "Yarın banliyö treniyle şehirden ayrılacağız. Düsseldorf'tan eksprese binebiliriz. Tüm biletleri alacağım. Bence trene ayrı ayrı binip içerde buluşmamız en iyisi olacak."

"Berlin'e ulaştığımızda ne olacak?"

"Numarayı arayacak ve kimin yanıtladığını göreceğiz. Berlin konsolosluğunda eski bir arkadaşım var, adı Wes Corrigan. Ayak işimizi o yapabilir."

"Ona güvenebilir miyiz?"

"Sanırım evet. Honduras'ta birlikte nöbet tutmuştuk. İyi biriydi..."

"Bana hiç kimseye güvenemeyeceğimizi söylemiştin."

Nick ciddi bir tavırla başını salladı. "Başka seçeneğimiz yok Sarah. Bu almamız gereken bir risk. Arkadaşlık üzerine kumar oynuyoruz..." Aniden Sarah'nın gözlerindeki endişeyi yakaladı. Tek bir kelime etmeksizin onu kolları arasına aldı ve aşağı yanına, yastıklara doğru çekti. Bu birlikte hissettikleri korkuyu yok etmek için yetersiz bir girişimdi.

Sarah, "İnsanın geleceksiz olması ne kadar da korkunç bir his," diye fısıldadı. "Çok ilerilere baktığımda, gördüğüm tek şey Eve."

"Sen Eve değilsin."

"İşte, beni korkutan da bu. Eve ne yaptığını biliyordu. Nasıl hayatta kalacağını da öyle. Şimdiyse ölü. Benim ne gibi bir şansım var ki?"

"Bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, ben yanındayım."

Sarah onun yüzüne dokunarak gülümsedi. "Evet, sen yanımdasın. Neden bu kadar şanslıyım ben?"

"Sanırım yel değirmenlerinden."

"Anlamadım."

"Lieberman, yel değirmenlerine saldırdığım için benden Don Kişot lakabıyla bahsettiklerini söyledi. Komik. Böyle komik bir kahramanı çağrıştırdığımı bilmiyordum."

"Ben de senin yel değirmenlerinden biri miyim?"

"Hayır. Değilsin." Dudakları Sarah'nın saçlarına değdi. "Artık bundan da ötesin."

"Yanımda kalman şart değil Nick. İstedikleri kişi benim. Sen evine geri dönebilirsin..."

"Şşş, Sarah."

"Beni bırakıp gidersen bunu anlarım. Gerçekten anlarım."

"Peki, tek başına ne yaparsın? Tek bir kelime Almanca bilmiyorsun. Fransızcan ise... yani, garip. Hayır, bana ihtiyacın var."

İşte yine o kelime. *İhtiyaç.* Evet, Nick haklıydı. Sarah'nın ona ihtiyacı vardı.

Nick, "Ayrıca," dedi, "seni şimdi bırakamam."

"Neden?"

Nick hafifçe güldü. "Çünkü artık ben işi gücü olmayan bir serseriyim. Tüm bunlar bittiğinde, senin gelirinle hayatımı sürdürmeyi planlıyorum."

Sarah dirseği üzerinde doğrularak ona baktı. Nick uy-

kulu bir şekilde gözleri kısmış ona bakıyordu. Çıplak ampul yüzünde garip gölgeler oluşturmuştu. "Nick. Tatlı Don Kişot'um." Dudaklarını nazikçe onunkilere yaklaştırdı ve bir öpücük kondurdu. "Berlin'e," diye fısıldadı.

Nick, onu kendisine doğru çekerek, "Evet," diye mırıldandı. "Berlin'e."

Şafak parlak ve güzeldi. Kısa süre önce ıslak ve kasvetli gri renkli tren rayları sabah ışığıyla aniden altın gibi parlamaya başlamıştı. Raylardan büküle büküle buhar yükseliyordu. Sarah'nın şu anda dikildiği platformda, işlerine gidenler çoktan yağmurluklarını ve atkılarını çıkarmaya başlamışlardı. Bugün sıcak ve bir nisan gününün olması gerektiği kadar parlak olacaktı. Üniformalı kız öğrenciler, güneşin altında gözleri kapalı ve yüzleri tıpkı bir ayçiçeği gibi gökyüzüne çevrili halde aheste aheste dolaşıyordu. Bu Belçika için uzun, ıslak bir kış olmuştu. Ülke baharı dört gözle bekliyordu.

Nick ve Sarah platformda birbirlerinden birkaç metre uzakta dikiliyor, sadece arada sırada bakışıyorlardı. Nick tanınmaz haldeydi. Şapkasını yüzüne doğru indirmişti, sigara ağzından sallanıyordu, platform direğine yaslanmış, etrafına sert sert bakıyordu.

Uzaktan yaklaşan trenin takırtıları duyuldu. Bu insanları oturdukları banklardan kaldıran bir sinyaldi. Antwerp'e giden tren yavaşça dururken, kalabalık platformun kenarına bir dalga gibi aktı. Trenden çok sayıda yolcu indi: yün takım

elbiseli işadamları, kot pantolon ve sırt çantalı öğrenciler, kısa bir süre sonra evlerine dolu alışveriş torbalarıyla geri dönecek olan hoş giyimli kadınlar.

Sarah, sıranın sonlarına yakın yerinden Nick'in sigara izmaritini ayağının altında ezdiğini ve trene bindiğini gördü. Saniyeler sonra yüzü pencerede belirdi. Birbirlerine bakmadılar.

Sıra gittikçe kısaldı. Birkaç metre sonra trende güvende olacaktı. Sonra, gözünün kenarında, garip bir ışık parıltısı belirdi. Ani ve korku dolu bir önsezi yavaşça ışığın kaynağına dönmesine sebep oldu. Bu aynalı bir gözlükten yansıyan gün ışığıydı.

Sarah donup kaldı. Bilet penceresinin yanında açık renk saçlı bir adam dikiliyordu, bakışları trenin kapısına odaklanmıştı. Her ne kadar platform sütununun arkasına kısmen gizlenmiş olsa da, Sarah adamın suratının onu tanımaya yetecek kadarını görmüştü. Kanı dondu. Bu mavi Peugeot'nun penceresinden ona bakan adamın ta kendisiydi. Ölümün sırıtışına sahip olan adam.

Ve Sarah tam da onun görüş alanına girmek üzereydi.

Onuncu Bölüm

İlk dürtüsü geri dönüp kaçmak, kalabalık güruhun arasında izini kaybettirmek oldu. Fakat şu noktada yapacağı ani bir hareketin dikkat çekeceği kesindi. Geri dönemezdi. Adam onun kuyruktan ayrıldığını görür, ne olduğunu merak ederdi. Tanınmayacağını umut ederek ilerlemeye devam etmeliydi.

Trene bakarak Nick'in yüzünü gördüğü pencereyi bulmaya çalıştı. Bir yardım sinyali gönderebilseydi! Ama pencere çok arkadaydı, bu yüzden onu göremedi.

Sıranın başında, yaşlıca bir yolcu biletini yere düşürdü. Bunu almak için yavaşça eğildi. Sarah, *Ulu Tanrım, lütfen acele et!* diye dua etti. Orada ne kadar uzun dikilirse, o kadar uzun süre inceleme altında kalacak demekti. Yutkunarak paniğini bastırdı, seçtiği rolü, hastalıklı Belçikalı eşi oynamaya çabaladı. Gözlerini yere indirdi, çantasını kolları arasında sıkı sıkı kavradı. Nefesinin gerisinde kalbi deli gibi atıyordu. Siyah peruk onda adamın bakışları karşısında kutsal bir kalkan duygusu yarattı. Belki peruk yeterli olacaktı. Adam kızıl

saçlı bir kadın arıyordu. Belki onu fark etmeyecekti bile.

"Madam?"

Kolunu yakalayan elle irkildi. Yaşlı bir adam kolunu çekiştiriyordu. Sarah kendisiyle yüksek sesle, hızla Fransızca konuşan adama aptal aptal baktı. Kolunu çekip kurtarmayı denedi ama adam onu takip etmeye devam etti, elinde bir kadın fuları sallıyordu. Sorusunu yineledi ve yeri işaret etti. Sarah aniden anlayarak başını iki yana salladı ve el kol hareketleriyle fuları kendisinin düşürmediğini anlattı. Yaşlı adam omuz silkti ve yürüyerek uzaklaştı.

Sarah, neredeyse ağlayacak gibi olarak trene binmek için döndü. Ama önünde birisi dikiliyordu.

Başını kaldırınca korku dolu yüzü aynalı gözlüğün camlarında yansıdı.

Sarışın adam gülümsedi. Yumuşak bir sesle, "Madam!" dedi. "Gelin..."

Sarah gerileyerek, "Hayır. Hayır!" diye fısıldadı.

Adam ona doğru hareketlenince elinde bir şey ışıldadı. Bu beynini sıcak demir gibi yakan bir nesneydi. O an Sarah bu on santimlik bıçağın takip edeceği kavisi düşündü, bedenine girdiğinde sebep olacağı acıyı hayal etti. Başı dönerek geriye düşüyormuş gibi hissetti, sonra bunun sebebinin kendisinin değil, trenin hareketi olduğunu fark etti. Tren onu arkasında bırakıyordu.

Trenin kapısı, platformun son elli metresinden aşağı yavaş yavaş ilerliyordu. Bu kurtulmak için son şansıydı.

Sarah adamın daha da yaklaşmaya başladığını hissetti.

İvmesi onu öne, dönüp koşmaya başlayacağını düşündüğü yöne doğru taşıdı.

Sarah koştu. Ama ters yöne. Kaçmak için döneceğine hızla adamın yanından geçti, uzaklaşan trenin peşine düştü.

Bu beklenmedik hareket ona inanılmaz derecede değerli birkaç saniye kazandırdı. Adam tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Tren hızlanıyordu. Sarah'nın artık ulaşamayacağı bir noktaya gelmesine sadece yaklaşık on iki metre kalmıştı. Sarah'ın ayaklarında sanki kurşun ağırlıklar vardı; arkasından kendisini takip eden ayak seslerini duydu, adam yaklaşıyordu. Kalbi patlamak üzereydi, son birkaç metreyi hızla aştı. Tutunma demiri sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Sonra parmakları soğuk çeliğe dokundu. Tutunmak, kendisini yukarı çekmek için çabaladı.

Tökezleyerek basamaklara çıkınca yığılıp kaldı, nefes nefeseydi. Binalar ve bahçeler yanından hızla geçti, hepsi de hızlı hareket eden ışık ve renk imgeleriydi sanki. Boğazındaki ağrı yerini akıl almaz bir rahatlama hıçkırığına bıraktı. *Başardım,* diye düşündü. *Başardım...*

Güneş ışığının önünde bir gölge belirdi. Basamak yeni ağırlıkla gıcırdadı, Sarah'nın omuzlarına büyük bir ürperti çöktü, bu ölümünün habercisiydi. Savaşmaya gücü kalmamıştı, ayrıca kaçacak yeri de yoktu. Adam önünde tüm cüssesiyle dikilirken oraya büzüşüp sıkışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tren hızlandı. Ses Sarah'nın kafasında gümbürdedi,

diğer her şeyi, hatta kalbinin gümbürtüsünü bile silip bastırdı. Sarah, *sen gerçek olamazsın,* diye düşündü. *Sen bir adam değilsin, kâbussun!*

Şaşkın şaşkın onun, güneşin son ışıklarını da kapatarak kendisine doğru eğilmesini seyretti. Adamın gölgesi tarafından yutulmayı bekledi.

Sonra, arkasından bir yerden alçak tonlu, öfkeli bir ses yükseldi. Hareketi görmekten ziyade hissetti, vahşi bir tekme adamın vücuduna indi. Önünde yükselen gölge inleyerek geriye doğru devrildi.

Sarışın adam sanki sonsuza kadar asılı kalmış gibiydi, ebedi bir düşüşe geçmişti. Soluk benizli suratta güneş ışığı titreşti, gözlük yerinden kaydı. Adam sanki bir tılsımmış gibi merdivenlerden düştü, ettiği küfür trenin takırtıları arasında kayboldu. Sarah ona son bir kez baktı, aşağıda çakıllarda dizlerinin üzerinde zorlukla ilerliyordu. Sonra adam gözden kayboldu. Sarah bir şekilde hâlâ hayattaydı, nefes nefeseydi; silkinip kâbustan kurtulmuştu.

"Sarah! Tanrım..."

Kaba eller onu tutup yukarı çekti, kenardan, ölümden uzaklaştırdı. Sarah sert bir titreyişle Nick'in kolları arasına düştü. Nick onu o kadar sıkı kucakladı ki Sarah onun kalp atışlarını hissetti.

Nick art arda, "Tamam, bitti," diye mırıldandı. "Her şey yolunda."

Sarah, "O kim?" diye haykırdı. "Neden bizi rahat bırakmıyor?"

"Sarah, beni dinle. *Dinle!* Bu trenden inmeliyiz. O bizi

yakalamadan yolumuzu değiştirmeliyiz..."

Sarah, *peki sonra ne olacak?* diye haykırmak istedi. Sonra nereye gideceklerdi?

Nick hızla geçen manzaraya göz attı. Aşağı atlayamayacak kadar süratliydiler. "Bir sonraki durakta," dedi. "Başka bir yoldan seyahat etmemiz gerekecek. Yürüyeceğiz. Otostop yapacağız. Hollanda sınırını bir kez geçtiğimizde, doğuya giden başka bir trene binebiliriz."

Sarah ona yapıştı, söylediklerini duymuyormuş gibiydi. Tehlike hoyratlaşmış ve mantıksız boyutlara ulaşmıştı. Güneş gözlüklü adam insandan öte bir şeye dönüşmüştü. Doğaüstüydü, gerçek dünyada var olamayacak kadar korkunçtu. Sarah gözlerini kapattı, kafasında onun kendisini bir sonraki ve hatta bir sonraki tren istasyonunda beklerken hayal etti. Nick bile adamı ondan sonsuza kadar uzak tutamamıştı.

İleriye, tren raylarına baktı ve bir sonraki durağa bir an önce ulaşmaları için dua etti. Kapana kıstırılmadan önce trenden inmeliydiler. Tek şansları kırsal bölgeye geçip insanların arasına karışmaktı.

Ancak Sarah'nın görebildiği kadarıyla, raylar sonsuza doğru uzanıyordu. Ona sanki tren çelik bir tabuta dönüşmüş gibi geldi, onları doğrudan katilin kollarına götürüyordu.

Kronen yaralı suratını aynada inceledi. İçinde kelimelerle ifade edilemeyecek bir öfke, sıcak bir magma gibi kabarıverdi. Kadın ikinci kez avucundan kaçmıştı. O orada,

platformda ellerinin arasındaydı ama beklenmedik bir yöne hızla koşup onu şaşırtmıştı. Sonra tam onu yakalamışken trenden bir hayvan gibi tekmeyle atılmak... İşte onu en çok öfkelendiren şey bu olmuştu.

Kronen yumruğunu aynaya indirdi. Nick O'Hara denilen bu adam iki kez ayağına dolanmıştı. Bu adam kimdi? CIA mi? Simon Dance'ın bir arkadaşı mı? Her kimse, Kronen onu ve Sarah'yı tekrar bulduğunda ölü biri olacaktı.

Fakat onları bulmak zorlayacaktı.

Ortadan kaybolmuşlardı. Kronen'in arkadaşları Antwerp'te treni yakaladıklarında, kadın ve arkadaşı ortadan kaybolmuştu. Her yerde olabilirlerdi. Nereye ve neden gittikleri konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Yaşlı adamı yardım için tekrar araması gerekecekti. Bu olasılık Kronen'in ilk başta endişelenmesine, ardından da öfkelenmesine yol açtı... Kaçıp kurtulduğu için kadına, araya girdiği için arkadaşına öfkeliydi. Sebep olduğu sorunların tümünü Sarah'ya fazlasıyla ödetecekti.

Kronen güneş gözlüğünü taktı. Sağ elmacıkkemiğindeki çürük açıkça ortadaydı. Bu, Sarah Fontaine kadar iddiasız bir yaratık tarafından alt edildiğini anımsatan utanç verici bir hatıraydı.

Ama sadece geçici bir başarısızlıktı. Yaşlı adam Sarah'yı arayacaktı, onun her yerde gözü vardı, en beklenmedik yerlerde bile. Evet, onu tekrar bulacaklardı.

Sonsuza kadar saklanamazdı.

* * *

Tepelerinde kanat çırpan güvercinler Sarah'yı uyandırdı. Gözlerini açtı. Alacakaranlığın yumuşak ışığı sayesinde, pürüzsüz taş duvarları, kanatların çırpınışını ve değirmenin ahşap milinin yavaş dönüşünü seyretti. Yukarılardaki pencerenin çıkıntısına bir güvercin kondu ve ötmeye başladı. Yel değirmeninin dişlileri gıcırdayarak inledi. Aynen eski bir geminin kaburgaları gibiydi. Orada, samanların arasında yatarken içi garip bir merakla ve yaşayabileceği zamanın çok azalmış olabileceği korkusuyla doldu. Ah, ama hayat konusunda o kadar açtı ki! Daha önce hiç böyle bir açlık *hissetmemişti.* Ancak şimdi, güvercinler kanat çırpar ve güneş ışığı şiddetini yitirirken, geçen her anın ne kadar değerli olduğunu fark etmişti. Tüm bunları Nick'e borçluydu.

Dönüp ona gülümsedi. Nick hemen yanında, samanların arasında uyuyordu, ellerini ensesinde kavuşturmuştu, göğsü inip kalkıyordu. Zavallı, tükenmiş Nick. Hollanda sınırını otostop yaparak geçmişler, ardından da kilometrelerce uzunluktaymış gibi görünen bir mesafeyi yürümüşlerdi. Şimdi bir sonraki tren istasyonuna bir kilometre uzaklıktaydılar. Ama Sarah tekrar trene binme düşüncesinden ürküyordu. Nick, "Hava kararana kadar bekleyeceğiz," demişti. Dinlenmek için bir yer, tarlalar arasında bir yel değirmeni bulmuşlar, taş kulelerinde hemen uykuya dalmışlardı.

Sarah, *Berlin,* diye düşündü. *Oraya ulaşmayı başarabilecek miyiz?*

Kıvrılıp Niok'e yaslandı ve onun düzenli soluklarını dinledi. Nick titreyerek uyandı, kolu Sarah'ya dolandı ve onu sıkı sıkı kavradı.

Sarah. "Kısa bir süre sonra hava kararacak," diye fısıldadı.

"Hı hı..."

"Keşke buradan ayrılmak zorunda olmasaydık."

Nick derin bir nefes aldı. "Keşke."

Bir an için dişlilerin gıcırtılarını, rüzgârla dönen kanatlarını dinleyerek öylece yattılar. Nick aniden güldü.

"Ne kadar garip," dedi. "Cesur Don Kişot yel değirmeninde saklanıyor. Şimdi onların Londra'da güldüklerini duyabiliyorum."

"Gülmek mi? Neden?"

"Çünkü aptal O'Hara başını tekrar belaya soktu."

Sarah gülümsedi. "Belki belaya sokmuş olabilir. Ama o aptal değil. Hiç olmadı."

"Sözlerin için teşekkürler."

Sarah onu merakla inceledi. "Sesin çok acı yüklü Nick. Dışişleri hizmeti bu kadar mı kötü?"

"Hayır. Bu harika bir iş. Tabii vicdanını susturabilirsen. İşe başladığında sana bir kâğıt imzalatırlar. Bunda, temelde, 'Toplum içindeyken, kesinlikle kurallara uyacağıma yemin ederim,' yazılıdır. Ben bunu imzaladım."

"Büyük bir hata, ha?"

"Sürdürmem gereken ahmakça uygulamaları düşündüğümde, evet. Tabii bir de kokteyl partileri vardı. Geceler boyu, şeriyle* sarhoş olmamaya çalışarak etrafta dolaşmak. Ruslarla oynadığımız oyunlar! Biz buna 'İvan'ı kızdırmak' derdik. Hepimiz birbirinin sırlarını öğrenmeye çalışan küçük çocuklar gibiydik."

---

* *Bir çeşit beyaz İspanyol şarabı. (ç.n.)*

"Ah. Diplomasi korkunç bir şey."

Nick gülümsedi. "Ama savaş kadar değil."

"Ben senin bir bürokrat olduğunu düşünüyordum."

"Evet, öyleydim, tüm gün gazeteleri kurcalardım."

"Ah, Nick. Sen tanıdığım, bürokrasiden en uzak kişisin! İnan bana, ben oldukça çok sayıda bürokrat tanımış bir insanım."

"Erkek mi?"

"Hayır, aptal şey. Bürokrat. Washington'da bağış paramı azar azar dağıtan adamlar. Sen onlara benzemiyorsun. Sen... bu işe *bulaştın.*"

Nick gülerek, "Bulaştığım kesinlikle doğru," dedi.

"Sadece benim bu işte değil. Dünyaya baktığında da öyle. Çoğu insan kendi varlıkları dışında bir şeyle ilgilenmez. Ama sen dışarı çıkıp yabancılar için savaşıyorsun."

"Hayır, savaşmıyorum. Savaşırdım. Üniversitedeyken, her şey benim için önemliydi. İster inan ister inanma, bir keresinde Tim Greenstein'la hapiste çok soğuk bir gece geçirdik. Rektörün kapısının önünde yasadışı toplanmaktan tutuklandık. Ama biliyor musun, şu günlerde insanlar dünyayı pek umursamıyor gibiler. Belki hep birlikte yaşlandık." Sarah'nın yüzüne dokundu. "Ya da kendimize umursayacak bundan daha önemli bir şeyler bulduk."

Güvercinler aniden kanatlandılar, samanlar yukarıdan aşağıya doğru, sanki pencereden ufak altın parçacıkları yağıyormuş gibi ışıldayarak düştü. Birlikte doğruldular, Nick, Sarah'nın saçları arasındaki saman parçalarını temizlemeye başladı.

"Peki, sen üniversitede nasıl biriydin?" diye sordu. "Eminim ki çok usluydun."

"Çalışkandım."

"Tabii ki."

"Şu ana kadar da dikkat dağıtan şeyleri görmezden gelmekte çok başarılıydım."

"Erkekler gibi mi?"

Sarah başını hafifçe salladı ve sırıttı. "Erkekler gibi."

Uzunca bir süre bakıştılar. Sarah'nın kulakları kendi kalp atışlarının sesiyle ve rüzgâr eşliğinde dönen değirmenin gıcırtısıyla doluydu.

Sarah, "Artık neler kaçırdığımı merak ediyorum," diye fısıldadı.

"Sen senin için önemli olanı yaptın. Mühim olan bu... işini sevdin, öyle değil mi?"

Sarah başını sallayarak onayladı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve yeni sürülmüş tarlalara baktı. "Evet. Orada, mikroskobumda büyük resmi görmenin hoş bir yanı var. Görüntüyü lensin tek bir hareketiyle yaklaştırıp uzaklaştırmayı başarmak. Her şey o kadar güvenli, o kadar kontrolüm altında ki. Ama biliyor musun, bu şu ana kadar hiç dikkatimi çekmemişti. Laboratuvarımda pencere yok. Dışarı bakmak imkânsız..." Sarah başını sallayarak iç çekti. "Şimdiyse sanki hiçbir şey kontrolüm altında değilmiş gibi görünüyor. Fakat kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ya da ölüm korkusuyla dolu."

"Bundan bahsetme Sarah. Hatta düşünme bile." Nick

ona arkadan yaklaştı, onu yüz yüze gelecek şekilde kendine doğru çevirdi. "Günü ve anı yaşayacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Biliyorum."

"Sen güçlüsün Sarah. Hatta bazı yönlerden benden bile güçlüsün. Bunu şu an fark ettim..."

Sonra Sarah'yı uzun uzun ve sertçe öptü, sanki onun tadına açlık duyan bir erkek gibiydi. Tepelerindeki taş kulede kuşlar öttü ve günün son ışıkları da yitip gitti. Kutsal gece, karanlığın beraberinde getirdiği güvenlik, tarlaların üzerini örtmüştü.

Nick inleyerek geri çekildi, sık soluyordu. "Buna devam edersek, treni kaçıracağımız kesin. Umurumda olduğundan değil fakat..." Dudaklarını bir kez daha Sarah'nınkilere bastırdı. "Artık harekete geçme zamanı. Hazır mısın?"

Sarah derin bir soluk aldı ve başıyla onayladı. "Hazırım."

Yaşlı adam bir rüya görmüştü.

Nienke önünde duruyordu, uzun saçları porselen mavisi bir mendille bağlanmıştı. Geniş, sade yüzü toprakla uğraşmaktan kirlenip çizgi çizgi olmuştu. Gülümseyerek, "Frans," dedi, "gül ağaçlarının arasına taş bir patika inşa etmelisin ki arkadaşlarımız çiçeklerin arasında gezinebilsin. Şimdi ağaçların etrafından dolanmak zorunda kalıyorlar, tüm güzel lavanta ve sarılann yer aldığı merkeze hiç ulaşamıyorlar. Onları tamamen kaçırıyorlar. Kendilerine özellikle benim yol göstermem ge-

rekiyor ve hepsinin ayakkabıları çamurlanıyor. Taş bir patika Frans. tıpkı Dordrecht'deki kır evimizde olduğu gibi."

Adam, "Tabii," dedi. "Bahçıvana bunu yapmasını söyleyeceğim."

Nienke gülümsedi. Ona yaklaştı. Ancak yaşlı adam dokunmak için uzandığında, kadının mavi mendili bir anda yok oldu. Biraz önce Nienke'nin saçları olan o kitle şimdi parlak bir alev haresine dönüşmüştü. Yaşlı adam onun suratını yutmadan önce alevleri yok etmeyi denedi ama büyük saç tutamları elinde kaldı. Alevleri uzaklaştırmaya çalıştıkça bir o kadar daha saç ve deri koparıp attı. Onu kurtarmaya çalışırken, karısını ufak parçalara ayırıverdi. Eğilip yere baktı ve kollarının alev aldığını fark etti ama acı hissetmedi, hem de hiç, sadece Nienke'nin kendisini ebediyen terk edişini seyrederken boğazından sessiz bir çığlık koptu.

Wes Corrigan'ın vurulan arka kapıya yanıt vermesi rahat beş dakika aldı. Kapıyı sonunda açtığında, orada pijaması ve bornozuyla öylece dikilip durdu, gözlerini kırpıştırarak gecenin bir körü gelen ziyaretçilerine şaşkınlıkla baktı. Dışarıda iki kişi dikiliyordu. İlk bakışta onların yabancı olduklarını düşündü. Adam uzun boylu, beyaz saçlı, tıraşsızdı. Kadının üzerinde sıradan bir hırka ile gri bir şapka vardı. Nefesleri soğuk havada etrafa buhar saçıyordu.

Nick, "Senin şu bildiğimiz eski misafirperverlik anlayışına ne oldu?" diye sordu.

Wes inledi. "Bu da ne... Nick? *Sen* misin?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Ah, evet! Tabii!" Corrigan, hâlâ şaşkın bir halde, onlara mutfağa girmelerini işaret etti ve kapıyı kapattı. O otuzlu yaşlarının ortalarında, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Sert mutfak ışığının altında, teni solgun, gözleri de uykudan şişmiş görünüyordu. İki ziyaretçisine baktı ve başını hayretle salladı. Sonra bakışları Nick'in beyaz saçlarına takılıp kaldı. "Aman Tanrım. O kadar uzun zaman mı oldu?"

Nick başını sallayarak gülümsedi. "Talk pudrası. Ama gördüğün kırışıklıklar benim. Evde başka biri var mı?"

"Sadece kedim. Nick, ne oluyor?"

Nick onun yanından yürüdü, mutfaktan çıkıp oturma odasına geçti.

Wes, "Sence olan biteni öğrenmeli miyim?" diye seslendi. Nick'ten herhangi bir yanıt gelmedi. Sarah'ya döndü, onu tam şapkasını çıkarırken yakaladı. "Ah, merhaba. Ben Wes Corrigan. Ya siz?"

"Sarah."

"Tanıştığımıza sevindim. Yoksa bu Nick'in bedavaya getirmeye çalıştığı bir randevu türü mü?"

Nick, mutfağa geri dönerek, "Sokak temiz görünüyor," dedi.

"Tabii ki temiz. Her perşembe temizliyorlar."

"Söylemek istediğim şey, gözetim altında olmadığın."

Corrigan sıkılgan bir tavırla baktı. "Pekâlâ, aslına bakılırsa oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyorum. Hey, haydi ama dostum. Neler oluyor?"

Nick iç çekti. "Başımız biraz belada Wes."

Corrigan başını salladı. "Ben de tam bu sonuca varmak üzereydim. Peşinizdekiler kim?"

"CIA. Onlara ek olarak da birkaç kişi."

Wes ona kuşkucu bir tavırla baktı. Hızla mutfak kapısına yöneldi, dışarı baktı ve sürgüyü geçirdi. Nick'e döndü. "CIA peşinizde mi? Ne yaptın? Ulusal sırları mı sattın?"

"Uzun hikâye. Yardımına ihtiyacımız olacak."

Wes başını yorgun bir tavırla salladı. "Ben de bundan korkuyordum. Bak, otur, otur. Tanrım, mutfak darmadağınık. Genelde sabahın ikisinde misafir kabul etmem. Taze kahve hazırlayacağım. Aç mısınız?"

Nick ve Sarah birbirlerine bakarak gülümsediler. Sarah, "Açlıktan ölüyoruz," dedi.

Corrigan buzdolabına gitti. "Domuz pastırması ve yumurta, geliyor."

Ona olan biteni anlatmaları bir saatlerini aldı. Kahve demliği de boşaldığında, Nick ve Sarah çoktan yarım düzine yumurtayı mideye indirmişlerdi. Corrigan tamamen uyanık ve endişeliydi.

Wes, "Sence şu Potter adlı adam neden bu işe bulaştı?" diye sordu.

"Dava memuru olduğu açık. Sarah'nın serbest bırakılmasını sağlayan onun emri oldu. Şu ajanlara Margate'e kadar bizi takip etmelerini de o emretmiş olmalı. Ama Margate'te her şey ters gitti. Her ne kadar CIA bu tür işlerde çok kabiliyetli olmasa da, genelde küçük bir yardım almaksızın her

şeyi bu kadar berbat etmezler. Birisi o ajanı öldürttü. Ve bu bize ateş açanla aynı kişiydi."

"Güneş gözlüklü adam. O her kimse." Wes başını salladı. "Her neyle karşı karşıyaysanız, kesinlikle hoşuma gitmiyor."

"Benim de öyle."

Corrigan dalgın dalgın baktı. "Şimdi, sen benden Magus'a ilişkin tutulan dosyayı kontrol etmemi istiyorsun. Bu zor olabilir Nick. Bunu çok gizli sınıfına sokmuşlarsa, dosyaya dokunmayı bile başaramam."

"Öğrenebildiğin kadarını öğren. Bunu tek başımıza yapamayız. Sarah, Geoffrey'yi bulana ve sorularının yanıtlarını alana kadar, her şeyden bihaberiz demektir."

"Evet. Bu oldukça rahatsız bir durum."

Onlarla arka kapıya doğru ilerledi. Dışarısı serindi, yıldızlar açık gökyüzünde alev alev yanıyordu.

Wes, "Siz ikiniz nerede kalıyorsunuz?" diye sordu.

"Ku-damm yakınlarında bir odamız var."

"Burada da kalabilirsiniz."

"Çok riskli. Doğu Alman kontrol noktasından geçebilmemiz bile büyük bir şanstı. Şu ana kadar şehirde olduğumuzu öğrenmiş olmalılar. Akılları varsa, kısa bir süre sonra evini gözetim altına alacaklardır."

"Peki, ben sizinle nasıl temasa geçeceğim?"

"Sana telefon edeceğim. İsim Barnes olacak. Bana dışarıdaki bir hattan ulaş. Nerede olduğumuzu bilmemen en iyisi."

"Bana güvenmiyor musun?"

Nick kapı girişinde tereddüt etti. Sarah'yı karanlığa

doğru iterken, "Sorunun bu olmadığını biliyorsun, Wes," dedi.

"Peki, ne öyleyse?"

"Bu tatsız bir iş. O kadar bulaşmasan daha iyi olur."

Nick ile Sarah gecenin içinde kayboldu. Uzaklaşırlarken, Wes'in arkalarından alçak sesle, "Dostum, beni bu işe biraz önce bulaştırdın zaten," dediğini işittiler.

Şafak pencerelerinin dışında ışıldarken, Sarah Nick'in kolları arasma sokulmuş yatıyordu. Yorgunluklarına rağmen ikisi de uyuyamamıştı, bugün yaşananlar çok önemliydi. En azından artık yalnız değillerdi. Wes Corrigan onlardan yanaydı.

Nick kıpırdandı, nefesi aniden Sarah'nın saçlarını ısıtmıştı. "Tüm bunlar bittiğinde," diye fısıldadı, "tıpkı şimdiki gibi olmak istiyorum. Aynen böyle, beraber."

"Bu bittiğinde..." Sarah iç çekti ve başını kaldırıp çıplak beyaz tavana baktı. "Bu bir gün bitecek mi diye merak ediyorum. Acaba tekrar eve dönecek miyim?"

"Eve döneceğiz. Birlikte."

Sarah ona özlemle baktı. "Öyle mi?"

"Söz veriyorum. Nick O'Hara sözlerini hep tutar."

Sarah yüzünü onun omuz boşluğuna çevirdi. "Oh, Nick. Seni çok istiyorum. Kör müyüm, korkuyor muyum, yoksa âşık mıyım, artık bilmiyorum. O kadar kafam karışık ki."

"Hayır, değil."

"Senin kafan karışık değil mi? Birazcık?"

"Sana dair mi? Hayır. Bu kulağa çılgınca geliyor Sarah ancak seni gerçekten tanıdığımı düşünüyorum. Hakkında böyle konuşabildiğim ilk kadın sensin."

"Ya karın? Onu tanımıyor muydun?"

"Lauren'ı mı?" Kısa bir süre önce sıcak ve nazik olan ses tonu bir anda hüzünlenmişti. "Evet. Sanırım tanıdım. İlişkimiz sonlandığında."

"Ters giden neydi, Nick?"

Nick sırtüstü döndü. "Şu madalyonun iki yüzünün olduğuna dair söylenen sözü bilir misin? Bizim evliliğimiz buna verilebilecek mükemmel bir örnekti. Neyin yanlış gittiğini Lauren'a sorarsan, sana bunun benim hatam olduğunu söyleyecektir. Gereksinimlerini anlamadığımı ifade edecektir."

"Ya sana sorarsam?"

Nick omuz silkti. "Zaman geçtikçe insan değişik bir bakış açısı kazanıyor. Aslına bakılırsa ben bunun hiç kimsenin hatası olmadığım söylerdim. Ama onun yaptığını da unutamam." Ona o kadar üzgün bir şekilde baktı ki, Sarah neredeyse uzanıp onun acısına dokunabilecek gibiydi. "Evliydik... üç yıl olmuştu. Kahire'yi sevdi. Büyükelçilik çarkına bayıldı. O muhteşem bir dışişleri görevlisi eşiydi. Bence benimle evlenme sebeplerinden biri de buydu. Ona dünyayı gezdirebileceğimi düşündü. Ne yazık ki kariyerim onun pek de medeni olarak algılamadığı bazı yerlere gitmemizi gerektirdi."

"Kamerun gibi mi?"

"Doğru. O noktayı ben istedim. Orada sadece bir ya da iki yıl kalacaktım. Ama o gitmeyi hemen reddetti. Sonra bana Londra önerildi, bu karımı mutlu etti. Her şey sonunda yoluna girebilirdi. Sadece..." Ses tonu şiddetini yitirdi. Sarah Nick'in kolunun omzunun altında gerildiğini hissetti.

"Bunu bana anlatmak zorunda değilsin Nick. İstemiyorsan anlatma."

"İnsanlar hep zamanın yaraları iyileştirdiğini söylerler. Ama bazen öyle olmuyor. O hamile kaldı. Bunu Londra'da öğrendim. Bunu bana söylemedi... Büyükelçilik doktoru yukarı gelip bu haberi yüzüme vurmak zorunda kaldı. Bana baba olacağımı söyledi. Ben... Tanrım, Sarah, yaklaşık altı saat boyunca sevinçten öyle bir kendimden geçmiştim ki, beni yatıştırmak zorunda kaldılar. Sonra eve gittim. Onun bu bebeği istemediğini öğrendim."

Sarah'nın onun acısını azaltmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Sadece konuşmayı bitirdiğinde, kolları arasında biraz rahatlayacağını ümit etmekle yetindi.

Nick, "Bazen merak ediyorum," dedi. "Kime benzerdi, merak ediyorum. Oğlan mı, kız mı olacaktı... saçı ne renk olacaktı. Kendimi yılları sayarken, kutlanmamış doğum günlerini düşünürken yakalıyorum. Benim ailem büyük değil. O bebeği istemiştim. Hatta ona bunun için yalvardım. Ama Lauren bunu külfet olarak isimlendirdi." Sarah'ya gözlerinde şaşkınlıkla baktı. "Bir *külfet.* Buna ne söyleyebilirdim ki?"

"Verebileceğin hiçbir yanıt yok."

"Hayır. Yok. İşte, onu tanımadığımı o zaman fark ettim.

O günlerde korkunç kavgalarımız oldu. Kendi evine geri döndü ve... sorunu çözdü. Bir daha da geri dönmedi. Bir ay sonra boşanma kâğıtlarını aldım. Özel kuryeydi. Aradan dört yıl geçti."

"Onu hiç özlüyor musun?"

"Hayır. Kâğıtların gelmesiyle neredeyse rahatladığımı bile söyleyebilirim. O günden beri de yalnızım. Böylesi daha kolay. Acı yok. Hiçbir şey yok." Sarah'nın yüzüne dokundu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sonra sen ofisime girdin. Sen ve şu komik gözlüğün. Seni ilk gördüğüm gün, nasıl göründüğüne dikkat ediyordum. Sonra gözlüğünü çıkardın, işte o zaman görebildiğim tek şey gözlerindi. İşte, seni o zaman istedim."

"O eski gözlükleri atacağım."

"Hayır. Ben onları seviyorum."

Sarah güldü, âşıkların söyledikleri nazik ve komik şeylere minnettardı. Hayatında ilk defa, kendisini neredeyse güzel hissetmişti.

Açık pencereden içeri bir esinti girdi, beraberinde aşağıdaki sokağın hafif egzoz kokusunu da taşımıştı. Trafik gürültüsü içeri süzüldü: bir korna sesi, gürüldeyerek geçen bir otobüs. Gece bitmişti. Şu telefon görüşmesini yapma zamanı gelmişti.

"Sarah? Onu bulduğumuzda ne olacağını hiç düşündün mü?"

"O kadar ileriyi düşünemiyorum."

"Onu hâlâ seviyorsun."

Sarah başım iki yana salladı. "Artık kimi sevdiğimi bil-

miyorum. Simon Dance'ı değil. Belki de sevdiğim adam hiç bir zaman var olmadı. O hiç gerçek olmadı."

Nick, "Ama ben," diye fısıldadı. "Ben gerçeğim. Ayrıca Geoffrey Fontaine'in tam aksine, saklayacak hiçbir şeyim de yok."

On Birinci Bölüm

Onu bulacağım yer burası mı?

Otobüsle kuzeye doğru yolculuk ederlerken, geniş ve temiz sokaklardan, sabahın erken saatlerinde güneşin altında dükkânları yeni açılan caddelerden geçerlerken, bu düşünce Sarah'nın zihninde art arda beliriverdi.

Yanm saat önce, Eve'in telefon faturasındaki numarayı aramışlar ve burasının bir çiçekçi dükkânı olduğunu öğrenmişlerdi. Hattın diğer ucundaki kadın kibar ve oldukça yardımseverdi. Evet, dükkânı bulmak kolay olmuştu. Kudamm'ın birkaç kilometre kuzeyindeydi. Otobüs durağıysa bir blok mesafedeydi.

Burası şehrin iyi bir bölümü değildi. Sarah geniş sokakların yerlerini; ışıl ışıl cam parçalarıyla, gecekondular ve pejmürde evlerle dolu dar ara yollara bırakışını seyretti. Burada çocuklar sokaklarda oynuyorlar, yaşlı adamlar veranda basamaklarında pinekliyorlardı. Geoffrey bu evlerden birinin arka odalarında saklanıyor olabilir miydi? Yoksa onu bir çi-

çekçi dükkânının bodrum katında mı bekliyordu?

Bir sokak köşesinde otobüsten indiler. Bir blok ötede adresi buldular. Dükkân küçüktü, pis pencereleri vardı. Hemen dışarıdaki kaldırımda tepeleme gül dolu plastik kovalar duruyordu. Kapıyı açtıklarında küçük pirinç bir zil şıngırdadı.

Çiçek kokusu içlerini baydı. İçeride, yaklaşık elli yaşlarında tombul bir kadın, saten kurdeleler, güller ve karanfillerle dolu tezgâhın arkasından onlara gülümsedi. Buket hazırlıyordu. Bakışları birkaç saniye boyunca Sarah'nın üzerinde dolaştı, sonra Nick'e odaklandı. "*Guten tag**," dedi.

Nick başıyla selamladı. "*Guten tag.*" Dükkânda avare avare dolaştı, buharlanmış cam kapılı buzdolaplarını, vazolarla dolu rafları, porselen heykelleri ve plastik çiçekleri aklının bir köşesine not etti. Kapının yakınında cenaze törenine gidecek bir çelenk vardı. Selofanlanmış gönderilmeye hazırdı. Kadın güllerin dikenlerini keserek sapların etrafına telden bir kurdele dolamaya başladı. Bu bir gelin çiçeğiydi. Çalışırken kendi kendisine mırıldanıyordu, iki ziyaretçinin sessizliklerinden hiç de endişelenmiş gibi değildi. Sonunda buketi bıraktı ve gözleri Sarah'nınkilerle buluştu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "*Ja?***" diye sordu.

Sarah, Geoffrey'nin fotoğrafını çıkararak tezgâha bıraktı. Kadın buna baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Nick, başıyla fotoğrafı işaret ederek Almanca bir şeyler sordu. Kadın başını iki yana salladı. Nick, "Geoffrey Fontaine," dedi. Kadın tepki vermedi. Nick, "Simon Dance," dedi.

---

* *Almanca: Merhaba.(e.n.)*
** *Almanca: Evet. (e.n.)*

Kadın yine ona boş boş bakmakla yetindi.

Sarah, "Ama onu tanıyor olmalısınız!" diye haykırdı. "O benim kocam... onu bulmalıyım."

"Sarah, izin ver..."

"O beni bekliyor. Nerede olduğunu biliyorsanız, onu arayın. Ona burada olduğumu söyleyin!"

"Sarah, o seni anlamıyor."

"Anlamalı! Nick, ona Eve'i sor. Belki Eve'i tanıyordur."

Kadın Nick'in sorularına yine omuz silkerek karşılık verdi. Geoffrey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ya da biliyorsa bile konuşmuyordu.

Tüm umutlarının bu şekilde sonlanması ne kadar da kötüydü! Avrupa'nın yarısını kat ettikten sonra, açmazdan başka bir şey elde edememişlerdi. Sarah, yaşadığı hayal kırıklığından rahatsız bir halde, fotoğrafı tekrar çantasına attı. Alman kadın dikkatini büyük bir soğukkanlılıkla buketleri yeşil paket kâğıdıyla sarmaya yöneltti.

Sarah çaresizce Nick'e döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

Nick gözlerini hayal kırıklığıyla ilerideki cenaze çelengine dikmişti. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten bilmiyorum."

Kadın kaplama kâğıtlarını yırtmaya başladı. Yumuşak yırtılma sesi Sarah'nın irkilmesine yol açtı.

"Neden burası?" diye mırıldandı. "Eve neden böyle bir yeri arasın ki? Bir sebebi olmalı."

Sarah buzdolabına yöneldi; camdan içeriye, karanfil ve gül sepetlerine baktı. Çiçeklerin kokusu midesini bulandır-

maya başlamıştı. Bu ona, bundan sadece iki hafta önce mezarlık yamacında geçirdiği o acı dolu günü hatırlatıyordu. Alçak sesle, "Lütfen Nick," dedi. "Artık gidelim."

Nick kadını başıyla selamladı. "*Danke schön**."

Kadın gülümsedi, başıyla Sarah'yı yanına çağırdı. Sarah şaşırarak tezgâha doğru ilerledi. Kadın sapı kâğıtla sarılmış tek bir gül aldı ve, "*Auf wiedersehen***," diye mırıldandı. Ardından bakışlarını ondan ayırmadan gülü Sarah'ya uzattı. Gözleri buluştu. Bu çok kısa bir bakışmaydı fakat o an Sarah bunun önemini hissetti, biraz önce ona bir şey verilmişti. Bu sadece gözlerine verilen bir şeydi.

Başını sallayarak gülü kabul etti. "*Auf wiedersehen!*" dedi. Sonra döndü ve Nick'in arkasından dükkândan ayrıldı.

Sarah dışarıda gülü sıkı sıkı kavradı. Zihni çılgınca çalışıyordu, sap elinde sıcak bir ocak demiri gibiydi. Sarah kâğıdı yırtıp içinde yazılı olduğunu bildiği mesajı okumak arzusundan kendisini alıkoydu. Ancak kadının gözlerindeki bir şey başka bir mesaj daha iletmişti, bu bir uyarıydı. Bu, *tehlikedesin, hem de tehlike çok yakınında,* diyen bir bakıştı.

Ama yakınındaki tek kişi Nick'ti.

Nick. Güvendiği, sevdiği adam.

Geoffrey ortadan kaybolduğundan bu yana, Nick onun arkadaşı, koruyucusu olmuştu. Ne zaman ona ihtiyaç duysa, Nick hep yanındaydı. Bu sadece bir rastlantı mıydı? Yoksa her şey planlanmış mıydı? Eğer öyleyse, bu mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Bu iş için doğru adamı seçmişlerdi. Sarah'nın korkmuş ve yalnız olacağını, umutsuzca kendisine

---

* *Almanca: Teşekkür ederim.(e.n.)*
** *Almanca: Güle güle. (e.n.)*

bir arkadaş ve güvenebileceği birini arayacağını biliyorlardı. Sonra, tıpkı bir sihir gibi, Nick Londra'da belirmişti. O günden bu yana da neredeyse her günün yirmi dört saatini onunla geçirmişti. Neden?

Buna inanmak istemedi ama sorunun yanıtı o kadar açıktı ki. Gözetlemek için.

Hayır, bundan emin değildi. Ayrıca onu sevmişti.

Ama kadının bakışlarındaki uyarı mesajı hafızasına kazınmıştı, bunu unutamıyordu.

Otobüs yolculuğu ona sanki ebediyetmiş gibi geldi. Yol boyunca, Nick'in eli Sarah'nın dizindeydi. Dokunuşu tenini bir damga gibi dağladı. Onunla göz göze gelmek istedi fakat görebileceği şeyden korkuyordu. Nick'in, hissettiği korkuyu gözlerinden okumasından endişeleniyordu.

Sarah *pansiyona* ulaşır ulaşmaz, koridorun sonundaki banyoya daldı ve kapıyı hızla kapattı. Titrek ellerle gülün sapındaki kâğıdı yırtıp açtı. Mutfağın yanındaki ampulün altında mesajı okudu. İngilizce yazılmış, alelacele karalanmıştı:

Yarın saat birde, Potsdamer Platz'da.

Hiç kimseye güvenme.

Sarah son üç kelimeye baktı. *Hiç kimseye güvenme.* Bunun ne anlama geldiği açıktı. Sarah dikkatsiz davranmıştı. Daha fazla hata yapmamayı başarabilirdi. Geoffrey'nin hayatı ona bağlıydı.

Notu çılgınca parçalara ayırarak tuvalete atıp sifonu çekti. Sonra içeri odaya, Nick'in yanına geçti.

Henüz ondan ayrılamazdı. Bundan önce emin olmalıydı. Nick O'Hara'yı sevmişti ve içten içe onun kendisini incitmeyeceğini biliyordu. Ama şunu öğrenmeliydi: Nick kimin adına çalışıyordu?

Yarın, Potsdamar Platz'da, sorularının yanıtlarını öğrenecekti.

Nick, "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık," dedi.

Wes Corrigan, Nick ile Sarah'nın karşısındaki sandalyeye yerleşirken etrafına huzursuzca bakındı. Omzunun üzerinden içeriyi kontrol ederek, "Ben de öyle," diye mırıldandı.

Nick, "Sorun mu var?" dedi.

"Emin değilim. Beni rahatsız eden şey de bu. Aynen şu eski korku filmlerinde olduğu gibi. Seyrederken canavarın üzerinize ne zaman atlayacağından hiçbir zaman emin olamazsınız." Sandalyenin derinliklerine boş yere saklanmaya çalıştı, gittikçe kamburlaştı.

Gizli bir buluşma yeri ararken, bu karanlık kafeye denk gelmişlerdi. Masaları tek bir mumla loş bir şekilde aydınlatılmıştı, etrafları fısıldayarak konuşan insanlarla doluydu, hepsi de kendi işleriyle meşguldü. Hiç kimse köşe masada oturan iki erkek ve bir kadına dönüp ikinci bir kez bakmadı.

Sarah'nın gözleri, neredeyse içgüdüsel bir tavırla, içeriye açılan bir arka kapı olup olmadığını araştırdı. Olur da işler düzgün gitmezse, kolay kurtulabilecekleri bir yere ihtiyaçları olacaktı. Kapı net bir şekilde işaret edilmişti ancak

oraya ulaşmak için salonun karşısına koşmaları gerekecekti. Masa ve sandalyelerin arasından kendisine bir rota çizdi. Oraya ulaşmaları sadece üç saniye alacaktı. İş o boyuta varırsa, tek başına kalacağı aşikârdı. Artık Nick'e güvenemezdi.

O an hayatının ne kadar değiştiğini fark etti. Birkaç hafta önce, sıradan bir hayat yaşayan sıradan bir kadındı. Şimdi kendisine kaçma noktaları belirliyordu.

Wes, bir bira ısmarladıktan sonra, "Sana şu kadarını söyleyeceğim Nick," dedi. "Tüm bu olanlar beni bir casusa çevirdi."

"Ne oldu?"

"Pekâlâ, en baştan senin haklı olduğunu söylemeliyim. İzleniyordum. Dün gece, sizin ayrılışınızdan kısa bir süre sonra, sokağın karşısında bir araba belirdi. Oradan da ayrılmadı. Gizlice evin arka kapısından çıkmak zorunda kaldım, dar sokağa kendimi attım. Ben bu tür bir hayata alışkın değilim. Beni geriyor."

"Bizim için bir şey öğrendin mi?"

Wes tekrar etrafına bakındı, sonra ses tonunu alçalttı. "Birincisi, Geoffrey Fontaine'in vefatı konusunda düzenlediğim dosyaya göz atmak için geri döndüm. Birkaç hafta önce seni aradığımda, verilerin tümü önümdeydi. Patoloji raporu, polis raporu... Bir dosya not, onun pasaportunun bir kopyası da öyle..."

"Ve?"

"Hepsi kayıp." Sarah'ya baktı. "Her şey. *Hepsi* yok olmuş. Sadece benim dosyam da değil, bilgisayardaki veriler de yok olmuş."

"O zaman ek ne öğrendin?"

"Geoffrey Fontain hakkında mı? Hiçbir şey. Sanki o dosyayı hiç tutmamışım gibi."

Sarah, "Bir adamın varlığını tamamen silmiş olamazlar," dedi.

Wes omuz silkti. "Biri bunu yapmaya çalışıyor. Kim olduğundan emin değilim. Ekibimiz genişti. Bu o bir düzine insandan herhangi biri olabilir."

Garson yemeklerini servis ederken konuşmayı kestiler: sıcak, çıtır çıtır bir ekmek; sarımsak ve tereyağında cızırdayan salyangozlar; Gouda peyniri çubukları.

Nick, "Ya Magus'tan ne haber?" diye sordu.

Wes çenesinden akan tereyağı damlasını sildi. "Ben de tam ona geliyordum. Pekâlâ, Geoffrey Fontaine'in kayıtlardan düşüldüğünü gördükten sonra, Magus hakkında bilgi edinmek için etrafı kurcaladım. Herkesçe bilinen kutsal referanslar haricinde, bu isimle anılan hiçbir şey çıkmadı."

Nick, "Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi.

"Benim çok gizli bilgilere giriş yetkim yok. Bence şu Magus adlı adam bu kategoriye giriyor."

Sarah, "O zaman elimizde hiçbir şey yok demektir," dedi.

"Pek de öyle denilemez."

Nick kaş çattı. "Ne buldun?"

Wes eebine uzanarak bir zarf çıkarttı, bunu masaya fırlattı. "Simon Dance'ı buldum."

Nick zarfı kaptı. İçinde iki sayfa vardı. "Aman Tanrım. Şuna bak!" Sayfaları Sarah'ya uzattı.

Bu altı yıl önceki bir vize başvurusu fotokopisiydi. Ekinde düşük kaliteli bir pasaport fotoğrafı kopyası da vardı. Gözleri garip bir şekilde tanıdıktı. Ama Sarah bu adamı sokakta görse, yüzüne ikinci bir kez bakmaksızın yanından geçerdi.

Sarah'nın kalbi hızla çarpıyordu. Yumuşak sesle, "Bu Geoffrey," dedi.

Wes başını sallayarak onayladı. "En azından altı yıl önce böyle görünüyormuş. Adı Dance iken."

Nick, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Geoffrey Fontaine'in dosyasını her kim temizlediyse, Dance'ınkini boşaltma zahmetine katlanmamış. Belki de dosya çok eskiydi. Belki suratın ve adın değiştiğini fark ettiler, dolayısıyla bununla uğraşmanın ne anlamı olabilirdi ki?"

Sarah bir sonraki sayfayı çevirdi. Simon Dance'ın Alman pasaportu vardı, adresi Berlin'deydi. Mesleği mimar görünüyordu. Evliydi.

Sarah, "Bu vizeye neden başvurmuş?" diye sordu.

Wes, "Bu turist vizesi," diye vurguladı.

"Hayır, yani *neden* demek istedim."

"Belki de etrafta şöyle bir dolaşmak istemiştir."

Nick, "Ya da olasılıkları tartıp biçmek niyetindeydi," diye ekledi.

Sarah, "Onun şu eski Berlin adresini kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

Wes başını salladı. "Edildi. Çok katlı bir bina yapılması için geçen sene yıkılmış."

Nick, "O zaman elimizde en ufak bir ipucu kalmadı," dedi.

Wes, "Son bir kaynağım daha var," dedi. "Bir zamanlar CIA için çalışan eski bir arkadaş. Geçen sene emekli oldu. Casusluk işinden nefret etti. O Simon Dance hakkında bir şeyler biliyor olabilir. Ve Magus hakkında."

Nick, "Umarım öyledir," dedi.

Wes ayağa kalktı. "Bak, burada daha fazla oyalanamam. Şu araç evimin önünde bekliyor. Yarın öğle saatlerinde beni arayın. O zamana kadar elimde bir şey olur."

"Aynı yöntem mi?"

"Evet. Aradıktan sonra bana on beş dakika verin. Her zaman anında ödemeli telefon bulamam." Sarah'ya baktı. "Bu işin kısa sürede çözümleneceğini umalım. Kaçmaktan yorulmuş olmalısınız."

Sarah başını sallayarak onayladı. Masanın karşısında oturan iki adama bakarken, kendisini yıpratan şeyin uykusuzluk ya da düzensiz yenilen yemekler veya her dakika yaşadığı korku olmadığını fark etti. Bu kime güveneceğini bilememenin getirdiği kaygıydı.

Nick, "Çok sessizdin," dedi. "Ters giden bir şeyler mi var?"

Sokaktan *pansiyonlarına* doğru yürüyorlardı. Gece şehre gösteriş katmıştı; Sarah'nm özlediği şey karanlık, trafikten ve neon ilan tabelalarından uzak bir yerdi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ama yıldız yoktu, sadece yansıyan şehir ışıklarının gri pusu görünüyordu.

Sarah, "Bilmiyorum Nick," diyerek iç çekti. Durdu ve ona döndü. Yanıp sönen ilan panosunun altında, neon ışıkları suratlarında kırmızı, beyaz ve ardından tekrar kırmızı ışıldarken birbirlerine baktılar. Nick'in gözleri anlaşılmaz bir şekilde karanlıktı, bunlar bir yabancının gözleriydi. "Sana gerçekten güvenebilir miyim ,Nick?"

"Ah, Sarah. Bu ne kadar da komik bir soru."

"Keşke başka şekilde tanışsaydık! Keşke herkes gibi olsaydık..."

Nick, Sarah'nın yüzüne dokundu, bu sessiz bir rahatlatma işaretiydi. "Her ne olduysa, oldu bitti. Her şeye bu noktadan devam edeceğiz. Bana güvenmek zorundasın."

Sarah, "Geoffrey'ye güvendim," diye fısıldadı.

"Ben Nick'im, unuttun mu?"

"Nick O'Hara kim? Bunu bazen merak ediyorum. Senin gerçek, kanlı canlı olup olmadığını merak ediyorum. Bir gün gözlerimin önünde eriyip yok olacağından endişeleniyorum."

"Hayır Sarah." Onu kollarının arasına çekti. "Bir süre sonra meraklanmayı bırakacaksın. Gerçek olduğumu anlayacaksın. Bu bir yıl, iki yıl, hatta belki de on iki yıl alabilir. Ama bana güvenmeyi öğreneceksin."

Güvenmek mi? diye düşündü Sarah, acı acı. Güvenmek insanın bebekliğinde öğrendiği, sizi bir battaniye gibi sarmalayıp sıcak tutması gereken bir şeydi. Hayatın gaddar aldanmalarından biriydi. Sarah bu kavramı aşmıştı. Herkesin gerçekte ne kadar yalnız olduğunu keşfetmişti.

Ama arzuyu aşamamıştı. Ya da gereksinimi.

Kısa bir süre sonra, odada birbirlerine sarıldıklarında, kendisini Nick'e dair belki de en son anıları aklına depolarken yakaladı: gülümseyişini, kahkahasını, teninin kokusunu. Binadan bir yerlerden gıcırtılı bir gramofon sesi yükseldi, bu bir Alman balatıydı, üzgün, gırtlaktan gelen bir kadın sesi seslendiriyordu. Bu kabare müziğini, karanlık ve dumanla dolu bir odaya ait şarkıyı anımsatıyordu. Müzik gecenin içinde tembel tembel süzüldü, açık pencereden içeri girdi.

Nick ışığı söndürdü. Müzik keder doluydu; bu bir ayrılık şarkısı, bir kadının vedasıydı. Sarah yaşadığı süre boyunca bu şarkıyı kalbinde taşıyacaktı. Sonra, gölgelerin arasmdan Nick ona doğru yaklaştı. Sarah onun kolları arasına gömülürken, müzik keder ezgileri halinde nota nota şiddetlendi. Nick'in olan biteni anlamaya çabaladığını hissetti. Ona her şeyi anlatmayı nasıl da isterdi! Onu sevmişti. Şimdi, ona olan güveni böylesine sarsılmışken, bunun farkına daha iyi varmıştı. Onu sevmişti.

"Benimle seviş," diye fısıldadı. "Lütfen. Şimdi. Benimle seviş."

Nick'in parmakları Sarah'nın yüzünden aşağı kaydı ve yanaklarında dolaştı. "Sarah, anlamıyorum... Ortada ters giden bir şeyler var..."

"Hiçbir şey sorma. Sadece benimle seviş. Unutmamı sağla. Unutmak istiyorum."

Nick, Sarah'nın yüzünü avuçları arasına alarak, "Oh Tanrım," diye inledi. "Unutmanı sağlayacağım..."

Sarah bir anda kendisini onun ağzının lezzeti içinde bo-

gulur halde buldu. Nick'in soğukkanlı görünümünün hemen altında her zaman yer alan o açlık aniden özgür kalmıştı. Nick'in parmakları onun boynundan bluzuna doğru kaydı. Kumaş hafifçe aralandı, Sarah onun elinin ve ardından da ağzının büyük bir istekle göğsüne kapandığını hissetti. Eteğinin kalçalarından düştüğünün hayal meyal farkındaydı, tüm dikkati Nick'in ağzıyla yaptıklarına odaklanmıştı.

Sarah yatağa gömüldü. Nick tıpkı bir ağaç gibi üzerine devrildi, Sarah'nın ciğerlerindeki nefesin tümün boşaldı.

Nick, parmaklarını Sarah'nın saçları arasından geçirerek, "Seni," diye mırıldandı, "ilk günden bu yana istiyorum. Düşündüğüm tek şey seni böyle görmekti. Sana sahip olmak, seni tatmak." Ani bir kayıtsızlıkla gömleğini çekiştirmeye başladı. Sakarlıktan düğmelerden biri koparak Sarah'nın çıplak göbeğine düştü. Nick düğmeyi bir tarafa iterek öne doğru eğilip düğmenin düştüğü noktayı yavaşça öptü. Sonra doğruldu ve üzerinde kalan en son giysileri de çıkarttı.

Pencereden giren solgun şehir ışıkları çıplak omuzlarında ışıldadı. Sarah onun yüzünü belli belirsiz dış hatlarıyla görebiliyordu, Nick sadece üzerinde yükselen bir gölgeden ibaretti. Bu, bedenleri birleştiğinde alev alan bir gölgeydi. Dudakları birbirini buldu. Bu çılgınca bir öpücüktü, nazik olamayacak kadar arzu doluydu; Nick onun ağzına saldırmış, yalayıp yutuyordu. Sarah, hem bedenen, hem de ruhen, onu istekle kabullendi.

Nick, Sarah'nın içine yavaşça, tereddütlü bir şekilde girdi, sanki onu inciteceğinden korkar gibiydi. Ama yaşadığı

şehvetle kısa sürede kendini tutmayı bıraktı. Artık o Nick O'Hara değildi, yabani bir şeye dönüşmüştü. Sona ulaştıklarında, Nick kendisini onun üzerine bıraktığında bile, aralarında bir sevecenlik, gereksinimin ötesinde bir önemseme vardı.

Nick yorgunluktan tükenip yanına uzandığında ve kalp atışları yavaşladığında, Sarah'nm neden bu kadar sessiz olduğunu yine merak etti. Onun kendisini istediğini biliyordu, Sarah ona fantezinin ötesinde bir tavırla karşılık vermişti. Şimdi onun yanında yatmak, başını göğsünde hissetmek bile, açlığının tekrar dirilmesine yol açıyordu. Ama ters giden bir şeyler vardı. Sarah'nın yanağına dokundu ve nemi hissetti. Bir şeyler değişmişti.

Bunu ona daha sonra soracaktı. Birbirlerine ilişkin besledikleri tüm arzuyu yaşadıktan sonra, Sarah'nın neden ağladığını kendisine anlatmasını sağlayacaktı. Şimdi değil. Sarah buna hazır değildi. Nick onu tekrar arzuladı, daha fazla bekleyemezdi.

Sarah'mn içine ikinci kez girdiğinde, bu soruların tümünü unuttu. Her şeyi unuttu. Şimdi sadece Sarah vardı, o kadar yumuşak ve sıcaktı ki. Yarın, ne sorması gerektiğini hatırlayacaktı.

Yarın.

"Günaydın Bay Corrigan. Sizinle konuşabilir miyiz?"

Ses tonundan, Wes bunun sıradan bir ziyaret olmadığını

fark etmişti. Masasının üzerindeki kâğıt yığınından kafasını kaldırdı. Kapı girişinde iki adamın dikildiğini gördü. Biri pejmürde ve kiloluydu, diğeri uzun boylu ve CIA'de çalışan birisi için bile çok şıktı. Gülümsemiyorlardı.

Wes boğazını temizledi. "Merhaba beyler. Size nasıl yardım edebilirim?"

Uzun boylu adam oturdu ve doğrudan Wes'in gözlerinin içine baktı. "Nick O'Hara. O nerede?"

Wes sesinin donup kaldığını hissetti. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü ama artık çok geçti. Kendini ele vermişti. Kâğıt tomarını bir tarafa iteleyerek, "Ah... Nick O'Hara... O hâlâ Washington'da değil mi?" dedi.

Kilolu adam homurdandı. "Bizimle oyun oynama Corrigan!"

"Kim oyun oynuyor? Bu arada, siz kimsiniz?"

Uzun boylu adam, "Adım Van Dam. Bu da Bay Potter," dedi.

Wes, *CIA,* diye düşündü. *Aman Tanrım, başım belada. Şimdi ne yapacağım?* Sandalyesinden kalktı, öfkeli görünmeye çalışıyordu. "Bakın, günlerden cumartesi. Yapacak başka işlerim var. Belki, diğer herkes gibi hafta içi bir güne randevu ayarlayabilirsiniz?"

"Yerine otur Corrigan."

Wes güvenlik görevlisi çağırmak için telefona uzandı fakat daha o düğmeye basamadan Potter onu engelledi. Wes ilk defa korktuğunu hissetti. Sözlü saldırı başka bir şeydi, kaba kuvvete başvurmak başka bir şey. Bu adamlar şaka yap-

mıyordu. Wes şiddetten hoşlanmazdı. Özellikle de bu kendi bedeniyle ilintiliyse.

Potter, "Biz O'Hara'yı istiyoruz," dedi.

"Size yardım edemem."

"O nerede?"

"Söyledim size. Washington'da. Aslına bakılırsa, bir konuda danışmak için onu bundan sadece iki hafta önce aradım." Wes adamın sıkı sıkı tuttuğu eline baktı. "Şimdi lütfen elimi serbest bırakabilir misiniz?" Potter onun elini bıraktı.

Van Dam iç çekti. "En iyisi bu saçmalığı daha fazla sürdürmeyelim. Onun Berlin'de olduğunu biliyoruz. Ayrıca dün, birtakım garip bilgisayar araştırmalarına başladığını da öyle. Seninle temasa geçtiği açık."

"Tüm bunlar..."

"Senin giriş izninle birisi verilerimizi hiç durmaksızın kurcalıyor." Küçük bir not defteri açtı. "Bir bakalım. Dün, sabah yedide, Geoffrey Fontaine adını araştırdın."

"Evet, birkaç hafta önce Fontaine'in ölümü hakkında bir rapor yazmıştım. Sadece olayları bir kez daha gözden geçirmek istedim."

"Saat yedi otuzda Simon Dance adına geçtin. Merak uyandıran bir isim. Bu araştırmayı yapman için belirli bir sebebin var mıydı?"

Wes sessizdi.

"Son olarak öğlen on ikide, ki sanırım bu öğle yemeği arandı, Magus adlı birisi ya da bir şey konusunda bilgi talep ettin. Yoksa Eski Ahit'le yakından bir ilgin mi var?"

Wes yanıtlamadı.

"Haydi ama Bay Corrigan. İkimiz de bu araştırmaları neden yaptığını biliyoruz. Bunu O'Hara için yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

Potter sabırsızca, "Onu istiyoruz!" diye haykırdı.

"Neden?"

Van Dam, "Güvenliği konusunda endişeliyiz," dedi. "Onunla beraber seyahat eden kadının güvenliği konusunda endişelendiğimiz gibi."

"Ah, tabii."

Potter, "Bak Corrigan," dedi. "Onun hayatı kendisini zamanında bulmamıza bağlı."

"Bana bundan başka bir hikâye anlatın."

Van Dam öne doğru uzandı, gözleri Wes'inkilere kilitlenmişti. "Ölümcül bir işin içindeler. Korunmaya ihtiyaçları var."

"Size neden inanayım ki?"

"Bize yardım etmezsen, ikisinin kanı ellerine bulaşmış olacak."

Wes başını salladı. "Söylediğim gibi, size yardım edemem."

"Edemez misin, etmeyecek misin?"

"Yapamam. Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Bu gerçekten doğru."

Van Dam ve Potter bakıştılar. Van Dam, "Tamam," dedi. "Adamlarına düzeneği kurmalarını söyle. Beklemeye geçeceğiz."

Potter başını salladı ve ofisten fırlayıp çıktı.

Wes tekrar doğrulmaya yeltendi. "Bakın, sizin ne yaptığınızı zannettiğinizi bilmiyorum ancak..."

Van Dam ona yerine oturmasını işaret etti. "Korkarım bir süre binadan ayrılamayacaksın. Tuvalete gitmen gerekirse, bize haber ver, yanına bir refakatçi verelim."

"Lanet olsun, neler oluyor burada?"

Van Dam gülümsedi. "Bir bekleme oyunu Bay Corrigan. Arkamıza yaslanacak ve telefonunun çalmasının ne kadar süreceğini göreceğiz."

On İkinci Bölüm

Taksi Sarah'yı Potsdamer Platz'ın önünde bıraktığında saat 12.50'ydi. Sarah yalnızdı. Nick'ten kurtulmak düşündüğünden de kolay olmuştu. O Wes Corrigan'ı aramak için odadan ayrıldıktan otuz saniye sonra, Sarah çantasını kaparak kapıdan çıkmıştı.

Meydanın karşısına kararlı bir tavırla yürürken kendisini Nick'i düşünmemeye zorladı. Haritadan Potsdamer Platz'ın İngiliz, Amerikan ve Sovyet bölgelerinin birleşme noktası olduğunu görmüştü. Şu anda önünde yükselen Berlin Duvarı, meydanı bir bıçak gibi baştan başa kesiyordu. İnsan meydanın neresinde dikilirse dikilsin, ilgisini çeken tek şey bu duvar oluyordu. İnsanlar zayıf bahar güneşinin altında durakla yıp, sanki betonun ötesindeki farklı Almanya'yı görmeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu. Burası; dikenli telin varlığına rağmen, dondurma tezgâhları, kahkahalar atan çocuklar ve masmavi gökyüzünün yaydığı ışığın tadını çıkaran gezginlerle doluydu.

Sarah bir otobüs dolusu öğrencinin yanında durdu, düzgün bir Almancayla ders veren öğretmeni dinler gibi yaptı. Ama bu süre boyunca, gözleri sürekli olarak bir yüz aradı. Kadın neredeydi? Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Öğretmenin sesi yitip gitti. Çocukların kahkahaları bile kulaklarından silindi.

Sonra, kalbinin deli gibi atışına rağmen, bir kadın sesi duydu; yanından geçerken alçak sesle konuşmuştu.

"Beni takip et. Mesafeni koru."

Döndüğünde, çiçekçi dükkânındaki kadının kolunda yürüyerek uzaklaştığını fark etti, kolunda file bir alışveriş torbası sarkıyordu. Kolayca, günlük işlerini gerçekleştirmek için dışarı çıkmış bir kadına benzetilebilirdi. Kadın sakin adımlarla kuzeybatıya, Bellevuestrasse'ye doğru yöneldi. Sarah onu ihtiyatlı bir mesafeden takip etti.

Üç blok sonra, kadın bir mum dükkânına girerek gözden kayboldu. Sarah bir an için dışarıda, kaldırımda tereddütlü bir halde bekledi. Dükkânın pencerelerinde perde asılıydı, içerideki hiçbir şeyi göremedi. Sonunda içeri girdi.

Kadın görünürde yoktu. Yanan mum kokusu, defne, çam ve lavanta rayihaları, loş odayı doldurmuştu. Sergi masalarında, mumdan şekillendirilmiş garip küçük yaratıklar vardı. Eğri büğrü, yaşlı bir cüce figürünün üzerinde bir alev ışıl ışıl parlıyor, cücenin suratı yavaşça eriyordu. Tezgâhta kadın şeklinde bir mum vardı. Eriyen mum göğüslerinden aşağı akmıştı, bu haliyle saç tutamlarına benziyorlardı.

Tezgâhın gerisinden yaşlı bir adam hızla fırlayınca,

Sarah şaşırarak irkildi. Adam onu başıyla selamladı. "*Geradeaus,*" diye mırıldandı. Sarah ona sorgulayıcı gözlerle baktı. Adam dükkânın arkasını işaret etti. "*Geradeaus,*" diye tekrarladı. Sarah bu kez anladı. Adam oraya yürümesini istiyordu.

Kalbi boğazında atarken yürüyüp adamın yanından geçti, küçük bir depodan yürüdü ve arka kapıdan dışarı çıktı.

Güneş ışığı gözlerini kör etti. Kapı hızla kapandı ve hemen kilitlendi. Şimdi dar bir ara sokakta dikiliyordu. Sağında bir yerde Potsdamer Platz yer alıyordu. Uzaktan gelen trafik sesini işitebiliyordu. Kadın neredeydi?

Bir araba motorunun homurtusu hızla arkasına dönmesine sebep oldu. Nereden çıktığı belli olmayan bir Citroën belirdi, sokaktan aşağı, ona doğru hızla ilerledi. Sarah'nın kaçıp kurtulabileceği bir yer yoktu. Dükkânın kapısı kilitlenmişti. Dar ara yol, yan yana aralıksız inşa edilmiş binalardan oluşan sonsuz bir tüneldi. Sarah dehşet içinde geri çekildi, ellerini duvara yaslamış, gözleri hızla kendisine doğru yaklaşan Citroën'in parlak siyah kaportasına odaklanmıştı.

Araba kayarak durdu. Kapısı hızla ardına kadar açıldı. Arka koltuktaki kadın, "İçeri gir!" diye tısladı. "Acele et!"

Sarah duvardan uzaklaştı ve sendeleyerek içeri girdi.

Kadın şoföre, "*Schnell!*" diye emretti.

Araba ileri doğru atılırken Sarah geriye savruldu. Bir blok sonra sola, sonra sağa, sonra tekrar sola döndüler. Sarah yön mefhumunu kaybetmişti. Kadın omzunun üzerinden geriye doğru bakmaya devam ediyordu. Sonunda, peşlerinde

---

* *Almanca: Dümdüz.(e.n.)*
* *Almanca: Çabuk. (e.n.)*

kimsenin olmadığından emin olarak, Sarah'ya döndü.

"Şimdi konuşabiliriz," dedi. Sarah'nın şoföre yönelttiği soru dolu bakışları görünce başını salladı. "O sorun değil. Ne istiyorsan söyle."

Sarah, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Geoffrey'nin bir arkadaşıyım."

"O zaman onun nerede olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

Kadın yanıtlamadı. Bunun yerine şoföre Almanca bir şeyler söyledi. Adam ona, ana sokaktan sapıp çıkarak ve sessiz bir parkın yer aldığı başka bir sokağa dalarak karşılık verdi. Biraz ilerde, ağaçların arasında durdular.

Kadın Sarah'nın kolunu çekiştirdi. "Gel. Biraz yürüyeceğiz."

Birlikte çimenlerin üzerinde ilerlediler. Şehrin üzerine ince bir pus çökmüş gibiydi, bu gökyüzünü donuklaştırarak gümüşümsü bir maviye dönüştürmüştü.

Sarah, "Kocamı nereden tanıyordun?" diye sordu.

"Yıllar önce birlikte çalıştık. Adı o zamanlar Simon'dı." Anımsayarak başını salladı. "Çok yetenekliydi. En iyi adamlarımdan biriydi."

"O zaman sen de... bu işin içindeydin, öyle mi?"

"Öyleydim. Beş yıl öncesine kadar."

Bu kadını etine dolgun bir ev kadınından öte birisi olarak düşünmek çok zordu. Saçları çoktan grilerle dolmuştu, yüzü yuvarlak ve nemliydi. Belki de güçlü yanı buydu, bu kadar sıradan görünmesi avantajdı.

Kadın, Sarah'nın aklından geçenleri okuyarak, "Hayır,

ben bu işlerde çalışmıyorum," dedi. "En iyiler bunu yapmazlar."

Konuşmadan birkaç adım yürüdüler. Burada, ağaç ile çimenlerin arasında bile, şehrin kokusu havada asılıydı. Kadın, "Simon gibi, ben de en iyilerden birisiydim," diye itiraf etti. "Şimdiyse korktuğum bile söylenebilir."

Durup birbirlerine baktılar. Kadının gözleri, ekmek hamuruna batırılmış iki kahverengi kuru üzümü andırıyordu.

Sarah, "O nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"O zaman neden buraya gelmemi istedin?"

"Seni uyarmak için. Eski bir arkadaşa iyilik yapmak için."

"Geoffrey'yi mi kastediyorsun?"

"Evet. Bu işte insanın pek fazla arkadaşı olmuyor, dolayısıyla edindiğimiz arkadaşlar bizim için her şey anlamına geliyor."

Tekrar yürümeye başladılar. Sarah arkasına baktı ve siyah Citroën'i gördü, yolun kenarında onları bekliyordu.

Kadın, "Onu en son yaklaşık iki hafta önce gördüm," diye devam etti. "Ne şoktu ama, yani bunca zamanın ardından karşılaşmak! Simon'ın işten ayrıldığını biliyordum. Ama burada, Berlin'deydi, tekrar emaneti taşıyordu. Endişeliydi. Çalıştığı insanların kendisine ihanet ettiğini düşünüyordu. Ortadan kaybolacaktı."

"İhanet mi? Kimden bahsediyordu?"

"CIA'den."

Sarah donup kaldı, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı. "O CIA için mi çalışıyordu?"

"Onu bunu yapmaya zorladılar. Yetenekliydi... kendisini onların operasyonunda hayati kılan şeyler biliyordu. Ama ters giden çok şey vardı. Simon ayrılmak istedi. Birkaç konu için bana geldi. Ona yeni bir pasaport, kimlik kartları ayarladım. Eski kimliğinden kurtulduğunda, Berlin'den ayrılmak için ihtiyaç duyacağı şeyleri... Birkaç saat boyunca lafladık." Başını üzgün üzgün salladı. "Hayatlarımız ne kadar garip yönlere gitti! Senin fotoğrafını cüzdanında gördüm. Dün seni tanımam da böyle oldu. Bana senin çok... duyarlı bir insan olduğunu söyledi. İncindiğin için üzüldüğünü belirtti. Ayrılırken, bir gün görüşeceğimize söz verdi. Ama o gece yangını haber aldım. Bir ceset bulunduğunu öğrendim."

"Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Peki, neden?"

"Ölmüş olsaydı, *seni* neden hâlâ takip etsinler ki?"

"Bana bir CIA operasyonundan bahsettin. Bunun Magus adlı bir adamla ilgisi var mı?"

Kadının gözlerinde sadece küçük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sana Magus'tan bahsetmemesi gerekiyordu."

"Etmedi. Eve etti."

"Ah. O zaman Eva'dan haberin var." Kadın ona dikkatli bir bakış attı. "Umarım kıskanç değilsindir. Bizler bu işte kıskanç olamayız." Gülümsedi. "Küçük Eva! Şimdi kırkına yaklaşmış olmalı. Sanırım hâlâ güzeldir de."

"Yani sen... duymadın mı?"

"Neyi?"

"Eve öldü."

Kadın donup kaldı, yüzünden tüm renk çekilmişti. "Bu nasıl oldu?" diye fısıldadı.

"Londra'nın arka sokaklarından birinde... sadece birkaç gün önce."

"İşkence edilmiş mi?"

Sarah başını sallayarak onayladı, hatırladıkları midesinin bulanmasına sebep olmuştu.

Kadın parkı hızla taradı. Citroën'deki şoför haricinde, görünürde kimse yoktu. Sarah'ya dönerek, "O zaman harcayacak zamanımız yok demektir," dedi. "Benim peşime de düşecekler. Söyleyeceklerimi iyi dinle. Ayrıldıktan sonra beni bir daha görmeyeceksin. İki hafta önce, kocan bana geldiğinde, iş üzerindeydi. Ölümcül bir iş üzerinde."

"Magus mu?"

"Evet. Ondan geriye her ne kaldıysa. Beş yıl önce üçümüze bir görev verilmişti. Bu, nasıl söylesem, büyük bir zararla sonlanacaktı. Hedefimiz Magus'tu. Simon patlayıcıları arabaya yerleştirdi. Yaşlı adam işine hep aracıyla giderdi. Ama o sabah evde kaldı. Onun yerine arabaya karısı bindi."

Kadının sesi Sarah'nm transa geçmesine sebep olmuştu. Gerisini dinlemeye korkuyordu, olan biteni daha şimdiden tahmin edebiliyordu.

"Tabii ki kadın hemen o an öldü. Patlama sonrası yaşlı adam evden fırlayıp çıktı ve onu araçtan çekip çıkartmaya

çalıştı. Alevler korkunçtu. Ama her nasılsa hayatta kalmayı başardı. Şimdi de bizim peşimizde."

Sarah, "İntikam," diye mırıldandı. "O zaman peşinde olduğu şey bu."

"Evet. Hepimize karşı. Bana. Eva'ya. En çok da Simon'a. Eva'yı çoktan buldu."

"Peki, benim tüm bunlarla ne ilgim var?"

"Sen onun karısısın. Simon'a giden bağları sensin."

"Ne yapmalıyım? Eve gitmeli..."

"Eve gidemezsin. Şimdi olmaz, belki de hiçbir zaman bunu yapamayacaksın." Kadın Citroën'e doğru baktı.

"Ama ebediyen bu şekilde kaçamam! Ben sizin gibi değilim... Bu şekilde nasıl yaşanır, bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Bana onu nasıl bulabileceğimi söylersen..."

Kadın bir süre Sarah'yı inceledi, hayatta kalma şansını ölçüp biçiyordu. "Simon hâlâ hayattaysa, o zaman Amsterdam'da demektir."

"Amsterdam'da mı? Neden?"

"Çünkü Magus orada."

Telefon sanki sonsuza kadar çalmış gibiydi. Nick'in parmakları gergin bir tavırla telefon kulübesinin kapısını dövdü. *Şu operatör hangi cehennemde?* diye merak etti.

"Amerika Büyükelçiliği."

Nick hemen görüşmeye odaklandı. "Bay Wes Corrigan'ı bağlar mısınız?" dedi.

"Bir dakika lütfen." Bir sessizlik yaşandı. Sonra başka bir ses duyuldu. "Bay Corrigan'ı mı arıyorsunuz? Sanırım binada bir yerlerde öğle yemeğinde. Çağrı cihazından arayacağım. Lütfen hatta kalın."

Nick itiraz etmeye fırsat bulamadan kadın hattan ayrıldı. Beş dakika daha bekledi. Sonra, tam telefonu kapatmak üzereydi ki, kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Özür dilerim. Yanıt vermiyor. Ama birazdan bir toplantısı var, her an geri dönebilir. Mesajınız var mı?"

"Evet. Ona Steve Barnes'm aradığını söyleyin. Pasaport sorunuma ilişkin."

"Numaranız?"

"Kendisinde var." Nick telefonu kapattı.

Kararlaştırdıkları üzere, Wes büyükelçilikten ayrılacak ve Nick'in ödemeli telefonunu aramak için bir dış hat kullanacaktı. Nick, Wes'e kendisine geri dönmesi için on beş dakika tanıyacaktı. Arayan olmazsa, sonra tekrar deneyecekti. Ama içinden bir şeyler ona telefonun etrafında çalmasını bekleyerek risk aldığını söyledi. Operatörle yaptığı son görüşme onu endişelendirmişti. Özellikle de hatta kaldığı şu süre. Saatine göz attı. 13.14'tü. Bir buçuğa kadar bekleyecekti.

Birisi telefon kulübesinin camını tıklattı. Dışarıda genç bir kadın dikiliyor, elindeki bozuk parayı sallıyordu. Telefonu kullanmak istiyordu. Sessiz bir küfürle kulübeden çıktı ve kadın görüşmesini yaparken bekledi. Görüşme bir saat sürmüş gibiydi. Saat 13.25'te kadın hâlâ konuşuyordu. Saa-

tini kaldırıp zamanı işaret etti ama kadın ona bakma zahmetine bile katlanmadı.

Nick, lanet okuyarak, sokaktan yukarı ilerledi. Ama orada gereğinden çok beklemişti.

Köşede dikilen yaya kalabalığından kömür grisi renkte takım elbiseli bir adam çıktı. Nick'e doğru yürüyordu. Adamın ceketinin cebine elini atma tarzındaki bir şeyler Nick'e başının belada olduğunu hissettirdi. Tek bir hareketle adam çömeldi ve ellerini uzattı. Nick kendisini silah namlusuna bakarken buldu.

Arkasından bir yerlerden, Roy Potter, "Olduğun yerde kal O'Hara," diye haykırdı.

Nick hızla sağma döndü, kalabalık sokağa doğru koşma niyetindeydi. Anında karşısında iki silah daha belirdi. Soğuk çelik namlu şahdamarına bastırılmıştı. Tabanca horozunun çekilme tıkırtısını işitti. Birkaç saniye boyunca kimse kımıldamadı, kimse nefes almadı. Sokağın birkaç metre ilerisinde, bir limuzin gürültüyle durdu ve kapısı hızla ardına kadar açıldı.

Nick tedbirli bir tavırla kendisine doğru yaklaşan Potter'a bakmak için yavaşça döndü. Potter silahı doğrudan Nick'in kafasına nişan almıştı. Nick, "Şu lanet şeyi indir Potter," dedi. "Beni geriyosun."

Potter, "Arabaya bin," diye emretti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Jonathan Van Dam ile küçük bir bilgi alışverişinde bulunacağız."

"Sonra ne olacak?"

Potter'ın sırıtışında aşikâr bir nahoşluk vardı. "Bu tamamen sana bağlı."

"Sarah Fontaine nerede?"

Nick deri koltuğa omuzlarını sarkıtarak oturdu ve Van Dam'a cehenneme kadar yolun var diyen gözlerle baktı. Kendisini böylesine rahat bir ortamda bulduğu için şaşkındı. Parlak ışıklar ve sert bir bankla karşılaşacağını düşünüyordu. şu anda oturduğu pahalı koltuğu hayal etmediği kesindi. İşlerin kısa bir süre sonra tatsızlaşacağından en ufak bir şüphesi yoktu.

Van Dam, "Bay O'Hara, sabırsızlanmaya başlıyorum." dedi. "Size bir soru sordum. O kadın nerede?"

Nick omuz silkmekle yetindi.

"Onu umursuyorsan, nerede olduğunu bize söylersin ve bunu da bir an önce yaparsın."

Nick, "Umursuyorum tabii," dedi. "İşte, bu yüzden size hiçbir şey söylemiyorum."

"Dışarıda bir haftadan daha uzun yaşayamaz. O deneyimsiz. Korkmuş. Onu bulmalıyız... şimdi!"

"Neden? Hedef çalışması için ona mı ihtiyacınız var?"

Birkaç metre ileride somurtarak dikilen Potter, "Sen kesinlikle tam bir baş belasısın O'Hara," diye homurdandı. "Hep öyleydin, hep de öyle kalacaksın."

Nick, "Ben de sana hasta sayılmam," diye mırıldandı.

Van Dam bu konuşmayı kasten duymazdan geldi. "Bay O'Hara, kadının yardımımıza ihtiyacı var. Bizim korumamız altında olması en iyisi. Onun nerede olduğunu söylerseniz, hayatını kurtarmış olabilirsiniz."

"Söyleyemem. Geoffrey Fontaine'i bulmak istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Onun Londra'da serbest bırakılmasını siz sağladınız. Sonra onu takip ettiniz. Sizi Fontaine'e götüreceğini düşündünüz, öyle değil mi?"

"Onun bunu yapamayacağını hepimiz biliyoruz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Biz Fontaine'in peşinde değiliz."

"O zaman bana başka bir hikâye anlatın."

Potter daha fazla sessiz kalamadı. "Lanet olsun!" diye haykırdı, elini masaya indirerek. "Anlamıyor musun O'Hara? Fontaine *bizden* biriydi!"

Bu itiraf, şaşıran Nick'in bir an için sessiz kalmasına yol açtı. Potter'a baktı. "Yani... o *CIA* için mi çalışıyordu?"

"Doğru."

"Peki, şimdi nerede?"

Potter iç çekti, aniden yorulmuş gibiydi. "Öldü."

Nick arkasına yaslandı, yeni bilgiyle afallamıştı. Bunca koşuşturma, bunca araştırma bir hiç içindi. Avrupa'nın yarısını ölü bir adamın peşinde kat etmişlerdi. "Ben... bilmediğim bayağı bir şey varmış gibi görünüyor. Beni aydınlatın. Peki Sarah'nın peşindeki kim?"

Van Dam araya girdi. "Bunu yapabileceğimizden..."

Potter, "Başka şansımız yok," dedi. "Ona söylemeliyiz."

Bir süre sessiz kalan Van Dam sonunda başını sallayarak onayladı. "Tamam o zaman. Haydi bakalım, Bay Potter."

Potter konuşurken içeriyi arşınlıyor, koltukların arasında yaşlı bir buldog gibi hareket ediyordu. "Beş yıl önce, Mossad'ın en önde gelen ajanlarından birisi Simon Dance adlı bir adamdı. Üç kişiden oluşan bir ekibin parçasıydı. Diğer iki kişi kadındı: Eva Saint-Clair ve Helga Steinberg. Kendilerine sıradan bir öldürme görevi verilmişti ama operasyon başarısızlığa uğradı. Hedefleri hayatta kaldı. Onun yerine adamın karısı öldürüldü."

"Dance kiralık katil miydi?"

Potter durdu ve kaşlarını çatarak Nick'e baktı. "O'Hara, bazen ateşe ateşle karşılık vermek gerekir. Bu davadaki hedef kişi, dünya çapındaki bir terör kartelinin başıydı. Bu insanlar bir ideolojiyle hareket etmezler, bunu nakit para için yaparlar. Yüz bin ödendiğinde bir bombalama alırsın. Üç yüz bin, küçük bir geminin batırılmasına yeter. Kendi işini kendin yap tipinde bir insansan, sana ekipmanları sağlarlar. Bir sandık dolusu Uzi gibi. Ya da uçaksavar füzesi. Karşılığını ödemen kaydıyla, gönlünden ne geçiyorsa onu. Böyle bir cemiyetle başa çıkmanın, anladıkları koşullar haricinde hiçbir yolu yoktur. İşin yapılması gerekiyordu ve Dance'ın ekibi en iyisiydi."

"Ama hedef yakasını kurtardı."

"Ne yazık ki evet. Bir yıl içinde üç Mossad ajanının söz-

leşmeleri de. Dance'ın başına en büyük bedel konarak sonlandırıldı. Hepsi de bu arada akıllıca davranarak sırra kadem basmışlardı. Helga Steinberg'in hâlâ Almanya'da olduğunu düşünüyoruz. Dance ve Eva Saint-Clair ortadan kayboldular. Beş yıl boyunca hiç kimse onların nerede olduklarını öğrenemedi. Sonra, üç hafta kadar önce, Londra ajanlarımızdan biri en sevdiği barda otururken bir anda tanıdığı bir ses duyuverdi. Birkaç yıl önce Dance ile birlikte çalışmıştı, o nedenle bu sesi tanıyordu. İşte, Dance'm yeni kimliğini de bu şekilde öğrendik: Geoffrey Fontaine."

"Nasıl oldu da CIA için çalışmaya başladı?"

"Onu ben ikna ettim."

"Neyle?"

"Olağan şeyi denedim. Para. Yeni bir hayat. Hiçbirini istemedi. Tek bir şeyin peşindeydi: Artık hiçbir şeyden korkmadan yaşamak istiyordu. Ona bunu başarmanın tek yolunun geri dönüp Magus'un, öldürmesi gereken adamın işinin bitirilmesi olduğunu söyledim. Yıllardır Magus'u bizzat takip etmeye çalışıyor, fakat başarısız oluyordum. Onu sadece Amsterdam'a kadar takip edebilmiştim, Dance'm yardımına ihtiyacım vardı. O da kabul etti."

Nick, *Magus,* diye düşündü. Şu yaşlı adam, büyücü. Sonunda anlamaya başlamıştı. "İşi tek başına yapamadın," dedi. "Dolayısıyla bunun için bir kiralık katil tuttun."

"Ah, evet. Haydi bana senin şu eski moda diplomasinin böyle bir durumda işe yarayacağını söyle. En basitinden bir mermi, istenen sonucu beraberinde getirir."

"Her şeye verilebilecek en kolay yanıt bu. Kafalarını uçur, yeter. Peki, ters giden neydi? Neden kiralık katilin bu işi başaramadı?"

Potter başını salladı. "Bilmiyorum. Amsterdam'da Dance... gerildi. Aynen korkak bir tavşan gibi kaçtı. Tuhaf bir sebeple Berlin'e uçtu ve o eski otele kaydını yaptırdı. O gece yangın çıktı. Ama sen bunu zaten biliyorsun. İşte, Simon Dance'tan en son o gün haber aldık."

"Oteldeki onun cesedi miydi?"

"Elimizde bunu kanıtlayacak herhangi bir diş kaydı yok ancak durumun bu olduğunu düşünme eğilimindeyim. Berlin'de tek bir kayıp bildirimi olmadı. Dance hiçbir yerde gün yüzüne çıkmadı. Tüm bunların nasıl olduğu ise bir muamma. Cinayet mi? İntihar mı? İkisi de olasılık dahilinde. Simon depresyondaydı. Yorgundu."

Nick kaşlarını çattı. "Ama eğer o otelde öldüyse... o zaman Sarah'yı arayan kimdi?"

"Ben aradım."

"*Sen mi?*"

"Bu bileşik bir mesajdı, onun ses kayıtlarından derlenip yaratılmıştı. Londra'daki otel odasını dinliyorduk."

Nick'in parmakları, ses tonunu sabit tutmaya çalışırken, koltuğun kolçağını sıkı sıkı kavradı. "Sarah'nın Avrupa'ya gelmesini mi istediniz? Bana onu hedef gibi kullandığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hedef değil O'Hara. Yem. Magus'un Dance'la arasında hâlâ bir anlaşma olduğunu duydum. Dance'ın ölmedi-

ğine inandığı açık. Onu Sarah'nın bir şeyler bildiğine ikna edebilirsek, onu ele geçirmek için bir adım atabilirdi. Bu yüzden Sarah'yı Avrupa'ya çektik. Magus'un bir şekilde ortaya çıkacağını düşünüyorduk. Bu süre zarfında, Sarah'yı hiç gözümüzün önünden ayırmadık. Ta ki, sen onu gizlemeye başlayana kadar."

Nick, "*Sizi aşağılık herifler,*" diye haykırdı. "Yani Sarah sizin için... şişe geçirilmiş bir keçiden başka bir şey değildi!"

"Burada konuşulması gereken daha önemli..."

Nick ayağa fırladı. "Önemli konularınızın *canı cehenneme*!"

Van Dam yerinde rahatsız bir tavırla kımıldandı. "Bay O'Hara, lütfen yerinize oturun. Konuya daha geniş açıdan bakmayı deneyin..."

Nick, Van Dam'a doğru döndü. "Bu parlak fikir senin miydi?"

Potter, "Hayır, benimdi," diyerek itiraf etti. "Bay Van Dam'ın bununla bir ilgisi yoktu. Olan biteni daha sonra, Londra'ya geldiğinde öğrendi."

Nick, Potter'a baktı. "Sen. Bilmeliydim. Bu tıpkı senin yapabileceğin bir şey gibi görünüyor. Peki, bundan sonraki planın ne? Onu şehir meydanına 'Adil Oyun' yazan bir levhayla mı bağlayacağız?"

Potter başını iki yana salladı ve alçak sesle, "Hayır. Operasyon sonlandı. Van Dam onu korumaya almak istiyor," dedi.

"Sonra ne olacak?"

"Kısa bir süre sonra bu işin içinde olan herkes Fon-

Raine'in gerçekten öldüğünü anlayacak. Sarah'yı rahat bırakacaklar. Magus'u bulmayı başka zamana bırakmak zorunda kalacağız."

"Ya Wes Corrigan? Onun da serbest kalmasını istiyorum."

"Kaldı bile. Kariyerine en ufak bir zarar gelmeyecek. Şahsi dosyasında en ufak bir işaret olmayacak."

Nick yavaşça oturdu. Potter'a uzun ve sert bir bakış attı. Vereceği karar ve bunun beraberinde getirdiği sonuçlar tek bir şeye bağlıydı: Bu insanlara güvenebilir miydi? Güvenemese bile, başka ne gibi bir seçeneği vardı ki? Sarah orada yalnızdı, bir katilden saklanıyordu. Kendi başına asla hayatta kalamazdı. "Eğer bu bir dümense..."

"Beni tehdit etmene gerek yok O'Hara. Neler yapabileceğini biliyorum."

Nick, "Hayır," dedi. "Bildiğini sanmıyorum. Hiçbir zaman öğrenmek zorunda da kalmazsın umarım."

Sarah, kadına, "Onu Amsterdam'da nerede bulacağım?" diye sordu.

Ağaçların arasından Citroën'e doğru yürüyorlardı. Yer nemliydi, Sarah'nın topukları çimenlere gömüldü.

Kadın, "Onu bulmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

• "Bulmalıyım. Yardım almak için gidebileceğim tek kişi o. Ve o da beni bekliyor."

"Bu araştırmadan canlı çıkamayabilirsin. Bunu biliyorsun. öyle değil mi?"

Sarah ürperdi. "Şimdi de pek hayatta kalmış sayılmam. Her anım korkuyla geçiyor. Her şeyin ne zaman ve nasıl sonlanacağını merak edip duruyorum." Sarah titredi. "Eve'in üzerinde bıçak kullandılar."

Kadının gözleri koyulaştı. "Bıçak mı? Kronen'in kendine has imzası."

"Kronen mi?"

"Biz ona Şeytan'm Oğlu derdik. Magus'un en sevdiği elemanıdır."

"Güneş gözlüğü takar mı? Saçları sarı, beyaza yakın açık renkli mi?"

Kadın başını sallayarak onayladı. "Demek onu gördün. Senin peşinden ayrılmayacaktır. Amsterdam'da. Berlin'de. Nereye gidersen git, seni bekleyecektir."

"Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Kadın Sarah'ya düşünceli bir tavırla baktı. "Senin yerinde olsam mı? Senin yaşında mı? Evet, senin yaptığını yapardım. Simon'ı bulmaya çalışırdım."

"O zaman bana yardım et. Onu nasıl bulabileceğimi bana söyle."

"Sana söyleyeceklerim onu öldürebilir."

"Dikkatli olacağım."

Kadın Sarah'nın suratını, seçeneklerini bir kez daha tartarak inceledi. "Amsterdam'da," dedi, "Casa Morro adlı bir kulüp var. Oude Zijds Voorburgwal Sokağı üzerinde. Sahibi

Corrie adlı bir kadın. Kendisi bir zamanlar Mossad'ın arkadaşıydı. Hepimizin arkadaşı. O, Simon Amsterdam'daysa onu nasıl bulacağını bilecektir."

"Ya bilmiyorsa?"

"O zaman başka kimse bilemez."

Citroën'in kapısı çoktan açılmıştı. Bindiler ve şoför Kudamm'a doğru hareketlendi.

Kadın, "Casa Morro'yu gördüğünde, sakın şaşırma," dedi.

"Niye şaşıracağım ki?"

Kadın hafifçe güldü. "Göreceksin." Öne doğru uzandı ve şoföre Almanca bir şeyler söyledi. Sarah'ya, "Seni *pansiyon* yakınında indirebiliriz," dedi. "Bunu yapmamızı ister misin?"

Sarah başını sallayarak onayladı. Amsterdam'a gitmek için paraya ihtiyacı olacaktı ve nakitlerinin büyük kısmı Nick'teydi. Bu gece, o uyurken, parayı onun cüzdanından alıp Berlin'den ayrılabilirdi. Sabaha, buradan kilometrelerce uzakta olacaktı. "Ben güneyde..."

Kadın, "Nerede olduğunu biliyoruz," dedi. Şoföre birkaç kelime fısıldadı. Sonra Sarah'ya döndü. "Son bir şey daha var. Kime güvendiğine dikkat et. Dün yanında gelen adam... Onun adı ne?"

"Nick O'Hara."

Kadın kaşlarını çattı, sanki ismi nereden hatırladığını anımsamaya çalışıyor gibiydi. "O her kimse," dedi, "tehlikeli olabilir. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç hafta."

Kadın başını salladı. "Ona güvenme. Yalnız git. En güvenlisi bu."

"Kime güvenebilirim?"

"Sadece Simon'a. Sana anlattıklarımı kimseye anlatma. Magus'un her yerde gözü ve kulağı var."

Pansiyona yaklaşıyorlardı. Dışarıda sokak o kadar korunmasız, o kadar tehlikeli görünüyordu ki. Sarah kendisini arabada daha güvende hissetti, dışarı çıkmak istemiyordu. Ama Citroën çoktan yavaşlamıştı. Sarah tam kapı koluna uzanıyordu ki şoför aniden küfretti ve gaz pedalını kökledi. Kaldırımdan savrularak uzaklaşıp trafiğe dalarlarken, Sarah'nın omzu hızla kapıya çarptı.

Kadın, "*Nach rechts!*" diye haykırdı, suratı aniden korkuyla gerilmişti.

Sarah, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"CIA! Sokağın her tarafmdalar!"

"*CIA mi?*"

"İstersen dön, bir de kendin bak!"

Pansiyona hızla yaklaşıyorlardı. Sokaktaki diğer binalar gibi, bu da bir özelliği olmayan gri beton bir kutuydu, sadece ön duvarına karalanan kırmızı duvar yazısıyla diğerlerinden ayırt ediliyordu. Kaldırımda, duvar yazısının her iki yanında iki adam vardı. Sarah ikisini de tanıdı. İki kısa bacağı üzerinde olduğu yere kök salmış halde dikilen Roy Potter'dı, gözlerini kısmış onların yaklaştıkları tarafa doğru bakıyordu. Onun yakınında, yüzünde inanmaz bir ifadeyle dikilen ise Nick'ti.

** Almanca: Sağa. (e.n.)*

Kımıldayamıyor, tepki veremiyor gibi görünüyordu. Citroën gürültüyle yanından geçerken, sadece durup bakmakla yetindi. Bir an için, gözleri arabanın camından Sarah'nınkilerle buluştu. Potter'ın kolunu yakaladı. İki adam birden, araba kapısını yakalamak için beyhude bir girişimle sokakta, Citroën'in arkasından atıldılar. İşte, olan biteni Sarah o an anladı. Sonunda her şey ortadaydı.

Nick en başından beri Potter'la birlikte çalışıyordu. Birlikte o kadar karmaşık, o kadar güzel tasarlanmış bir plan yapmışlardı ki, Sarah buna tamamen kanmıştı. Nick, CIA'le aynı taraftaydı. Bunun kanıtını biraz önce, orada, kaldırımda görmüştü. Nick odaya geri dönmüş ve onun ortadan kaybolduğunu fark etmiş olmalıydı. Sonra herkesi alarma geçirmişti.

Sarah şaşkınlıkla koltuğa yığılıp kaldı. Nick'in sesini, adını seslenirken son bir kez duydu. Sonra ses yok olup gitti, motorun homurtusu arasında kayboldu. Sarah'nın tüm gücü tükenmişti. Arabanın kapısına avlanmış bir hayvan gibi sıkıştı. O yakalanmış bir hayvandı. CIA peşindeydi. Magus da peşindeydi. Ne tarafa kaçarsa kaçsın, mutlaka birisinin ağına düşecekti.

Kadın, "Seni havaalanına bırakmalıyız," dedi. "Hemen bir uçağa atlarsan, onlar seni durduramadan önce Berlin'den ayrılmaya yetecek zamanın olabilir."

Sarah, "İyi ama sen nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Uzağa. Farklı rotalar takip edeceğiz."

"Ya sana ihtiyacım olursa? Seni nasıl bulacağım..."

"Bulamayacaksın."

"Adını bile bilmiyorum!"

"Kocanı bulursan, ona seni kendisine Helga'nın gönderdiğini söyle."

Kısa bir süre sonra Tegel Havaalanı'nın tabelası belirdi. Cesaretini toplayabilmesi, düşünmesi için çok kısa bir zamanı vardı. Henüz o kendini hazır hissetmeden, Citroën kaldırımın dibinde durdu. Sarah'nın dışarı tırmanarak çıkması gerekti. Helga'ya hoşça kal deme şansını bile yakalayamadı. Sarah'nın ayağı kaldırıma değer değmez, kapı hızla kapatıldı ve araba hemen uzaklaştı.

Sarah yalnızdı.

Bilet gişesine yaklaşırken, cüzdanındaki nakit paraya göz attı. Uçak bileti bir yana, yemeğe bile zar zor yetecek bir meblağ vardı. Başka seçeneği yoktu. Kredi kartını kullanmak zorundaydı.

Yirmi dakika sonra, uçak Amsterdam'a doğru havalanırken, Sarah da içindeydi.

On Üçüncü Bölüm

Siyah Citroën Tegel Havaalanı'ndan uzaklaştıktan sonra, Ku-damm'ın güneyine yöneldi. Helga'nın Berlin'den ayrılmadan önce son bir yere daha uğraması lazımdı. Büyük risk aldığının farkındaydı. CIA arabanın plakasını görmüştü, adresini belirleyebilirlerdi. Ölüm hızla yaklaşıyordu. Eva çoktan gitmişti. Corrie'yi araması, ona Simon'ı uyarmasını söylemesi gerekecekti. Ona şu adamı, Nick O'Hara'yı da soracaktı. Helga onun kim olduğunu merak etmişti. Yeni yüzlerden hoşlanmıyordu. Dünyadaki en tehlikeli düşman, insanın farkına varmadıklarıydı.

Arabayı bırakması ve Frankfurt'a trenle gitmesi gerekecekti. Oradan güneye, İsviçre ve İtalya'ya, ya da batıya İspanya'ya geçebilirdi. Eva'nın kaderi onu da yakalamadan önce...

Casuslar da duygusal olabiliyordu. Helga şehirden az sayıdaki değerli eşyasını almadan ayrılamazdı. Başka biri için bunlar beş para etmez şeyler olabilirdi ama Helga açısından hepsi de ardında bıraktığı hayatın küçük parçalarıydı:

savaşta ölen kız kardeşinin ve ebeveynlerinin fotoğrafları, hiç unutmayacağı bir oğlandan aldığı yarım düzine aşk mektubu, annesinin gümüş madalyonu. Bunlar ona insanlığını anımsattı. Ölüm tehdidi altında olsa bile, onları almadan kesinlikle oradan ayrılmayacaktı.

Şoförü orada neden durduklarını anladı. Bu konuyu Helga'yla tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Onu son bir kez evine götürdü, o içerde eşyalarını hızla toplarken arabada bekledi.

Helga'nın yatak odasının gizli noktalarının her birinden bu değerli şeyler teker teker çıktı. Hepsi de, tabancasıyla birlikte, omuz çantasının gizli bölmesinde paketliydi. Sonra üzerlerine elbiseler, herhangi bir albeni taşımadıkları için sevdiği eski etekler ve ev elbiseleri fırlatılmıştı. Pencereden dışarı baktı ve Citroën'in sokağın aşağısına park edildiğini gördü. *Böyle güzel bir arabayı bırakmak zorunda olmak ne kadar yazık*, diye düşündü ama başka seçeneği yoktu.

Pencereyi kapattı ve merdivenlerden aşağı yöneldi. Dışarıda, güneş ışığı gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. Birkaç saniye boyunca verandada dikildi ve kapıyı kilitlemeden önce gözlerinin ışığa alışmasını bekledi. İşte, bu birkaç saniye onun hayatını kurtardı.

Sokaktan lastik cayırtıları yükseldi. Neredeyse aynı anda, silah sesleri akşam sessizliğini yırttı attı. Mermiler Citroën'in üzerine sağanak halinde yağdı. Helga kendisini verandaya, kil lale saksısı dizininin gerisine attı. Ateş sesleri tekrar işitildi, cam parçacıkları kafasından aşağı yağdı.

Çaresizce korkulukların altına yuvarlandı ve kendisini verandanın arkasındaki çiçek tarhına attı, çantasını da beraberinde sürüklemişti. Harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi vardı. Katilin işini bitirmek için gereğini yapmasına çok az zaman kalmıştı. Arabanın kapısının hızla kapatıldığını duymuştu. Geliyordu.

Helga çantasına uzandı. Gizli bölme kayarak açıldı. Eli soğuk çeliğin etrafına kapandı.

Ayak sesleri daha da yaklaştı. Adam artık merdivenleri tırmanıyordu, onun açısından çiçek tarhı kolay hedef olacaktı.

Ama Helga ondan önce davrandı. Tabancasını kaldırarak nişan aldı ve ateşledi. Sağ gözünün hemen üzerinden parlak kırmızı bir leke etrafa saçılırken, adamın kafası geriye doğru savruldu. Adam tırabzanları yıkarak düştü ve tıpkı kolu bacağı birbirinden ayrılmış bir oyuncak bebek gibi bahçe aletlerinin arasına devrildi.

Helga adamın durumunu kontrol etme zahmetine bile girmedi. Öldüğünü biliyordu. Adamın arkadaşı da Helga'nın nişancılığını teyit etmeyi beklememiş, çoktan gerisingeri sürücü koltuğuna geçmişti. Helga tekrar nişan alıp ateş edemeden, araç hızla yerinden fırlamış ve gözden kaybolmuştu.

Citroën'e bir kez bakması, ona şoförünün hayatta kalmasının imkânsızlığını anlatmaya yetmişti. Biraz üzülmeye zamanı vardı ama gözyaşlarına asla. Adama güvenmişti. Her ne kadar iki sevgili olmasalar da, iyi bir iş arkadaşı olmuş ve son beş yıl boyunca birlikte oldukça iyi çalışmışlardı. Artık o ölüydü.

Helga çantasını kaparak sokaktan aşağı hızla ilerledi. Bir blok ileride koşmaya başladı. Artık Berlin'de kalmak aptallık olacaktı. Zaten oldukça pahalıya mal olan bir hata yapmıştı ve bundan canlı kurtulmuştu, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayabilirdi.

Her yerde kan vardı.

Nick seyirci kalabalığının arasından zorlukla ilerledi, kırık cam saçılmış sokağın karşısına geçti, siyah Citroën'e doğru yürüdü. Etrafındakiler bağırarak Almanca bir şeyler söylüyordu; ileride, kaldırımda, ambulans görevlileri bir cesedin yanına çömelmişlerdi. Nick ilerlemeye çalıştı fakat polisler onu engelledi. Ancak kaldırımda yatan ölü adamı görebilecek kadar yaklaşmıştı, adamın yüzü ortadaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Potter!" diye haykırdı. Ama etrafta çok fazla ses, çok fazla siren vardı. Çığlığı gürültü arasında kayboldu. İnanılmaz derecede şaşkındı, ne hareket edebiliyor, ne de düşünebiliyordu, sadece etrafa saçılan kana bakan seyirciler arasında dikilen başka bir afallamış bedendi. Yanındaki adam aniden dizleri üzerine çöktü ve öğürmeye başladı.

"O'Hara!" Bu Potter'dı, ona sokağın karşısından sesleniyordu. "Sarah burada değil! Burada sadece iki adam var, şoför ve başka biri, o da verandada. İkisi de ölü."

Nick bağırarak karşılık verdi. "Peki o nerede?"

Potter omuz silkti ve Tarasoff yaklaşırken döndü.

Nick, kendi çaresizliğine öfkelenerek, kalabalığın arasından insanları iterek ilerledi ve sokaktan aşağı amaçsızca yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyordu ve bunu umursamıyordu, gördüğü kanlı manzara dayanılır gibi değildi. Sokakta yatan Sarah'nın bedeni, Citroën'in her bir yanma saçılan kan onun olabilirdi.

Birkaç metre ileride kaldırıma çökerek başını ellerinin arasına bıraktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm umudu kesinlikle güvenmediği bir adamın ve her zaman küçümsediği bir kurumun becerilerine kalmıştı. Roy Potter ve sevgili CIA. Potter hiçbir zaman doğru ya da yanlış gibi ahlaki yaklaşımlarla ilgilenmemişti, sadece yapması gerekeni yapmıştı, kuralların canı cehennemeydi. Nick, hayatında ilk defa böylesi ahlakdışı bir uygulamayı takdir edebilirdi. Sarah'nın hayatı tehlikedeyken, ona canlı eriştiği sürece, Potter'ın işini nasıl yaptığı umurunda bile değildi.

"O'Hara?" Potter ona el sallıyordu. "Kalk da gel! Elimizde bir ipucu var!"

"Ne?" Nick sendeleyerek ayağa kalktı, Potter ve Tarasoff'u arabaya kadar takip etti.

Potter, "KLM Havayolları," dedi. "Kredi kartını kullandı."

"Yani onun Berlin'den ayrıldığını mı söylüyorsun? Roy, o uçağı durdurmalısın!"

Potter başını salladı. "Bunun için çok geç kaldık."

"Ne demek istiyorsun!"

"Uçak on dakika önce indi. Amsterdam'a."

* * *

Derler ki Hollandalılar perdelerini hiç kapatmazlar. Birisinin perdelerini kapatması, saklayacak bir şeyinin olduğu anlamına gelir. Geceleri, evlerin ışıkları yandığında, Amsterdam sokaklarında yürüyenler pencerelerden içeri, bir Hollandalı evinin ruhuna doğrudan bakabilir, elma sosu ve patatesleri servis eden annelerini seyrederek oturan çocukların doldurduğu akşam yemeği masalarını görebilirler. Saatler geçer ve çocuklar yataklarına gider. Anne ve baba alışıldık koltuklarına gömülürler. Orada televizyon seyreder ya da kitap okurlar, her şey olabildiğince sıradan ve sadedir.

Açık perde uygulaması Amsterdam'ın Wallen bölgesine, dünyanın en eski meslek sahiplerinin tüm cazibelerini sergiledikleri o mahalleye kadar uzanır. Genelev pencerelerinde, kadınlar örgü örer ya da kitap okur veya pencerelerden dışarı bakar ve sokaktan geçerken bön bön bakan adamlara gülümserler. Onlar için bu sadece bir iştir ve saklayacak hiçbir şeyleri yoktur.

Sarah, Casa Morro'yu işte bu semtte buldu. Oude Zijds Voorburgwal'a uzanan küçük kanal köprüsünü geçtiğinde, akşam yerini çoktan alacakaranlığa bırakmıştı. Güneş ışığının altında şehir geçen çağın yumuşak renkleriyle ışıldıyordu. Ama karanlıkla birlikte neon ışıklar ve gürültülü müzikle geceleri uyumayan garip ve huzursuz insanların tümü de gelmişti. Sarah bir sokak dolusu avareden sadece biriydi.

Alçak taş köprünün yanında, gölgeler arasında dikildi ve gelip geçeni seyretti. Kanalın karanlık suları hemen arka-

sındaki tekneleri nazikçe dövüyordu. Genç bir adam, bir sokak bağımlısı gibi ayaklarını sürüye sürüye, paytak paytak yanından geçti. Sarah'nın tam karşısındaki pencerede, değişik çıplaklık aşamalarındaki dört kadın kendilerini sergiliyordu. Casa Morro'nun kurbanları... Hepsi de sıradan kadınları andırıyorlardı. En uzun boylusu, biri ismini seslenince etrafına bakındı. Sonra kitabını elinden bırakarak ayağa kalktı ve mavi perdelerin ardında gözden kayboldu. Diğer üç kadın başlarını önlerinden bile kaldırmadılar. Helga, *sakın şaşırma*, demişti. Söylemek istediği buydu. Ölümün eşiğinde yaşadıktan sonra, genelev kadar sıradan bir şey Sarah'yı şaşırtamazdı.

Yarım saat boyunca, kapıdan girip çıkan istikrarlı erkek akışını gözlemledi. Penceredeki üç kadın da sonunda perdelerin arasında kayboldular, onların yerinde iki farklı kadın belirdi. Casa Morro oldukça başarılı bir işyerine benziyordu.

Sonunda Sarah içeri girdi.

Parfüm kokusu bile binanın ne kadar eski olduğunu gizleyemiyordu. Pis koku, bir zamanlar şık bir on yedinci yüzyıl evi olan bu binanın üzerine kalın bir perde gibi inmişti. Dar ahşap basamaklar yukarıdaki loş koridora uzanıyordu. Binada yıllardır süregelen trafik sebebiyle eskiyen İran halıları, giriş salonundan oturma odasına yürüyen Sarah'nın ayak seslerini boğdu.

Bir kadın masadan kafasını kaldırdı. Kırklı yaşlarındaydı, saçları siyahtı, zarif denilebilecek kadar uzun boylu ve sıskaydı. Bakışları Sarah'yı hızla tarayıp değerlendirmeye çalıştı. "*Kan ik u helpen?*"*

* *Hollandaca: Yardımcı olabilir miyim? (e.n.)*

"Corrie'yi arıyorum."

Kadın kısa bir tereddüdün ardından başını salladı. Mükemmel bir İngilizceyle, "Siz Amerikalısınız, öyle değil mi?" diye sordu.

Sarah yanıtlamadı. Odayı yavaşça turladı, alçak koltuk, parıl parıl parlatılmış ızgarasıyla şömine, rafları açık saçık biblolarla dolu kütüphane dikkatini çekti. Sonunda kadına döndü. "Beni Helga yolladı," dedi.

Kadının yüzü kesinlikle ifadesiz kaldı.

"Simon'ı bulmak istiyorum. O nerede?"

Kadın bir süre sessiz kaldı. Alçak sesle, "Belki Simon bulunmak istemiyordur," dedi.

"Lütfen. Bu önemli."

Kadın omuz silkti. "Simon söz konusu olduğunda, her şey önemlidir."

"O şehirde mi?"

"Belki."

"Beni görmek isteyecektir."

"Neden?"

"Karısıyım. Adım Sarah."

Kadın ilk kez tedirgin göründü. Masasına gitti ve oturdu. Kalemle sinirli sinirli masaya vururken Sarah'yı inceledi. "Bana evlilik yüzüğünü bırak," dedi. "Sonra bu gece gel. Gece yarısında."

"O burada olacak mı?"

"Simon tedbirli adamdır. Senin yanına yaklaşmadan önce bir kanıt isteyecektir."

Sarah yüzüğünü çıkararak kadına uzattı. Elini yüzüksüz çıplak hissetti. "Gece yarısı geleceğim," dedi.

Sarah tam oradan ayrılmak için dönmüştü ki, kadın, "Madam!" diye seslendi. "Bu işin garantisi yok."

Sarah başıyla onayladı. "Biliyorum." Kadının uyarısına gerek yoktu, Sarah hiçbir şeyin –bir sonraki kalp atışının dahi– garanti olmadığını öğrenmişti.

Corrie, Sarah'nın ayrılışının ardından sadece kısa bir an bekledi. Sonra dışarı çıktı, bloktan aşağı yürüdü, ödemeli bir telefonun başına geçerek bir Amsterdam numarası tuşladı. Karşı taraf hemen yanıtladı.

Corrie, "Helga'nın arayıp bahsettiği kadın biraz önce buradaydı," dedi. "Uzun saçlı, kahverengi gözlü, otuzlu yaşlarının başlarında. Evlilik yüzüğü bende. Altın, üzerine Geoffrey, 14-02 yazılı. Gece yarısı geri dönecek."

"Yalnız mı?"

"Başka kimseyi görmedim."

"Ya Helga'nın bahsettiği şu adam... O'Hara... Arkadaşların onunla ilgili ne buldu?"

"O CIA'den değil. Bu işle ilintisi sırf... şahsi görünüyor."

Bir sessizlik yaşandı. Corrie verilen talimatları büyük bir dikkatle dinledi. Sonra telefonu kapatarak Casa Morro'ya geri döndü. Yüzüğü pencerenin önündeki kaideye, sokaktan kolayca görülebilecek şekilde yerleştirdi.

Corrie, kadın geri döndüğünde olacakları düşünerek gülümsedi. Sarah, Corrie gibi çalışanları hor gören o tutucu kadınlara benziyordu. Corrie, tüm hayatı boyunca o "namuslu kadınların" kibrini hissetmişti. Onlara karşı koyup savaşmak istemişti fakat insan buz gibi sessizlikle nasıl tartışabilirdi ki? Bu gece işler tersine dönecekti. Bu iş, Sarah adlı şu kadını vitrine çıkarmak garip bir yöntemdi ancak Corrie kendisine verilen talimatları sorgulamadı.

Aslına bakılırsa, bunlardan haz aldığı bile söylenebilirdi.

İki kilometre uzaktaki sessiz bir kahvecide, Sarah ahşap banka oturdu ve masadaki muma baktı. Hayatı, tabii geriye ne kaldıysa, bir şekilde zamanındaki bu garip ve yalnız noktaya saplanmıştı. Dışarıda, herkes kendi işine bakıyordu. Arabalar yollarda korna çalıyor, genç erkek ve kadınlar gecenin içinde yürürlerken gülüyor ve bağırıyorlardı. Ama Sarah'nın dünyası bu masa ve odadan ibaretti. Acaba şu andan önce hiç varolmuş muydu? Hatırlamakta zorlanıyordu. *Ben hiç çocuk oldum mu?* diye merak etti. *Hiç güldüm, dans ettim, şarkı söyledim mi? Korkmadığım tek bir an oldu mu?*

Bu soruları kendisine acıdığı için sormamıştı. Sadece şaşkınlık içindeydi. İki haftada, bir zamanlar tanıdık olarak adlandırdığı her şeyle irtibatını kesmişti. Gözlerini kapatıp büyük bir özlemle eski yatak odasını, maun komodinini, pirinç alarmlı saatini, porselen lambasını hayal etti. Her detayın

üzerinden, tıpkı insanın en sevdiği fotoğrafa yaptığı gibi, tekrar tekrar geçti. Bu onun, korku onu sonsuza kadar silip atmadan önceki eski hayatıydı.

Garip, diye düşündü, insan nasıl da hayatına devam etmeyi öğreniyordu. Artık parası azalmaya başlamıştı. Yalnızdı. Nereye nasıl gideceğini bilmiyordu. Ama kendisine dair tek bir şey öğrenmişti: Hayatta kalmayı başarmıştı.

Bugün bunu doğrulamıştı. Nick'in ihanetinin acısı içini hâlâ bir bıçak gibi kesiyordu, Sarah'nın derinlerdeki yarası hiçbir zaman iyileşmeyecekti. Buna rağmen bir şekilde yoluna devam etme gücünü kendisinde bulmuştu. Hayatta kalmak istemdışı, içgüdüsel yapılan bir şey haline dönüşmüştü. Onca sahte ve güzel aşk hayali geride kalmıştı. Şimdi kafasında net olan tek bir hedef vardı: bu kâbusu sonlandırmaya yetecek kadar uzun süre hayatta kalmak.

Birkaç saate kadar, tekrar Geoffrey'nin yanında olacaktı. O mutlaka Sarah'nm güvenliğini sağlayacaktı. Bu gölgeler dünyasında dolaşmak onun açısından alışıldık bir şeydi. Aralarında herhangi bir sevgi olmasa bile, onun kendisine azıcık da olsa önem verdiğine inanıyordu. Bu içinde kalan tek umuttu.

Başını, omuzlarına yüklenen derin bir bitkinlikle önüne eğdi. Amsterdam sokaklarında kilometrelerce yol yürümüştü. Hem bedeni, hem de ruhu yorgundu. Uyumayı, unutmayı özledi. Fakat gözlerini kapatır kapatmaz, hatıralar geri döndü: Nick'in dudaklarının tadı, sevişirlerken nazikçe gülmesi... Öfkeyle bu imgeleri zihninden uzaklaşmaya zorladı. Bir zamanlar aşk olan şey şimdi buz gibi bir öfkeye dönüşüyordu.

Ona ihanet ettiği için Nick'e öfkeliydi, belki de hatıralardan kopmayı başaramadığı için de kendisine. Ya da hissettiği özlemden...

Nick onu kullanmıştı ve Sarah bunu hiçbir zaman unutmayacaktı. Hiçbir zaman.

Potter, Nick'in Amsterdam'daki otel odasına girerken, "Sarah'ya dair en ufak bir haber yok," dedi. Elinde iki fincan kahve vardı. Kapıyı ayağıyla kapattı ve fincanlardan birini Nick'e uzattı.

Nick, Potter'ın kendisini koltuğa atışını ve gözlerini bitkin bir şekilde ovalayışını seyretti. İkisi de yorgunluktan ölüyorlardı ve açtılar. Her nasıl olduysa akşam yemeğini unutmuşlardı, göbeğine bakılırsa muhtemelen bu Potter için bir ilkti. Berlin'den ayrıldıklarından bu yana sade kahveden daha besleyici hiçbir şey tüketmemişlerdi. Nick kendi bardağını kafaya dikip çöpe atarken, *ikimizin de ihtiyacı olan şey hızlı bir kafein yüklemesiydi*, diye düşündü. Bu uykusuz geçen bir gece olacaktı.

Potter, "Yavaş ol O'Hara," dedi. "Bu kadar hızlı içersen mideni yakarsın!"

Nick homurdandı. "Sen benim midemi tanımıyorsun."

"Evet, pekâlâ, suçlanmak istediğim en son şey senin kanayan ülserin olur." Potter saatine göz attı. "Lanet olsun. Sokağın ilerisindeki şu market daha yeni kapandı. Bir sandviç alsam iyi olurdu." Cebini kurcalayarak bir paket kırılmış kra-

ker çıkarttı. "Tuzlu kraker. İster misin?" Nick başını iki yana salladı. Potter ufalanmış krakerleri ağzına attı ve paketini buruşturdu. "Tansiyonum için kötü. Çok fazla tuz var ama boş versene, açsan açsındır." Düşen kırıntıları takım elbisesinden silkeledi ve Nick'in içeriyi arşınlamasını seyretti. "Bak, her şey sen sinir krizi geçirmediğin sürece yolunda gidecek. Neden sakinleşmiyorsun?"

"Yapamam." Nick pencerenin önünde durdu. Dışarıda Amsterdam şehri sonsuz bir ışık denizi halinde uzanmaktaydı. "Sarah oralarda bir yerlerde. Nerede olduğunu bir bilseydim..."

Potter bir sigara yaktı ve kül tablası almak için odanın diğer ucuna yürüdü. On altı saat çalıştıktan sonra, biraz yıpranmış görünüyordu. Takım elbisesi buruş buruştu ve benzi her zamankinden daha uçuktu. Olaylarda yaşanan son terslikler den dolayı hayal kırıklığına uğramış olsa da, bunu belli etmedi. Potter, buldogun ta kendisi. En ufak bir stili, en ufak bir cazibesi yoktu. Sadece kalın kafalı, kalın bir vücuda sahipti, hepsi polyester bir takım elbisenin içine sığdırılmıştı. "Tanrı aşkına O'Hara." İç çekti. "Vazgeç! Onu bulmak bizim işimiz."

Nick hiçbir şey söylemedi.

Potter, "Hâlâ bize güvenmiyorsun," dedi.

"Hayır. Neden güveneyim ki?"

Potter oturdu ve havaya bir ağız dolusu duman üfledi. "Seni sürekli yiyip tüketen bir şey var, öyle değil mi? Bu dışişlerinde hizmet veren adamlarla mı ilgili? Sen yaralarını tedavi etmek için, Washington'daki salaklar hakkında yakınarak dünyayı dolaşıyorsun. Sonra herkesin arasına dönüyor

ve yüzüne o vatansever ifadeyi takınıyorsun. Lanet olsun, dışişleri politikamızın bu kadar berbat olmasına şaşırmamak lazım. Şizofrenler tarafından yönetiliyor."

"Sosyopatlar tarafından işletilen merkezi haber alma örgütünden oldukça farklı."

Potter güldü. "Öyle mi? En azından biz bir şeyler başarıyoruz. Aslına bakılırsa, sanırım Berlin'le yaptığım telefon görüşmesini biraz önce tamamladığımı duymak ilgini çeker. Şu ölen iki adama dair biraz bilgi edinmeyi başardık."

"Onlar kimmiş?"

"Citroën'in şoförü Almandı, bir zamanlar Mossad'la bağlantısı varmış. Komşularda, bu adamla Helga Steinberg'in kardeş olduklarına dair bir düşünce var ancak aslında sadece iş arkadaşı oldukları artık oldukça açık."

Nick düşünceli bir tavırla, "Helga," diye mırıldandı. "İhtiyacımız olan bağ o. Onu bulabilirsek..."

"Hiç şansımız yok. Helga Steinberg çok iyi. Tüm üçkâğıtları biliyor."

"Ya şu kiralık katil?"

Potter arkasına yaslandı ve havaya bir kez daha duman üfledi. "Kiralık katil Hollandalıydı."

"Helga'yla bir bağlantısı var mı?"

"Yok. Görünüşe bakılırsa sadece bir anlaşmanın gereklerini yerine getiriyordu. Ama Helga önce davrandı." Sırıttı. "Ne atış ama! Bir gün o karıyla karşılaşmak isterim. Umarım bu karanlık ve dar bir sokakta olmaz."

"Adama dair hiçbir kayıt yok mu?"

"Hiçbir şey yok. Elimdeki kâğıtlar burada, Amsterdam'daki yasal bir şirket adına satış temsilcisi olarak çalıştığını gösteriyor. Ama ortada ilginç bir durum var. Beklediğimiz hata bu olabilir. İki gün önce, adamın hesabına bir miktar para yatmış. Büyük bir meblağ. Bunun kaynağını araştırdığımızda, diğer bir firmayla, F. Berkman şirketiyle karşılaştık. O da burada, Amsterdam'da. Kahve ithal ve ihraç ediyorlar. F. Berkman on yıldır bu işin içinde. Bir düzine ülkede ofisleri var. Fakat pek kâr ediyormuş gibi görünmüyor. Komik, sence de öyle değil mi?"

"Şu F. Berkman kim?"

"Kimse bilmiyor. Şirket yönetim kurulu tarafından yönetiliyor. İçlerinden hiçbiri bu adamla tanışmamış."

Nick, Potter'a baktı. İkisinin aklına da aynı şey geldi. Nick alçak sesle, "Magus," dedi.

"Benim merak ettiğim de buydu."

"Sarah şimdi onun mıntıkasında! Sarah'nın yerinde olsaydım, tüm gücümle ters yöne doğru koşardım!"

"Bence o birçok beklenmedik şey yapmış. Senin şu her zamanki korkak kadının gibi davranmadığı kesin."

Nick, yatağa yorgun bir şekilde uzanarak, "Hayır," dedi. "O her zamanki korkak sıçan değil. Daha zeki."

"Sen ona âşıksın."

"Sanırım öyleyim."

Potter ona şaşırarak baktı. "O Lauren'dan oldukça farklı."

"Lauren'ı hatırlıyor musun?"

"Evet. Onu kim unutabilir ki? Sen elçilikteki herkesin kıskandığı kişiydin. Boşanmanız kötü şans."

"Bu lanet olası bir hataydı."

"Boşanmak mı?"

"Hayır. Evlenmek."

Potter güldü. "Sana bir sır vereceğim O'Hara. Bunu iki boşanmanın ardından sonunda keşfettim. Erkeklerin aşka ihtiyacı yok. Yemeklerinin pişirilmesine, gömleklerinin ütülenmesine ve belki de haftada üç kez sevişmeye ihtiyacı var. Ama aşka kesinlikle ihtiyaçları yok."

Nick başını salladı. "Ben de aynen öyle düşünüyordum. Birkaç hafta öncesine kadar..."

Yatağın yanında duran telefon aniden çaldı.

Potter, sigarasını söndürerek, "Muhtemelen beni arıyorlar," dedi. Odanın karşısına ilerledi ama Nick çoktan ahizeyi kaldırmıştı.

Bir an için sadece sessizlik yaşandı. Sonra bir erkek sesi, "Bay Nick O'Hara?" diye sordu.

"Evet."

"Onu Casa Morro'da bulacaksınız. Gece yarısı. Yalnız gelin."

Nick, "*Kimsiniz?*" diye sordu.

"Onu Amsterdam'dan uzaklaştır O'Hara. Sana güveniyorum."

"Dur!"

Hat kapandı. Nick küfrederek ahizeyi çarptı ve kapıya doğru koşturdu.

Potter, "Ne... nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Casa Morro olarak anılan bir yere! Sarah orada olacak!"

"Dur bir dakika!" Potter telefonu kaptı. "Bırak, Van Dam'ı arayayım. Desteğe ihtiyacımız..."

"Bu işte tek başıma olacağım!"

"O'Hara!"

Ama Nick çoktan çıkmıştı.

Nick otelden ayrıldıktan beş dakika sonra, yaşlı adam bir telefon çağrısı aldı. Bu onun muhbiriydi.

"O Casa Morro'da."

Yaşlı adam, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"O'Hara arandı. Kimin aradığını bilmiyoruz. Çoktan buradan ayrıldı bile. CIA kısa bir süre sonra peşine düşecek... çok zamanınız yok."

"Onu bulması için hemen şimdi Kronen'i yollayacağım."

"Ya O'Hara ne olacak? Ayağımıza dolanacak."

Yaşlı adam umursamaz bir ses çıkarttı. "O'Hara mı? Küçük bir detay," dedi. "Kronen onun icabına bakabilir."

Jonathan Van Dam telefonu kapatıp hızlı adımlarla telefon kulübesinden çıktı. Bu bahar akşamı ılık başlamıştı ama şimdi, sisle birlikte serinlik çökmüştü. Kendisini pardösüsünün düğmelerini kapatırken yakaladı. Otel odasının sıcaklığına geri dönme düşüncesi inanılmaz cazipti. Ama

bundan önce bir eczaneye uğramalıydı. İhtiyacı olan tek şey basit bir bahaneydi. Mide bulantısı için bir şişe asit giderici ya da hazımsızlık için magnezi sütü. Böylece, birisi soracak olursa, otelden kısa süreli ayrılışının bir sebebi olacaktı.

Gece nöbetindeki bir eczaneye uğradı. Van Dam içeri girer ve ilaç raflarını gözden geçirirken, tezgâhtar başını önündeki dergiden neredeyse bir an olsun kaldırmadı. Bu iyi Amerikan markalarını görmek her nedense oldukça rahatlatıcıydı. Bu ona kendisini evine yakın hissettirmişti. Kapı zili çaldı ve başka bir müşteri daha içeri girdi, bu siyah pardösülü bir adamdı. Adam, soğuk algınlığı ilaçlarının yanında durakladığında yüksek sesle kuru kuru öksürdü ellerini birbirine sürttü. Van Dam bir şişe Maalox seçti, bunun için sekiz *gulden* ödedi ve dışarı çıkarak sislerin arasında kayboldu.

Otele varmak on dakikasını aldı. Maalox'u açtı, bir dozu lavabo deliğine döktü ve pijamalarını üzerine geçirdi. Sonra yatakta, telefonun yanında bekledi.

Kısa bir süre sonra, Casa Morro'da olaylar gelişmeye başlayacaktı. Bunu düşünmek hoşuna gitmedi. CIA'de çalıştığı onca sene boyunca, hiçbir zaman mermilerin yanağının yanından vızır vızır geçtiğini hissetmemiş, bir kez olsun şiddetle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Kesinlikle kimseyi öldürmemişti... yani, bizzat tek başına. Çatışmak gerektiğinde, bunu ikinci elden halletmişti. Karısı Claudia'nın ölümü bile tatminkâr bir mesafeden ayarlanmıştı. Van Dam kan görmekten hoşlanmıyordu. Katil Claudia'yı vurduğunda, Van Dam bir kıta uzaktaydı. Eve geri döndüğünde, kan temizlenmiş ve

yerler cilalanmıştı. Her şey sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, tek fark artık özgür oluşuydu. Tabii bir de inanılmaz zengin.

Ama bundan bir ay sonra bir mesaj almıştı. Üzerinde, "Viking olanları bana anlattı," yazılıydı. Bu tetiği çeken adamdı.

Van Dam korkudan donup kalmıştı. Meksika'ya ya da Güney Amerika'ya gidip ortadan kaybolmayı düşünmüştü. Ancak yatak odasındaki parlak güneş ışığıyla uyandığı her sabah, *hayır, evimden, bu rahatlıktan ayrılamam,* diye düşünmüştü. Dolayısıyla beklemişti. Yaşlı adam sonunda kendisiyle temasa geçtiğinde, Van Dam anlaşmaya hazırdı.

Kendisinden istenilen tek şey bilgiydi. Bu ilk başta önemsiz bir veriydi, bir konsolosluk ofisinin bütçesi, nakliye uçaklarının kalkış tarifeleri gibi şeyler sorulmuştu. Van Dam bu bilgiyi verdikten sonra sadece hafif bir suçluluk hissetmişti. Ne de olsa, muhatabı KGB değildi. Yaşlı adam sadece bir girişimciydi, küresel siyasetle ilgisi yoktu. Düşman olarak addedilemezdi. Dolayısıyla Van Dam da vatan haini değildi.

Ama çok geçmeden, talepler ciddileşmişti. Bunlar sürekli olarak herhangi bir uyarı vermeksizin geliyordu. Telefon iki kez çalıp susuyor, Van Dam ağaçların arasına bırakılmış bir paket ya da ağaç kovuğuna sokuşturulmuş bir not buluyordu. Yaşlı adamı hiç gözüne kestirmemişti. Onun adını bile bilmiyordu. Kendisine sadece acil durumlarda kullanılmak üzere bir telefon numarası verilmişti. Bunu kullandığı nadir zamanlarda, aramalar bir dizi tıkırtı ve duraklamalar eşliğinde kısa sürmüştü. Muhtemelen aramaların imkân-

sızlaştırılabilmesi için tasarlanmış bir dizi telsiz sinyali kullanılıyordu. Van Dam, adı ve yüzü olmayan bir ganimetçi tarafından esir alınmış gibi hissediyordu. Ama bu hiç de kötü bir düzenleme değildi. Hâlâ güvendeydi. Evi, güzel takım elbiseleri ve brendisi vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, yaşlı adam olabilecek en sevecen efendiydi.

Sarah, "Gece yarısı oldu," dedi. "O nerede?"

Corrie uzun siyah bir saç tutamını yüzünden geriye doğru iteledi ve masadan başını kaldırdı. "Simon kanıt istiyor."

"Evlilik yüzüğümü gördü."

"Şimdi de seni görmek istiyor. Ama güvenli bir mesafeden. Bunu kabul etmen gerekecek. Yukarı çık, sağdaki ikinci oda. Gömme dolaba bak. Sanırım yeşil saten olanı sana uyacaktır."

"Anlamadım."

Kadın arkasına yaslandı ve gülümsedi. Lambanın ışığı tam olarak yüzüne düşmüştü. Sarah ilk kez kadının gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıkları fark etti. Hayat bu kadına nazik davranmamıştı. "Elbiseyi üzerine geçir," dedi. "Bunun başka yolu yok."

Sarah merdivenleri tırmanarak tek bir Tiffany lambayla loş aydınlatılmış koridora çıktı. Oda kilitli değildi. İçeride geniş pirinç bir yatak ve sabahlıklarla dolu bir dolap buldu. Yeşil saten olanını üzerine geçirdi ve aynada kendisine baktı.

ince kumaş göğüslerine yapışmıştı, meme uçları dimdik dışarıdaydı. Ama şu anda utanç ve iffet onun açısından hiçbir şey ifade etmiyordu. Önemli olan hayatta kalmaktı. Bunun için de her şeyi giyerdi.

Aşağıda, Corrie onu eleştirel bir tavırla inceledi. "Çok zayıfsın," diyerek burnunu çekti. "Bir de şu gözlüğünü çıkar. Onlar olmadan görebiliyorsun, öyle değil mi?"

"Yeterince."

Corrie ön vitrini işaret etti. "O zaman git. Çantana ben göz kulak olacağım. İstiyorsan bir kitap al ama yüzün sokağa dönük otur ki seni görebilsin. Bu uzun sürmeyecektir."

Ağır kadife perdeler aralandı. Sarah buradan geçerek parfüm kokusunun asılı olduğu bölmeye adım attı. Dikkatini çeken ilk şey yüzler oldu, sokaktan ona bakıyorlardı, hepsi de yabancıydı. Geoffrey onların arasında mı olacaktı?

Fahişelerden biri, sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi. Sarah oturunca hemen eline bir kitap tutuşturuldu. Kapağını açtı ve büyük bir dikkatle ilk sayfasına baktı. Kitap Hollanda diliyle yazılmıştı. Tek bir kelime okuyamasa bile, bu kendisiyle dışarıdaki erkekler arasında bir kalkandı. Kitabı parmakları ağrıyana kadar sıktı.

Sarah, ona ebediyet kadar uzun gelen bir süre boyunca heykel gibi hareketsiz oturdu. Sokaktan içeri süzülen kahkahaları duydu. Kaldırım taşlarından ayak sesleri yankılanıyordu. Bir blok ilerideki diskodan müziğin sabit temposu geldi. Zaman yavaşladı ve durdu. Sinirleri kopma noktasına gelmişti. Geoffrey neredeydi? Bu iş neden bu kadar uzun sürmüştü?

Sonra, etrafını çevreleyen gürültünün arasından, adının seslenildiğini işitti. Kitap hissiz parmaklarının arasından kaydı ve büyük bir gürültüyle yere çarptı. Başını kaldırıp bakarken yüzünden kanın çekildiğini hissetti.

Nick pencereden şaşkınlıkla bakıyordu. "*Sarah?*"

Sarah'nın tepkisi ani oldu. Kaçtı. Kadife perdelerin arasından hızla geçti ve merdivenleri tırmanarak elbiseyi aldığı odaya çıktı. Bu düşüncesizce yapılan bir kaçış, acıdan kurtulmaya çalışan umutsuz bir kadının içgüdüsüydü. Nick'ten korkmuştu. Onu incitmek için, Geoffrey'yi incitmek için oradaydı.

Odaya ulaşıp kapıyı bir kilitleyebilse...

Ama tam tökezleyerek kapıdan içeri geçiyordu ki, Nick onu kolundan yakaladı. Sarah silkinerek onun elinden kurtuldu ve kapıyı hızla suratına çarptı, fakat Nick kapıyı iterek içeri girmeyi başardı. Sarah geriye doğru tökezleyerek olabildiğince, bacakları yatağa arkadan yaslanana kadar ondan uzaklaştı. Kapana kısılmıştı.

Kontrolsüz bir şekilde titreyerek Nick'e bağırdı. "Çık dışarı!"

Nick ilerledi, ellerini ona doğru uzatmıştı. "Sarah, beni dinle..."

"Seni serseri, senden nefret ediyorum!"

Nick yaklaşmaya devam etti. Aralarındaki mesafe hızla eriyip gitti. Sarah elini savurdu. Darbenin şiddeti Nick'in yüzüne o kadar sert indi ki, Sarah'nın parmakları yanağında kırmızı şeritler bıraktı. Sarah ona bir kez daha vuracaktı ancak

Nick onu bileklerinden yakaladı ve kendisine doğru çekti.

"Hayır," dedi, "beni dinle. Lanet olsun, dinle dedim!"

"Beni *kullandın*!"

"Sarah..."

"Eğlenceli miydi? Yoksa angarya mı? Dulu yatağa atmak?"

"Kes şunu!"

Sarah, Nick'in elleri arasında beceriksizce kıvranarak, "Lanet olsun Nick!" diye haykırdı. "Seni sevmiştim! Seni sevmiştim..." Bir şekilde tekrar serbest kalmayı başardı ama ivmesi onun geriye doğru hareketlenmesine yol açtı, ayağı takılarak yatağa düştü. Nick de onun üzerine uzandı, elleri bileklerini kavramıştı, bedeni Sarah'nın bedenini kaplıyordu. Sarah'nın üzerinden atamayacağı kadar ağırdı. Sarah onunla daha fazla mücadele edemedi. Yapabildiği tek şey, gücü yitene, kolu bacağı kımıldamaz hale gelip bedeni tamamen tükenene kadar, onun altında hıçkırıp boş yere çırpınarak yatmak oldu.

Sonunda, Nick mücadelenin tümden sonlandığının bilinciyle, Sarah'nın ellerini bıraktı. Yavaşça, sevecen bir tavırla, dudaklarını Sarah'nm dudaklarına bastırdı.

Sarah alçak sesle, "Senden hâlâ nefret ediyorum," dedi.

Nick, "Ben de seni seviyorum," karşılığını verdi.

"Bana yalan söyleme."

Nick onu tekrar öptü, bu kez dudakları oldukları yerde oyalandı, Sarah'nm dudaklarından ayrılmak istemiyorlardı. "Yalan söylemiyorum Sarah. Hiç söylemedim."

"En başından beri onlar adına çalışıyordun..."

"Hayır. Yanılıyorsun. Benim onlarla ilgim yok. Beni köşeye kıstırdılar. Sonra her şeyi anlattılar. Sarah, bu iş bitti. Artık kaçmana gerek yok."

"Onu bulana kadar olmaz."

"Onu bulamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Nick'in bakışları ona her şeyi anlattı. Daha o konuşmadan, Sarah sorusunun yanıtının ne olacağını biliyordu. "Üzgünüm Sarah. O öldü."

Sarf ettiği kelimeler Sarah'da fiziksel bir darbe etkisi yarattı. Nick'e baktı, şaşkındı. "Ölmüş olamaz. O beni aradı..."

"Arayan o değildi. Bu CIA'in bir numarasıydı. Bir kayıttı."

"O zaman ona ne oldu?"

"Yangın. Otelde buldukları onun cesediydi."

Nick'in söyledikleri kafasına girerken, Sarah acıyla gözlerini kapattı. "Anlamıyorum. Bu olanların hiçbirini anlamıyorum," diyerek ağladı.

"CIA sana tuzak kurdu Sarah. Magus'un senin peşine düşmesini istediler. Adamın dikkatsiz davranacağını umdular. Yerini belli edeceğini. Ama sonra bizi kaybettiler. Ta ki Berlin'e kadar."

"Ya şimdi?"

"Her şey bitti. Operasyondan vazgeçtiler. Evine gidebilirsin."

Ev. Bu kelimenin büyülü bir tınısı vardı artık varlığına inanmadığı bir peri masalı mekânı gibiydi. Nick de bir şe-

kilde büyüleyiciydi. Fakat etrafına sarılan kollar etten kemiktendi, hayal değildi. Nick gerçekti. Hep gerçek olmuştu.

Nick doğruldu ve onu çekip yataktan kaldırdı, kolları arasında sarmaladı. "Haydi, eve gidelim Sarah," diye fısıldadı. "Sabah ilk iş bu lanet olası yerden uçup uzaklaşalım."

Sarah, "Bunun bittiğine inanamıyorum," diye mırıldandı. "Senin gerçekten burada olduğuna inanamıyorum..."

Buna cevaben, Nick, Sarah'nın yüzünü kendine doğru çevirdi. Bu öpücüklerin en naziğiydi, içinde en ufak bir açlık yoktu, sadece sevecenlik hissediliyordu; bu Sarah'ya güvende olduğunu, Nick O'Hara yakınlarda olduğu sürece hep güvende olacağını anlatıyordu.

Sarah, Nick'in kolunun altına sığındı, birlikte koridordan aşağı, merdivenlere doğru yürüdüler. Dışarısı soğuk olmalıydı. Ama Nick onu sıcak tutacaktı, tıpkı Londra'daki o yağmurlu günde ceketinin onu sıcak tutması gibi. Basamakların başına eriştiler. Giriş salonu aşağıda, tüm açıklığıyla gözlerinin önünde belirdi. Nick o an olduğu yerde donup kaldı.

Sarah ne olduğunu en başta anlamadı. Gördüğü tek şey Nick'in şaşkın suratıydı. Sonra Sarah'nın gözleri de onun bakış yönünü takip etti.

Aşağıda, basamakların dibinde, mavi İran halısına koyu renkli bir kan gölü sızmaktaydı. Ahşap zeminin ilerisinde, saçları kanıyla ıslanmış halde yatan Corrie'nin ta kendisiydi.

On Dördüncü Bölüm

Giriş salonunun duvarına bir gölge düştü. Oturma odasında birisi yürüyordu ancak görüş alanının dışındaydı. Gölge gittikçe büyüdü, merdivenlere yaklaşıyordu. Nick ile Sarah giriş salonunu geçmeden dışarı, sokağa çıkamazlardı. Kaçmanın tek farklı yolu koridorun diğer tarafındaydı.

Nick, Sarah'mn elini kavradı ve uzaktaki diğer merdivene doğru sürükledi. Oturma odasından bir kadın çığlığı yükseldi, bunu koşuşturan ayak sesleri takip etti, sonra da iki sert gümbürtü duyuldu... Bu susturuculu bir silahtan atılan kurşunlardı. Koridor sanki sonsuzluğa kadar uzanıyor gibiydi. Katil şu anda merdivenleri tırmanmaya başlasa, doğrudan onlarla burun buruna gelirdi.

Panik, Sarah'yı dehşet içinde dar merdiven aralığını tırmanmaya ve yukarı odaya çıkmaya zorladı. Tavan arasına ulaşmışlardı. Nick kapıyı yavaşça kapattı ama kilidi yoktu. Işığı kapalı tuttular. Küçük bir pencereden içeri şehir ışıklarının solgun ışıltısı düşüyordu. Karanlıkta, ayaklarının etra-

fına saçılmış garip şekiller ve gölgeler vardı: kutular, eski eşyalar, bir raf dolusu elbise. Nick bir bavulun arkasına saklandı, Sarah'yı da çekip kolları arasına aldı. Sarah yüzünü Nick'in göğsüne bastırdı, kalbinin deli gibi attığını hissetti.

Aşağıdan kırılan ahşabın çatırtısı geldi. Birisi kapıları tekmeleyerek açıyordu. Sistemli bir şekilde koridordan aşağı ilerleyerek merdivenlere yöneldi. Sarah, *lütfen dur*, diye dua etti. *Lütfen tavan arasına bakma...*

Nick onu yere doğru itti. "Eğil ve öyle kal," diye fısıldadı.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Fırsatını bulduğunda, *kaç*."

"Ama Nick..." Nick çoktan karanlıkların arasında kaybolmuştu.

Ayak sesleri tavan arasına uzanan merdivenleri tırmanıyordu.

Sarah yere yapıştı, kımıldamaya korkuyordu. Nefes almaktan dahi korkuyordu. Adımlar gıcırtılar eşliğinde yaklaştı, yaklaştı. Zamanı kalmayan Sarah, karanlıkta çılgınca bir silah aradı ya da kendisini savunmak için kullanabileceği herhangi bir şey... Ama etrafı boştu.

Kapı hızla ardına kadar açılarak duvara çarptı. Merdiven arasının ışığı içeri süzüldü.

Aynı anda, Sarah yumruğun etle buluştuğunda çıkardığı o net sesi duydu, ardından büyük bir gürültüyle yer sallandı. Ayağa fırladığında Nick'in katille boğuştuğunu gördü, bu daha önce hiç görmediği bir adamdı. Yerde defalarca yuvarlandılar. Nick ikinci bir yumruk attı ama bu katilin yanağını sı-

yırıp geçti. Nick'in avantajlı durumda olması bir sürprizdi... ne de olsa o eğitimli bir dövüşçü değildi. Kanlar içindeki katil serbest kalmayı başardı ve yumruğunu yukarı doğru savurarak Nick'in midesine indirdi. Nick inledi ve yuvarlanarak uzaklaştı. Katil yerde, birkaç metre ilerideki tabancaya hamle yaptı.

Hâlâ son darbenin şaşkınlığını yaşayan Nick yeterince hızlı hareket edemedi. Katilin parmakları silahın etrafına dolandı. Nick umutsuzca adamın diğer bileğine atıldı ama sadece kolunu yakalayabildi. Namlu yavaşça, amansızca Nick'in suratına doğru döndü.

Sarah'nın, bırakın tepkiyi, düşünmek için bile zamanı olmadı. Nick'in ölmesine ramak kalmıştı. Valizin gerisinden fırlayarak çıktı. Ayağı havada acemi bir kavis çizdi ve katilin eliyle buluştu. Tabanca havalandı ve kutu yığınlarının gerisinde bir yere sertçe düştü. Dengesini yitiren katil bunu takip eden darbeyi savuşturamadı.

Nick'in yumruğu doğrudan çenesine indi. Katil, şaşkınlıkla geriye düştü. Kafası bavula çarptı. Hızla yere yığılarak hareketsiz kaldı.

Nick sendeleyerek ayağa kalktı. "Kımılda!" diye haykırdı.

Sarah tavan arası merdivenlerinden ikinci kat koridoruna indi. Nick birkaç adım arkasındaydı. Tiffany lambanın paramparça olmuş cam parçacıkları halıda ışıl ışıldı. Sarah merdivenlere doğru koşarken, aniden aklına Corrie'nin girişteki cesedi geldi. Kanlar arasından koşma düşüncesi midesinin bulanmasına yol açtı ama ön kapıya ulaşmak için bunu yapmalıydı.

Kendisini zorlayarak merdivenlerden aşağı yöneldi. Girişi geçmek için sadece birkaç adım atması gerekecekti, ondan sonra dışarıdaydı. Güvende olacaktı.

Giriş salonunda bekleyen adamı fark ettiğinde çok geçti. Adamın hareketi anlıktı, sokmak için gölgelerin içinden çıkan bir yılanı andırıyordu. Kolunu bir acı kapladı. Zorla yana doğru çekilmişti, o kadar sıkı kavranmıştı ki çığlık bile atamadı. Eldivenli bir el ile tabancanın amansız ışıltısı görüş alanından geçti. Silah ona nişan alınmamıştı; merdivenlerin tepesine, Nick'in dikildiği yere doğrultulmuştu.

Silah ateşlendi.

Nick, sanki göğsünden darbe almış gibi geriye doğru sendeledi. Gömleği kanlandı. Sarah çığlık attı. Kapıya doğru zorla sürüklenirken Nick'in ismini art arda haykırdı. Soğuk gece havası yüzüne çarptı. Parlak ışıklar yanlarından geçerken bulanıklaştı, sonra bir arabanın arka koltuğuna fırlatıldı. Kapı çarpılarak kapatıldı. Sarah başını kaldırıp baktı, kafasına bir silah yöneltilmişti.

İşte o zaman Koreli adamın yüzünü, açık sarı saçlarını, öfkeli gülümsemesini gördü. Binlerce tren istasyonunda, binlerce şehirde, Sarah'yı beklemişti. Bu Sarah'nın kâbuslarındaki yüzdü.

Cehennemden gelen yüz.

Tarasoff kanlı fiyaskoyu bildirmek için aradığında, Van Dam hâlâ telefonun yanında oturuyordu. O'Hara acil servis odasındaydı. Fontaine adlı kadın bulunamamıştı. Aldığı ha-

berle sarsılan Van Dam, hayal kırıklığını uygun bir şekilde göstermeyi başardı.

Telefon görüşmesinin ardından ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Tedirgindi. F. Berkman firmasına dair bulunan şu yeni bağlantıdan endişeliydi. Kiralık katile havale edilen şu meblağ gerçekten de çok büyük bir dikkatsizlikti. Potter kan kokusu almıştı ve ısrarcı küçük soysuz bu işin peşini hiç bırakmayacaktı. Roy Potter dişlerini ısırdığında çok derinlere geçiren küçük bir köpek gibiydi, bir türlü vazgeçmiyordu. Bir şekilde ondan kurtulmak gerekiyordu, Van Dam'ın geleceği buna bağlıydı. Yaşlı adam ele geçirilirse, muhtemelen bundan fayda sağlayacaktı. Özgürlüğüne karşılık elinde ne varsa onu kullanacaktı. Elindeki tek şey de bilgiydi: özellikle belirtmek gerekirse, isimler. Van Dam'ın adı da ilk dillendirilenlerden biri olacaktı.

Olaylar çok hızlı gelişmeye başlamıştı. En kötüsü olursa, kaçmasına yetecek zamanı olacak mıydı?

Hapis. Van Dam ürperdi. Claudia'nm ölümünden kısa bir süre sonra hapsi, küçük ve karanlık bir odaya kapatılmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştü. Etrafını çevreleyip onu sıkıştıran dört duvarı düşünmüştü. Yıkanmamış cesetleri, kaba elleri, kapana sıkışıp kalan insanlar arasında olan biten şeyleri düşünmüştü. Bu düşünceler onu dehşete düşürmüş ve şimdi bu dehşet geri dönmüştü.

Ne olur ne olmaz diye, eşyalarını toparlamaya karar verdi. Birkaç dakika sonra valizi hazırdı. Yapacaklarını kafasında planladı. Kapıyı kilitle. Merdivenleri kullan. Taksi

çağır. Doğrudan Rus büyükelçiliğine gidecekti. Bu sadece en umutsuz durumlar için sakladığı, hiçbir zaman uygulamak zorunda kalmayacağını umduğu bir hareket tarzıydı. Ruslardan hiç hoşlanmazdı. Hayatının geri kalanını Moskova'da kasvetli bir dairede geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Aman Tanrım, hayır. Gelecekte onu bekleyen şey bu muydu?

Ancak Rusların ona iyi davranacakları kesindi! Sığınmacılar için özel düzenlemeler yapmışlar, onlara büyük daireler vermişler ve bol imtiyaz tanımışlardı. O da açlıktan ölmeye terk edilmeyecekti. Mutlaka kendisiyle ilgilenilecekti.

Batı Virginia'da küçük bir çocukken, o ve annesi maden şirketinin sahip olduğu iki odalı bir barakada yaşamışlardı. Annesi çöplerini evin arkasındaki ağaçlıkların arasına atardı. Tuvaleti kullanmak için geceleri bahçeye çıktığında sıçanları duyardı yüzlerceydiler, karanlıklar arasında bir ordu halinde onu seyrediyorlardı. Tuvalete yaptığı bu yürüyüşten kaçmak için elinden geleni yapardı. Yatağında ayaklarını karnına çekerek yatar, kramplarla, yaşadığı baskıyla savaşırdı. Van Dam için fakirlik rahatsız ediciliğin ötesinde bir şeydi, korkutucuydu.

Koridordan gelen ayak seslerini duyamayacak kadar düşüncelere dalmıştı. Kapının aniden çalınması korkuyla hızla arkasına dönmesine yol açtı.

"Evet?"

"Durum raporu efendim. Girebilir miyim?"

Van Dam şöyle bir rahatlayarak kapıya doğru seslendi: "Bak, Tarasoff biraz önce beni aradı. Eğer başka bir şey yoksa..."

"Var efendim."

Bir tür içgüdü Van Dam'ın kapının zincirini yerinden çıkartmasına sebep oldu. Kapıyı araladı.

O daha bunu yapar yapmaz kapı hızla ardına kadar açılıp suratına çarptı. Halıya kırık ahşap parçaları yağdı. Van Dam geriye doğru sendeledi, acıdan neredeyse bayılıp kalacaktı.

Odaklanmayı denedi. Kapı girişinde bir adam dikiliyordu, baştan aşağı siyahlara bürünmüştü, bu çoktan ölmüş olması gereken biriydi. Van Dam'ın bakışları yavaşça başka bir şey fark etti, bu adamın elinde tuttuğu bir şeydi. *Neden?* diye haykırmak istedi. Tüm dünyası küçülerek ufacık ölümcül bir çembere, bir namlunun ucuna dönüştü.

Adam, "Bu Eva için," dedi.

Tetiği üç kez çekti. Üç mermi Van Dam'ın göğsüne girdi ve patladı.

Darbe Van Dam'ı yere savurdu. Attığı acı çığlık haykırışa dönüştü, sonunda da sessizliğe gömüldü. Orada öylece yatarken son bir kez, kısa bir an için ışığı gördü. Bu onu merakla dolduran birkaç kısa saniyeydi. Sadece bir otel lambasının ışıltısıydı. Sonra, aşama aşama, ışık silindi, sanki alacakaranlık yerini nazikçe geceye bırakıyor gibiydi.

Sarah ahşap zemine kıvrılıp yattı ve dizlerini göğsüne çekip kucakladı. Dişleri takırdıyordu. İçerisi soğuktu, üzerindeki yeşil saten elbise bedenini pek ısıtmıyordu. Karanlığa gömülmüştü. İçeriye sadece tepedeki küçük bir camdan ışık giriyordu; bu ay ışığıydı, bulutların arasından parlıyordu.

Saatin kaç olduğunu merak etti. Üç müydü? Dört mü? Saat mefhumunu kaybetmişti. Dehşet, bu geceyi ebediyete çevirmişti.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı ama görebildiği tek şey Nick'in yüzü, gözlerindeki şaşkınlık ve acı, gömleğine yayılan kanıydı. Göğsünden korkunç bir ağrı yükseldi, bu boğazına yayılan ve oradan da yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına dönüşen bir ağrıydı. Yüzünü dizlerine yasladı. Yaşlar saten elbisesini ıslattı. *Lütfen hayatta ol!* diye dua etti. *Ulu Tanrım, lütfen hayatta kalmasına izin ver!*

Ama hayatta olsa bile, Sarah ondan yardım alamayacak kadar uzaktaydı. Ona kimse yardım edemezdi. Karanlıkta aklına şu geldi: Ölecekti. Bu kesinlikle birlikte garip bir huzur duydu, bu kaderinin kaçınılmaz olduğunu ve onu değiştirmek için çabalamanın bir işe yaramayacağını kabullenmenin bir sonucuydu. O kadar üşümüş, o kadar yorulmuştu ki, artık hiçbir şey umurunda değildi. Günlerce yaşanan dehşetin ardından, sonunda ölümünün yaklaştığını görmüştü ve artık çok daha sakindi.

Bu yeni huzur her şeye net bir açıklık getirmişti. Sezgilerinin tümü panik eşliğinde bulutlanmadan önce, durumu soğukkanlılıkla, bir zamanlar mikroskobunun lensi altında bakterileri incelediği gibi tarafsızca inceleyebildi. Durumun umutsuz olduğu sonucuna vardı.

Eski bir binanın dördüncü katındaki büyük bir depoda tutuluyordu. Dışarı tek çıkış yolu kapıdandı ki o da şu anda güzelce sürgülenmişti. Pencere havalandırma içindi, küçüktü ve ulaşılamayacak kadar yüksekteydi. Havaya kahve kokusu

yayıldı, Sarah giriş katında gördüğü kavurma fırınlarını ve *F. Berkman, Koffie, Hele Bonen* şeklinde damgalanmış çuval bezi torbalarla kaplı yükleme platformlarını anımsadı. Bu torbalardan birinin kendi bedenini rahatlıkla içine alıp örtebileceğini düşünerek bir anda titredi.

Bu binanın yerleşimden ziyade bir işyeri olduğu gerçeği onda küçük bir ümit uyandırdı. Bir süre sonra çalışanların gelmesi lazımdı. Çığlık atarsa, birisi onu duyacaktı.

Sonra bunun pazar sabahı olduğunu anımsadı. Bugün çalışmaya gelen olmayacaktı. Kronen haricinde hiç kimse.

Ayak seslerinin sebep olduğu gıcırtıyla gerildi. Birisi merdivenleri tırmanıyordu. Bir kapı açıldı ve çarpılarak kapatıldı. Çatlakların arasından, yan odadan süzülen ışığı görebiliyordu. İki adam Hollandaca konuşuyorlardı. Bunlardan biri Kronen'di. Diğer ses alçak tonlu ve boğuktu, neredeyse duyulamayacak gibiydi. Ayak sesleri odanın karşısına ilerledi ve onun kapısına yöneldi. Kapının sürgüsü gıcırdayarak açılırken donup kaldı.

Yan odadan içeri parlak bir ışık doldu. Kapı girişinde dikilen iki adamın suratlarını görmeye çalıştı, ilk başta görebildiği tek şey siluetleri oldu. Kronen duvardaki elektrik anahtarını çevirdi. Florasan lambanın ilk ışığıyla gördüğü şey Sarah'nın korkuyla sinmesine sebep oldu.

Tepesinde dikilen adamın yüzü yoktu.

Gözleri açık renkli ve kirpiksizdi. Tıpkı soğuk taşlar kadar ölüydü. Fakat adamın gözleri onu incelemeye başlayınca hareketlendi, bu yaşadığının ilk belirtisiydi. Sarah bir

maskeye baktığını fark etti. Yüzü ifadesiz, ten rengi bir lastik maskeyle kaplanmıştı. Sadece gözleri ve ağzı görülebiliyordu. Geriye ne kadar saçı kaldıysa, çıplak kafatasındaki ufak beyaz renkli yamalardan uzamıştı. Ölümcül bir moda dokunuşuyla, boynuna parlak kırmızı ipek bir eşarp dolanmıştı.

Kirpiksiz gözler Sarah'nın suratına odaklandı. Daha adam konuşmaya başlamadan, Sarah onun kim olduğunu biliyordu. Magus denilen adam buydu. Geoffrey'nin öldürmüş olması gereken adam.

Adam, "Bayan Simon Dance," dedi. Ses bir fısıltı halinde çıkmıştı. Ses telleri, aynen yüzü gibi, yangında zarar görmüş olmalıydı. "Ayağa kalkın ki sizi daha iyi görebileyim."

Sarah'nın dilinin bağı, adam bileğini kavrayınca çözüldü. "Lütfen," diye yalvardı. "Canımı yakmayın. Ben hiçbir şey bilmiyorum... gerçekten, bilmiyorum."

"Ama bildiğiniz bir şey var. Washington'dan neden ayrıldınız?"

"Sebep CIA'di. Beni tuzağa düşürdüler..."

"Kimin adma çalışıyorsunuz?"

"Hiç kimsenin!"

"O zaman neden Amsterdam'a geldiniz?"

"Geoffrey'yi bulacağımı düşündüm... yani Simon'ı... Lütfen, bırakın gideyim!"

"Bırakalım mı? Neden?"

Sarah'nın sesi çıkmaz oldu. Adama baktı, neden hayatta kalmasına izin vermesi gerektiğine dair aklına tek bir iyi sebep gelmedi. Tabii ki onu öldürecekti. Ne kadar yalvarırsa

yalvarsın, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Magus, çok eğleniyor gibi görünen Kronen'e döndü. Kuşkucu bir tavırla, "Bana bahsettiğin kadın bu mu?" diye sordu. "Bu aptal yaratık mı? *Bunu* bulmak mı iki haftanı aldı?"

Kronen'in gülümsemesi kayboldu. "O yardım aldı," diye vurguladı.

"Bu kadın Eva'yı yardım almaksızın buldu."

"Göründüğünden daha akıllı."

"Hiç şüphesiz öyle." Maske tekrar Sarah'ya döndü. "Kocan nerede?"

"Bilmiyorum."

"Eva'yı buldun. Helga'yı da öyle. Kocanı nasıl bulacağını da biliyor olmalısın."

Sarah başını önüne eğip yere baktı. "O öldü," diye fısıldadı.

"Yalan söylüyorsun."

"Berlin'de öldü. Yangmda."

"Bunu kim söylüyor? CIA mi?"

"Evet."

"Sen de onlara inanıyorsun, öyle mi?" Sarah'nm başını sessizce sallayışıyla birlikte, adam öfkeyle Kronen'e döndü. "Bu kadın beş para etmez! Zamanımızı boşa harcadık! Dance onu almak için buraya gelirse, aptal demektir."

Ses tonundaki horgörü Sarah'nın gerilmesine yol açtı. Magus için, Sarah'nın hayatı bir böceğinkinden değerli değildi. Onu öldürmek ayağını toprağa sürtmekten daha kolay olacaktı. En ufak bir pişmanlık, en ufak bir acıma hissi olma-

yacaktı; adamın hissedeceği tek şey tiksintiydi. Sarah'nın midesinde öfke birikti. Ani bir hareketle çenesini kaldırdı. Ölmesi gerekiyorsa, bu bir böcek gibi olmayacaktı. Yutkunarak, meydan okurcasına bir anda adama doğru saldırdı.

"Kocam olur da gelirse," dedi, "umarım seni doğrudan cehenneme gönderir."

Maskenin soluk renkli gözlerinde hafif bir şaşkınlık kıvılcımı parladı. "Cehennem mi? Her ne olursa olsun, orada karşılaşacağız zaten. Kocan ve ben, bir ebediyet paylaşacağız. Ben alevleri çoktan hissettim. Canlı canlı yanmak nasıl bir şey, bilirim."

"Benim bu konuyla bir ilgim yok."

"Ama kocanın var."

"O öldü! *Beni* öldürmen ona acı vermeyecek!"

"Ben ölüler için öldürmem. Yaşayanlar için öldürürüm. Dance hayatta."

"Ben sadece masum bir..."

Adam alçak sesle, "Bu işte," dedi, "masum diye bir şey yoktur."

"Ya karınız? O neydi?"

"Karım mı?" Adam, sanki aniden duvardaki bir şey onu hipnoz ediyormuş gibi bakışlarını uzaklara çevirdi. "Karım... evet. Evet, o masumdu. Onun başına..." Sarah'ya döndü. "Onun nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Üzgünüm. Olanlar için üzgünüm. Ama bunun benimle bir ilgisinin olmadığını görmüyor musun?"

"Gördüm. Onu ölürken seyrettim."

"Lütfen, dinler misin..."

"Yatak odamın penceresinden, bahçeyi geçip arabaya yöneldiğini gördüm. Güllerin yanında durdu ve el salladı. O anı hiç unutmadım. Nasıl el salladığını ve gülümsediğini." Alnına dokundu. "Bu bir fotoğraf gibi, burada, zihnimde. Onu en son canlı görüşüm..."

Sessizleşti. Sonra Kronen'e döndü ve, "Sabah olmadan onu daha güvenli bir yere götür. Başkalarının duymayacağı bir yere. Dance iki güne kadar onun için gelmezse, onu öldür. İşini yavaş gör. Nasıl yapacağını biliyorsun."

Kronen gülümsüyordu. Uzanıp bir tutam saçını parmakları arasından geçirirken, Sarah titredi. Kronen alçak sesle, "Evet," dedi. "Nasıl olduğunu..." Bedeni bir anda kaskatı kesildi. Ağzı açıldı.

Binada, bir yerde, alarm çalmaya başlamıştı. Kapının üzerindeki uyarı panelinde kırmızı bir ışık göz kırptı.

Kronen, "İçeride biri var!" dedi.

Magus'un gözleri elmas kadar parlaktı. "Dance," dedi. "O olmalı..."

Odadan koşarak çıkarlarken Kronen çoktan silahını çekmişti. Kapı hızla kapandı. Sürgü gıcırtıyla yerine kaydı. Sarah yalnız kalmıştı, gözleri yanıp sönen kırmızı uyarı ışığına odaklanmıştı.

Bunun yarattığı etki hipnotikti. Kırmızı, alarmın evrensel rengi, kan rengi, korku rengi göz kırpmaya devam ediyordu. Sarah'ya, *öleceksin*, diye haykırdı. *İki gün içinde öleceksin.*

Bundan sadece birkaç dakika önce öleceğini büyük bir

soğukkanlılıkla kabullenmişti. Şimdi korku damarlarına adrenalin pompalıyordu. Yaşamak istiyordu! Panikle kapıya atıldı ancak kalın meşeden yapılmıştı ve inanılmaz derecede sağlamdı. Beyni, *iki gün,* diye tekrarlayıp duruyordu. *İki gün.* Sonra Kronen'in bıçağını hissedecekti. Tıpkı Eve'in hissettiği gibi. Ama Sarah bu kadar ileriyi düşünemezdi. Bunu yapacak olursa, korkudan çıldırırdı.

Işık hâlâ göz kırpmaya devam ediyordu. Sanki gittikçe daha hızlı yanıp sönüyor, kalp atışları eşliğinde hızlanıyor gibiydi.

Kapıya yaslandı ve etrafına bakındı. Kronen ve Magus telaşla ayrılırlarken ışıkları açık unutmuşlardı. Sarah ilk kez içeriyi inceleme fırsatı yakaladı.

Depo boş değildi. F. Berkman ismiyle mühürlenmiş karton kutular bir köşeye yığılmıştı. İlk olarak kutulara baktı, sadece bir adet buruşturulmuş fatura buldu, Hollandaca yazılmıştı. Sonra en büyük kutunun etrafına sarılmış bir bant fark etti. Bantı yırttı ve birkaç kez sıkıca çekiştirdi, kuvvetini kontrol ediyordu. Doğru kullanıldığında, birisi kolayca bağlanabilirdi. Bunu yapacak gücünün ya da cesaretinin olup olmadığını bilmiyordu. Ama içinde bulunduğu şartlarda, herhangi bir silah –bu bir metrelik eski bir bant parçası da olsa– ona verilen bir hediyeydi.

Bundan sonra pencereyi inceledi. Bunu hemen muhtemel kaçış yolları arasından çıkarttı. Oradan geçmesi kesinlikle imkânsızdı.

Odadan çıkmanın tek yolu vardı: kapı. İyi ama nasıl çıkacaktı?

Yığılmış sandalyeler ona bir fikir verdi. Tek bir sandalye kaldırılıp fırlatılabilecek kadar hafifti. Güzel. Bir silah daha. Sandalyeler yığılmış haldeyken o kadar ağırlardı ki, Sarah bunları yerde sürüklemekte zorlandı. Planı işe yarayabilirdi.

Sandalye yığınını kapının bir tarafına itti ve bandı en alttaki sandalyenin bacağına bağladı. Bandın ucunu tutarak kapı girişinin diğer tarafına çömeldi. Bandı hafifçe çekti. Yerden birkaç santim havalanmıştı. Zamanlamanın doğru olması durumunda, bu tuzak iş görecekti. Ona kapıdan çıkmasına yetecek kadar zaman sağlayacaktı.

Atacağı adımların üzerinden tekrar tekrar geçti. Sonra her şeyi gözleri kapalı hayal etti. Ta ki planını körü körüne uygulayabilecek hale gelene kadar. İşe yaramalıydı, bu onun tek şansıydı.

Hazırdı. Sandalyelerden birinin üzerine tırmandı ve tavandaki floresan lambaları yerlerinden çıkardı. Oda karanlığa gömülmüştü. Bu onun açısından avantaj olacaktı, şimdi karanlıkta, odanın içinde nereye gideceğini biliyordu. Sandalyeden aşağı atlarken, gök gürültüsünü andıran bir şey duydu. Bu binada yankılanan ateş sesleriydi. Dışarıdan bağrışmalar geldi, bunu daha fazla silah sesi takip etti. Bina büyük bir hengâme içerisindeydi. Bunca kargaşa arasında, kaçması çok daha kolay olacaktı.

İlk önce birisinin dikkatini çekmeliydi. Bir sandalye aldı. Üçe kadar sayıp pencereye doğru savurdu. Sandalye camı kırdı.

Bir haykırış daha duydu, bunu merdivenleri hızla tırma-

nan ayak sesleri takip etti. Sandalyeyi kapı girişine taşıdı ve karanlıkta el yordamıyla bandın ucunu aradı. Neredeydi?

Ayak sesleri yan odaya erişmiş, onun kapısına doğru yöneliyordu. Sürgü gıcırdadı. Parmakları umutsuzca yeri taradı ve tam kapı hızla ardına kadar açılırken bandın ucunu yakaladı. İçeri bir adam daldı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Sarah yerinden kımıldamaya zor zaman buldu. Banda asıldı, bant adamın ayağına dolandı. Adamın ivmesi neredeyse bandın Sarah'nın elinden kurtulmasına sebep oluyordu. Yere bir şey düşüp takırdadı. Adam öne doğru sendeledi ve doğrudan karnının üzerine düştü. Hızla dizleri üzerinde ilerleyerek doğrulmaya başladı.

Sarah buna izin vermedi. Sandalyeyi savurarak doğrudan kafasına indirdi. Kafatasına çarpan sandalyeden çıkan gürültüyü duymaktan ziyade hissetmişti. Yaptığı şeyin yarattığı dehşet sandalyeyi elinden bırakmasına sebep oldu.

Adam kımıldamıyordu. Ama Sarah ceplerini kurcalamaya başladığında, alçak tonlu fakat ıstırap içinde inlemeye başladı. Demek ölmemişti. Sarah adamın ceplerinde herhangi bir silaha rastlamadı. Yoksa düşürmüş müydü? Karanlık odayı dizleri ve elleri üzerinde emekleyerek taramaya zamanı yoktu. Hazır şansı varken kaçsa daha iyi olurdu.

Deponun karşısına doğru koştu ve arkasındaki kapıya yöneldi. Açıkça hissettiği bir tatmin duygusuyla, *bir kat daha,* diye düşündü. Kaç tane daha vardı?

Şimdi binadan nasıl çıkacağını bulmalıydı. Üç kat merdiven, sonra da ön giriş. O kapıdan hiç kimseye görünmeden

çıkabilir miydi? Düşünmeye, plan yapmaya zaman yoktu. Sinirlerinin, kaslarının tümü özgürlüğe doğru yaptığı bu son koşuya odaklanmıştı. Artık onu harekete geçiren refleksten öte bir şey değildi, içgüdüyle hareket eden bir hayvan gibiydi.

Ofisi hızla kat etti ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ancak birkaç basamak indikten sonra olduğu yerde dondu. Aşağıdan sesler yükseldi. Gittikçe güçleniyordu. Kronen merdiveni tırmanıyordu, Sarah'nın tek kaçış yolu tutulmuştu.

Sendeleyerek tekrar ofise girdi, kapıyı kapattı ve sürgüledi. Diğer kapının tam aksine, bu masif ağaç değildi. Bu onları sadece birkaç dakika oyalayacaktı, hepsi o kadar. Dışarı çıkmanın başka bir yolunu bulmalıydı.

Depo adeta çıkmaz sokaktı. Ama ofiste, masanın üzerinde, bir pencere vardı...

Masaya tırmandı ve dışarı baktı. Görebildiği tek şey karanlıklar arasında dönüp duran sis oldu. Pencere çerçevesini itti ama yerinden oynatamadı. Aynı anda pencerenin çivilenerek kapatıldığını fark etti. Hiç şüphesiz güvenlik için böyle bir yol izlenmişti. Camı kırması gerekecekti.

Çerçeveden destek alarak cama bir tekme savurdu. İlk üç deneme boşa çıktı, topuğu camdan yara almadan geri sekti. Ancak dördüncü tekmede, pencere paramparça oldu. Cam parçaları havada uçuştu ve yer karolarının üzerine saçıldı. Soğuk hava yüzüne çarptı. Dik çatı, bir metre kadar aşağıda karanlığa doğru inerek kayboluyordu. Aşağıda ne

vardı? Bu doğrudan sokağa inen üç katlı, ölümcül bir düşüş ya da yan çatılardan birine inen bir meyil olabilirdi. Amsterdam'ın eski binalarında, yapıların nasıl yan yana aralıksız dizildiğine şahit olmuştu, çatıları neredeyse kesintisiz bir hat halinde uzanıyordu. Bu siste, karanlığın neler gizlediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bunu ancak buradan inince anlayabilirdi.

Kiremitler kaygan olmalıydı. Çıplak ayakla bassa daha iyi olacaktı. Eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. Ani bir panikle ayak bileğindeki kanı fark etti. Beyni herhangi bir acı algılamıyordu, farkına vardığı tek şey ayağından aşağı hiç durmaksızın akan kanın parlaklığıydı. Akan kana büyülenmiş bir halde bakarken bile, yeni seslerin farkındaydı: Kronen ofis kapısına vuruyordu. Depoda ise kafasına sandalye indirip bayılttığı adamın yüksek tonlu inlemeleri yankılanıyordu.

Zaman kalmamıştı.

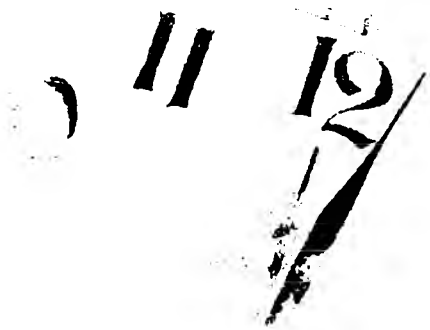
Pencereden dışarı adım atıp pervaza bastı. Elbisesi kırık cama takılmıştı; umutsuz bir silkinişle, kumaşı çekip yırtarak serbest kaldı. Birkaç saniye boyunca tek eliyle pencereye tutunarak asılı kaldı ve diğer eliyle de tutunabileceği bir yer aradı, kendisini eğimli yüzeyde yukarı çekmenin bir yolunu arıyordu. Ama çatı çok yüksek, saçaklarsa çok uzaktaydı. Kapana kısılmıştı.

Parçalanan ahşap sesleri onu harekete geçmeye zorladı. Artık seçenekleri basitti. Hızlı mı yoksa acı dolu bir ölüm mü? Karanlıkların içine düşmek, sadece bir saniyeliğine korkmak ve ardından da hiçbir şey hissetmemek, Kronen'in

elleriyle öldürülmekten kesinlikle çok daha iyiydi. Ölüm düşüncesine dayanabilirdi. Acı ise çok farklı bir şeydi.

Kapının dayanamayarak sonunda açıldığını duydu, bunu Kronen'in öfke dolu haykırışı takip etti. Sarah, bu ses kulaklarında yankılanırken, pencereden aşağı düştü.

Birkaç metre aşağıda başka bir çatıya düştü ve kiremitlerden aşağı çaresizce kaymaya başladı. Tutunacağı hiçbir şey, düşüşünü engelleyecek hiçbir şey yoktu. Kiremitler çok ıslaktı, hepsinin kıvrık parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Bacakları kenardan sallandı. Bir an için çatı saçağına asıldı, ayakları boş zemine doğru sarkıyordu. Sisli gökyüzü tepesinde dönüyordu, bu o güne kadar gördüğü herhangi bir gökyüzünden çok daha güzeldi çünkü son gecesiydi. Uyuşuk parmakları artık tutunamıyordu. Saçak elleri arasından kaydı. Sonsuzluk karanlıkların arasından ona doğru hızla yaklaştı.

On Beşinci Bölüm

"Bu sadece bir sıyrık."

Potter, "O yatağa geri dön O'Hara!" diye haykırdı.

Nick hastane odasında sessizce ilerleyip gardırobun kapağını açtı. Boştu. "Lanet olası gömleğim nerede?"

"Buradan böyle yürüyüp çıkamazsın... çok kan kaybettin."

"Gömleğim Potter."

"Çöpte. Her yeri kanlandı, hatırlamıyor musun?"

Nick küfrederek üzerindeki hastane gömleğini çıkardı ve başını eğip sol omzundaki bandaja baktı. Acil serviste yaptıkları ağrı kesici iğne etkisini yitirmeye başlamıştı. Kendisini sanki birisi bedeninin üst yarısını balyozla ezmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Ama burada böylece yatıp bir şeylerin olmasını bekleyemezdi. Çok sayıda değerli saat akıp gitmişti.

Potter, "Bak," dedi, "neden yatıp her şeyle benim ilgilenmeme izin vermiyorsun?"

Nick ona öfkeyle döndü. "Şu ana kadar uğraştığın gibi mi demek istiyorsun?"

"Dışarı çıktığında ona ne yardımın olacak sanıyorsun? Söyle bana."

Nick ona arkasını döndü, öfkesinin yerini aniden keder almıştı. Yumruğunu duvara indirdi. "Onunla birlikte oldum Roy! Onu kollarımın arasına aldım..."

"Onu bulacağız."

Nick, "Eve Fontaine'i bulduğun gibi mi?" diye laf attı.

Potter'ın yüzü gerildi. "Hayır. Umarım öyle olmaz."

Nick, "Peki, bu konuda ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Hâlâ senin şu yere yıktığın adamın konuşmaya başlamasını bekliyoruz. Şu ana kadar ondan alabildiğimiz tek şey saçmalık. Ayrıca şu diğer ipucunu, Berkman Şirketi'ni de araştırıyoruz."

"Binayı aradınız mı?"

"Yapamadık. Bunun için Van Dam'm onayına ihtiyacımız var ve ona ulaşamıyoruz. Ayrıca daha fazla kanıta da..."

Nick, kapıya doğru dönerek, "Kanıtı filan boş ver," diye homurdandı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç yeri kırıp içeri girmeye."

"O'Hara, oraya desteksiz gidemezsin!" Nick'in arkasından koridora çıktı.

"Sağladığın desteğin nasıl bir şey olduğunu gördüm. Bence bir silahım olsa daha iyi olur."

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Ben gerçekten hızlı öğrenirim."

"Bak, istersen şu Van Dam konusuna bir açıklık getireyim..."

"Van Dam mı?" Nick homurdandı. "O adam tuvalete gitmemize bile izin vermeyecektir!" Asansör düğmesine bastı, sonra Potter'ın elbiselerine baktı. "Gömleğini bana ver."

"Ne?"

"Bir yere izinsiz girmek yeterince kötü bir şey. Bir de yakışıksız teşhirden suçlanmaya ihtiyacım yok."

"Sen delisin! Gömleğimi sana vermeyeceğim. Yoksa mermi deliği dolu bir şekilde geri alırım."

Nick asansörün düğmesine tekrar bastı. "Bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler."

Asansörün kapısı aniden açıldı. Ajan Tarasoff dışarı çıkarken Potter başını kaldırıp öfkeyle baktı. Tarasoff, "Efendim?" dedi. "Yeni bir gelişme var."

"Yine ne oldu?"

"Polis telsizinden yeni anons edildi. Bir ateş sesi raporlandı. Berkman binasında."

Nick ile Potter bakıştılar.

Nick, "Ateş sesi!" dedi. "Aman Tanrım. Sarah..."

Potter, "Van Dam nerede?" diye haykırdı.

"Bilmiyorum efendim. Otel telefonuna hâlâ yanıt vermiyor."

"Bu kadarı yeter. Haydi gidelim O'Hara!" Üç adam asansöre binip giriş katma inerlerken, Potter, Nick'e, "Kariyerimi neden senin için tehlikeye attığımı bilmiyorum. Senden hoşlanmıyorum bile. Ama haklısın. Artık harekete geçmeliyiz. Van Dam bize onay verene kadar, hepimiz çoktan lanet olası huzurevine girmiş oluruz," diye homurdandı. Tara-

soff'a sert sert baktı. "Bu yorum kayıt dışı. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

Potter aniden Tarasoff'un cüssesine baktı. "Sen kaç beden giyiyorsun?"

"Anlayamadım efendim?"

"Gömlek bedenini sordum."

"Ah... kırk iki."

"Bu iş görür. Hemen gömleğini Bay O'Hara'ya ödünç ver. Onun kıllı göğsüne bakmaktan bıktım. Endişelenme, kan lekesi yapmamasını sağlayacağım."

Tarasoff hemen söyleneni yaptı ama fanila ve ceketiyle öylece dururken belirgin bir şekilde endişeli göründü. Parka doğru yürüdüler.

"Telsize geç ve ekibin bizimle Berkman binasında buluşmasını sağla."

"Van Dam'la temas kurmaya çalışmaya devam edeyim mi?"

Potter, Nick'in uyarı dolu bakışlarını yakalayınca bir tereddüt yaşadı. Sonunda, "Hayır," dedi. "Şimdilik bunu aramızdaki küçük bir sır olarak saklayalım."

Tarasoff arabanın kapısını açarken ona şaşkın bir bakış attı. "Peki efendim."

Nick arka koltuğa kaydı. Tarasoff'un gömleğini sırtına geçirirken, "Biliyor musun Potter," dedi, "belki de sen benim düşündüğüm kadar salak değilsin."

Potter başını acımasızca salladı. "Aslında O'Hara, belki de öyleyim," dedi. "Belki de öyleyim."

* * *

Sarah kof bir gürültüyle sırtüstü düştü.

Hissettiği ilk şey şaşkınlık oldu. Hayattaydı. Tanrı aşkına, yaşıyordu! Ona saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca orada, karanlığın içinde yattı. Nefesi kesilmişti, gökyüzü deli gibi dönüyordu. Sonra çatı katındaki pencereyi gördü, ondan dört buçuk metreden uzak değildi. Sadece küçük bir mesafeden düştüğünü fark etti. Yan binanın çatısında yatıyordu.

Kronen'in haykırışları onu harekete geçirdi. Adam yukarıda, pencerede dikilmiş, etrafa emirler yağdırıyordu. Aşağıda, karanlıkların içinden farklı sesler karşılık verdi. Kronen'in adamları onun cesedini arıyorlardı ama bulamayacaklardı. Dolayısıyla kısa bir süre sonra dikkatlerini çatıya yönelteceklerdi.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri çoktan karanlığa alışmıştı. Çatının ana hatlarını seçebiliyordu. Sonra aniden bunu başaranın sadece gözleri olmadığını fark etti, gökyüzü aydınlanmıştı. Aradaki fark neredeyse belli belirsizdi, buna rağmen korkutucuydu. Şafak söküyordu. Dakikalar sonra, kiremitlerin üzerinde koşuştururken kolay bir hedef olacaktı. Güneş doğmadan önce, güvenli bir yere ulaşmalıydı.

Aşağıdan el feneri ışıkları yükseldi. Ayak sesleri binanın etrafını dolaştı, ardından adamlar tekrar bağırdı. Sarah'nın cesedini bulamamışlardı.

Sarah bir sonraki eğimli kiremitleri tırmanmaya başlamıştı bile. Açı yüzeyseldi, zirveye kolayca ulaştı. Tepenin üzerinden aşarak yavaşça aşağı indi ve bir sonraki çatıya geçti. Sis etrafını kalın, koruyucu bir tül gibi sarmıştı. Elbisesi nemli

kiremitlerden sırılsıklam olmuştu, saten kumaş bedenine dondurucu ikinci bir ten gibi yapışmıştı. Çıplak ayakları çamurda kaydı, derisi sıyrıldı fakat soğuk ayaklarını o kadar uyuşturmuştu ki en ufak bir acı hissetmedi. Dehşet onu dikkatini dağıtacak her şeyden uzaklaştırmıştı, kendi ölümünün amansız farkındalığı diğer her şeyi zihninden silmişti.

Kiremitlerden kayıp düz çakıltaşı zemine atladı ve aydınlanmaya başlayan karanlıkta bir çatı kapısına doğru koştu. Kulp buz gibiydi. Kapı kilitliydi. Kapıyı yumrukladı, ta ki elleri kanayıp, bedenen zayıf düşene, hıçkırmaya başlayana kadar. Kapı açılmadı. Arkasına dönerek başka bir kaçış noktası aradı. Farklı bir kapı, farklı bir merdiven. Geçen her dakikayla gökyüzü aydınlanıyordu. Bu çatıdan bir an önce inmeliydi! Sonra uzaklardan yankılanan bir erkek sesi ona yerinin belirlendiğini kanıtladı.

Bir sonraki çatı önünde belirdi, bu arduvaz dikey bir duvardı. Yukarıdaki bir pencere ve tepedeki anten dışında, yüzeyi buz kadar pürüzsüzdü. Buraya tırmanması imkânsızdı.

Tekrar bağırışlar duyuldu, sesler bu kez daha yakından geliyordu. Çatıdan boşa çıkan bir kiremit yuvarlandı ve kaldırıma düşüp parçalandı. Sarah hızla arkasına döndü ve Kronen'in kırılan çatı penceresinden aşağı indiğini gördü. Peşinden geliyordu.

Sarah kapana sıkışmış bir kuş gibi ona kafes olan çatıyı turladı, umutsuzca kendisine bir yol aradı. Binanın arkasında, sadece dar sokağa uzanan dik bir iniş vardı. Diğer tarafa doğru koşarak aşağı baktı. Sislerin arasından sokağı seçti. Balkon yoktu, merdiven yoktu, atlaması durumunda düşme

hızını kesecek hiçbir şey yoktu. Sadece onun bedenini almayı bekleyen ıslak kaldırım vardı.

Kiremitlerin ilerisinde bir takırtı duydu. Kronen küfretti, silahı sokağa düşmüş, ikinci çatının tepesini de çoktan aşmıştı. Saniyeler sonra Sarah'yı yakalamış olacaktı.

Sarah'nın gözleri tekrar düz çatıya kaydı, bu güvenlikle arasında geçilmesi imkânsız bir engeldi. Başını kaldırıp yukarı bakınca, yüzüne soğuk bir şeylerin çiselediğini ve gözyaşlarıyla karıştığını fark etti. *Keşke uçabilseydim!* diye düşündü. *Tırmanabilseydim!* Sonra, gözyaşlarının arasında, antenden aşağı siyah bir telin sarktığım fark etti. Bu onun ağırlığını taşıyabilecek sağlamlıkta mıydı? Kopması durumunda, çatının kenarından sokağa yuvarlanabilirdi.

Kronen'in çakıltaşı çatıyı döven ayak seslerini duymak, Sarah'nın tereddütlerini bir anda ortadan kaldırdı. Tele tutunarak dik duvarı tırmanmaya başladı. Ayak parmakları ilk başta birkaç santim aşağı kaydı ama sonra tutundu. Ayak sesleri çakıltaşlarının üzerinden ona doğru yaklaşırken Sarah da hızla telden çatıya tırmandı. Artık Kronen'in ulaşamayacağı bir noktadaydı.

Kronen'in küfrü binaların arasında yankılandı. Sarah onun kendisini takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmaya cesaret edemedi. Dikkatinin tümünü ileriye, gri arduvazın dimdik yükselen yüzeyine odaklamıştı. Parmakları sızladı. Ayakları yara doluydu ve şişmişti. Çatı sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibiydi, her an Kronen'in aşağıdaki adamlarının açtıkları ateş sesini duymayı, sırtına bir merminin saplandığını hissetmeyi bekliyordu. İşittiği tek şey rüzgâr ve Kronen'in

öfkeli haykırışlarıydı. Silahı olmasa dahi, Sarah'yı kolayca öldürebilirdi. Fırlatacağı bir bıçak Sarah'nın hızla sokağa düşmesine sebep olurdu. Ancak Sarah, Magus'un kendisini canlı istediğini biliyordu. Şimdilik.

Sarah, nereye gittiğini görmeden, ne kadar daha tırmanması gerektiğini tahmin edemeden ilerlemeye devam etti. Umutsuzca, *çok uzak olamayacağı kesin!* diye düşündü. Tele daha fazla tutunamayacaktı.

Ayakları kayıp pes etti. Çığlık attı, bacaklarının havada serbestçe sallandığını hissetti. Yerçekimi onu acımasızca aşağı çekiyordu, bu karşı koyamayacağı sabit bir güçtü. Kolları yorulmuştu. Tam ayağını koyacak bir yer arıyordu ki, sağ baldırına kramp girdi. Telin ellerinin arasından kaydığını hissetti. Sonra, ani bir rüzgârla yana doğru savruldu, sis dağıldı ve çatının tepesinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördü.

Bir şekilde kendisini yukarı çekecek gücü bulmuştu. Sonunda parmakları antenin etrafına kapandı. Metal çok sert, çok güçlüydü! O son birkaç santimi de kendini çekerek aştı, çatının tepesine çıktı. Oraya, arduvazın sert açısına yaslanarak yığılıp kaldı, kollarıyla çatının iki yanını kucaklamıştı. Sadece birkaç saniye dinlenmeliydi. Krampın baldırından uzaklaşmasını beklemeliydi.

Ama başını kaldırıp başka taraftan aşağıya baktığında, gidebileceği başka bir yer olmadığını fark etti. Hattın sonuna ulaşmıştı. Aşağıda onu tutacak başka bir çatı yoktu. Burası doğrudan sokağa uzanıyordu.

Yüzünden aşağı çaresizlik gözyaşları aktı. Başını eğdi

ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Aynen kaçıp kurtulamayacağı bir şeyden korkmuş bir çocuk gibi ağlıyordu. Hıçkırıkları diğer gürültülerin tümünü bastırdı.

Sonra yavaş yavaş başka bir sesin farkına vardı, bu ilk başta hafifti ama sonra gittikçe şiddetlendi: iki nota gün doğumunu delip geçiyordu. Bu bir sirendi.

Kronen de bunu duydu. Başını kaldırıp Sarah'ya tıpkı deli bir adam gibi baktı. Bir ileri bir geri yürüyerek yukarı çıkmanın başka bir yolunu aradı. Yoktu. Lanet okuyarak teli kavradı ve çatıya tırmanmaya başladı. Sarah'nın peşinden geliyordu.

Sarah inanmaz gözlerle onun tırmanışını seyretti. O uzun boylu ve sırım gibi bir adamdı, dik çatıdan yukarı bir maymun gibi tırmandı. Sarah beyhude bir çabayla teli antenden ayırmaya çalıştı. Bunu zamanında yapabilmesi imkânsızdı. Gidecek başka yeri olmadığından geri geri ilerleyerek kenardan uzaklaştı. Zirveye yaklaşan adamın yüksek tonlu ve sert soluklanışını duymaya başlamıştı bile. Sarah ayakta kalmaya çalıştı. Yaralı ayaklarının üzerinde yalpalayarak onu bekledi. Siren gittikçe şiddetlendi. Birkaç dakika daha! İhtiyacı olan tek şey buydu!

Kronen'in parmakları tepeye tutundu. Sarah, adamın kafasının çatının üzerinde belirişini donmuş bir halde seyretti. Kronen'in gözleri onunkilere kilitlendi. Sarah orada öfke ya da nefret görmedi, gördüğü şey kesinlikle bunlardan çok daha korkutucuydu: beklenti. Sarah'nın ölümünü dört gözle bekliyordu.

Sarah, "Hayır!" diye haykırdı, bu haykırış sisi delip geçmişti. "*Hayır!*"

Ona doğru atıldı. Parmaklarıyla gözlerini tırmaladı, adamı geriye, kenara doğru itti. Kronen onu bileğinden yakalayıp o kadar sert büktü ki Sarah çığlık attı. Sertçe kolunu geri çekti, tökezledi, neredeyse dengesini kaybediyordu. Kronen çatıya çıktı. Yavaş yavaş ona doğru yaklaşmaya başladı.

Bir an için birbirlerine bakarak dikildiler, rüzgâr ikisinin de ıslak zeminde sıkıntılı bir şekilde sallanmasına sebep oluyordu. Demek iş bu noktaya gelmişti... İkisi çatıda yalnızdılar. İçlerinden biri hayata veda edecekti. Sarah onun kendisini canlı canlı ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Adamın eli ceketine kaydı. Bir bıçak belirdi. Soluk gri şafak vaktinde bile, bıçak parlıyor gibiydi. Kronen bunu rahatça, neredeyse çok sıradan bir iş yapıyormuş gibi tuttu. Sanki elindeki oyuncaktan başka bir şey değildi.

Sarah geriye bir adım daha attı. Ne kadar yeri daha kalmıştı? Ne kadar daha uzaklaşırsa diğer kenara ulaşacaktı? Bıçak daha da yaklaştı. Adamın amacı artık onu canlı ele geçirmek değildi. Sarah'yı öldürecekti. Sis perdesinin gerisinden, adamın atılmaya hazırlandığını fark etti. Bıçağın kendisine doğru savrulduğunu gördü. Otomatik bir korunma hissiyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Bıçak çıplak tenini yararken kolunda büyük bir acı hissetti. Dizleri üzerine çöktü kaldı. Adam yürüyerek gelip tepesinde dikilirken ayakkabıları gıcırdadı. Topuğu Sarah'nın üzerindeki geceliğin kıvrımına sıkıca bastırdı, onu çatıda kapana kıstırdı. Sarah artık kaçamazdı. Hatta ayakta bile duramıyordu. Sessiz bir korkuyla bıçağın ölümcül bir kavisle tekrar havalanışını seyretti.

Yabani içgüdüleri son ve umutsuz bir hayatta kalma çabasıyla canlandı. Çığlık atarak adamın dizlerine doğru atıldı. Kronen arkaya doğru sendeledi, tek bacağının üzerinde dengesini kurmaya çalıştı. Sarah onun bunu yapmasına izin vermedi. Bu kez de ayaklarına atıldı.

Darbe adamın ayağının kaymasına sebep oldu. Döndü ve bir yerlere tutunmaya çalıştı. Bıçak çatıdan aşağı tıkırdayarak yuvarlandı. Kronen sokağa doğru düşmeye başlamıştı, çatının tepesine tutundu fakat bu sadece birkaç saniye sürdü. Gözleri Sarah'nınkilerle buluştu, tam bir şaşkınlık içerisindeydi. Aşağı doğru kaydı, gözleri hâlâ yukarı bakıyordu, kolları gökyüzüne uzanmıştı. Sarah gözlerini kapattı. Kronen'in çığlığı, yere çarptıktan uzun bir süre sonra bile Sarah'nın kulaklarında çınlıyordu.

Kusacaktı. Sanki dünya etrafında çılgınca dönüyordu. Sarah başını önüne eğerek yanağını soğuk, ıslak çatıya yasladı ve mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Orada kıvrılıp kaldı, titriyordu, sokakta siren ve diğer sesler yankılanıyordu. Çok üşümüştü, hareket edemeyecek kadar yorgundu. Ancak Nick'in haykırışını duyunca yerinden kımıldadı.

Bu imkânsız, diye düşündü. *Hayal görüyorum. Onun öldüğünü gördüm...*

Ama işte oradaydı, sokakta dikilmiş ona çılgınca el sallıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Haykırarak ona onu sevdiğini, hep seveceğini söylemek istedi ama o kadar çok hıçkırıyordu ki dudakları arasından en ufak mantıklı bir şey çıkmadı.

Nick, "Sakın olduğun yerden kımıldama Sarah!" diye bağırdı. "Seni aşağı indirmesi için itfaiye çağırıyoruz!"

Sarah gözyaşlarını sildi ve başını sallayarak onayladı. Sirenleri açık üç polis aracının daha gelip park edişini seyrederken, *her şey bitti,* diye düşündü. *Her şey bitti...*

Ama Magus'u unutmuştu.

Yüksek tonlu bir çarpma sesi hızla dönüp aşağı bakmasına sebep oldu. Bir kapı açılıp kapanmıştı. Magus hemen aşağıdaki çakıltaşlı çatıda belirdi. Elinde bir tüfek vardı. Onu sadece Sarah görebiliyordu. Nick ve polislerin dikildiği sokaktan, Magus'un görülmesi imkânsızdı. O çatıya sıkışıp kalmış yalnız bir adamdı. İntikam adına son bir atılımda bulunacak bir adam... Bir an için Sarah'ya bakarak orada öylece dikildi, sanki elde edemeyeceği bir şeye özlem duyan birisi gibiydi. Sonra tüfeğini yavaşça kaldırdı. Sarah namlunun kendisine dönüşünü seyretti ve ölümcül patlamayı bekledi.

Tüfeğin gök gürültüsünü andıran sesi çatıların arasında yankılandı. Sarah, *acı nerede?* diye düşündü. *Neden acı hissetmiyorum...?*

Sonra, hayretle Magus'un geri geri sendelediğini gördü. Gömleği parlak kan rengiyle lekelenmişti. Tüfek çakıltaşlarının üzerine düştü. Adam haykırdı, bu sadece tek bir isimden oluşan ölüm çığlığıydı. Gözleri fal taşı gibi açılarak sırtüstü yığıldı. Hareket etmedi.

Başka bir çatıda bir şey ışıldadı. Bu Sarah'nın dikkatinin kanlı cesetten uzaklaşmasına sebep oldu, gözleri altın bir ışıltıya doğru kaydı. Güneş, son sis perdesinin arasından süzülerek iki bina ileride, yüksek çatılardan birinde dikilen adamın kafası ve omuzlarına parlak bir huzme halinde düştü. Adam tüfeğini indirdi. Rüzgâr gömleği ve saçlarını kamçı-

ladı. Sarah'ya bakıyordu. Sarah adamın yüzünü göremedi ama o an içgüdüsel olarak onun kim olduğunu anladı. Trans halinde yerinden doğrulmaya çalıştı. Adam gözden kaybolurken Sarah ona uzanmayı, ona geri dönmesi için seslenmeyi, sonsuza kadar yok olmadan önce ona teşekkür etmeyi denedi.

"Geoffrey!" diye haykırdı.

Rüzgâr sesini alıp götürdü. Art arda, "Hayır, geri dön! Geri dön!" diye seslendi. Ama görebildiği en son şey parıldayan altın saçlar oldu. Sonra geriye sadece sabah güneşi altında ışıldayan ıslak, boş çatı kaldı.

Aşağıdaki sokakta, tüfeğin sesi çatıların üzerinde yankılanan bir gök gürültüsü etkisi yarattı. Yarım düzine polis anında siper aldı. Nick dehşet içinde donup kalmıştı. "Ne oluyor?" diye haykırdı.

Potter dönüp Tarasoff'a, "Orada ateş eden de kim?" diye bağırdı.

"Bizden biri değil efendim. Belki polislerden..."

"Bu tüfekti, lanet olsun!"

Yakınlardaki bir kapı girişinin güvenli bölgesinden bakan Hollandalı polis memuru, "Bu benim adamlarımdan birisi de değildi," dedi.

Nick başını kaldırıp baktı ve Sarah'nın hâlâ hayatta olduğunu gördü. Gözleri çılgınca etraftaki pencereleri taradı. Kim ateş etmişti? Hedef Sarah mıydı? Burada, sokakta, onu kurtaramayacak kadar çaresizdi. Panikle Potter'a seslendi. "Tanrı aşkına, *bir şey yap!*"

Potter, "Tarasoff!" diye haykırdı. "Adamlarını hemen yukarı yolla! Şu atışın nereden yapıldığını hemen bulun!" Hollandalı polise döndü. "Merdiven ne zaman buraya gelecek?"

"Beş on dakika içinde."

Nick, binaya doğru koşmaya başlayarak, "Sarah o zamana ölmüş olur!" dedi. Kan kaplı kaldırımda yatan cesedin yanından geçerken dönüp bakmadı bile. Sarah'ya ulaşmalıydı.

Potter, "O'Hara!" diye bağırdı. "Önce binayı kontrol etmeliyiz!"

Ama Nick çoktan sokağın karşısına geçmiş, kapıya yönelmişti. Bina kilitli değildi. İçerideki merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Yukarı çıkana kadar geçen süre boyunca, ikinci bir tüfek sesi duyacağından, çatıya ulaştığında Sarah'nın cesediyle karşılaşacağından korktu. Fakat duyduğu tek şey merdivenleri tırmanan kendi ayak sesleriydi.

Aşağıda bir yerde bir kapı hızla kapandı. Potter'ın sesi, "O'Hara?" diye haykırdı.

Nick ilerlemeye devam etti.

Geniş basamaklar yerlerini çatıya çıkan küçük, spiral bir merdivene bıraktı. Son basamakları da can havliyle tırmandı ve tepedeki kapıdan dışarı sendeleyerek fırladı.

Dışarıda güneş ışıl ışıldı. Nick durakladı, ani ışık ve ayaklarının dibinde, çakıltaşlarının üzerinde yatan şeyin yarattığı dehşet afallamasına yol açmıştı. Suratı olmayan bir adamın ölü gözleri ona bakıyordu. Kırmızı ipek bir fular rüzgârda dalgalandı, bu adamın göğsünden akan kan kadar parlak ve

korkutucuydu. Cesedin hemen yanında bir tüfek vardı.

Çatı kapısı hızla açıldı. Potter dışarı fırladı, neredeyse Nick'e çarpıyordu.

Potter cesede bakarak, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu Magus! Kendisini mi vurdu?"

Yukarıdan, çatıdan ani bir feryat, umutsuzluk dolu bir haykırış yükseldi. Nick korkuyla başını kaldırdı.

Sarah çaresiz bir şekilde uzanmıştı, sanki rüzgârla savaşıyor gibiydi. Nick'in ya da Potter'ın farkında değildi; uzaklara, sadece kendisinin görebildiği bir şeylere bakıyordu. Bunun ardından attığı çığlık Nick'in ürpermesine yol açtı. Bu hiç de mantıklı değildi; duyduğu şey korkmuş, isteriye kapılmış bir kadının haykırışıydı. Döndü ve Sarah'nın baktığı tarafa baktı. Sadece çatı tepelerini görebildi, evlerin çatıları güneş ışığı altında ıslak ve pırıl pırıldı. Sarah'nın binalar arasında yankılanan sesini işitti. Art arda var olmayan bir adama haykırıyordu.

Sonunda onu çatıdan aşağı indirdiklerinde, sessiz ve sakindi. Sedyeye yatırılırken Nick hemen yanındaydı. Sarah o kadar ufak, güçsüz ve üşümüş görünüyordu ki... Kolları kan içindeydi. Nick o sırada ne söylediğinin ya da ne yaptığının farkında değildi, tek bildiği şey onun yanında olmak istediğiydi.

Aşağıda ambulans bekliyordu. Nick, Potter'ın ellerinden kurtularak, "Bırakın onunla gideyim," diye mırıldandı. "Bana ihtiyacı var."

"Yollarından çekil O'Hara."

Nick, Sarah'nın sedyesinin yanına tırmandı. Kendindeydi. "Sarah?"

Sarah başını çevirip merakla ona baktı. "Seni bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmüştüm," diye fısıldadı.

"Sarah, seni seviyorum."

Potter başını ambulansa daldırdı. "Tanrı aşkına O'Hara! İşlerini yapmaları için onlara yer aç!"

Nick etrafına bakındı ve kaşlarını çatarak kendisine bakan iki görevliyle karşılaştı.

Sarah, "Hayır, lütfen!" diye yalvardı. "Bırakın kalsın. Ben yanımda olmasını istiyorum."

Potter görevlilere bakarak, ne yapacağını bilemeyen bir tavırla omuz silkti. Adamlar homurdanarak işlerine döndüler. Aralarındaki bakışmalardan, bu ek yolcu hakkında ne düşündükleri açıktı. Ancak Nick'in peşini bırakmalarının en iyisi olacağına karar vermişlerdi. Deneyimlerinden çılgına dönen kocaların inatçı, mantıksız yaratıklar olabileceklerini biliyorlardı. Şimdi karşılarında duran adamın da çok ama çok çılgın olduğu açıktı.

On Altıncı Bölüm

Roy Potter, büyük bir rahatlama hissiyle, ambulansın kaldırımdan uzaklaşmasını seyretti. Köşeyi döndükten sonra dahi, sirenin iki notalı sesinin sakin pazar sabahını delip geçtiğini duyabiliyordu. Ses karmaşık Amsterdam sokaklarında şiddetini yitirirken, Potter esnedi ve birkaç metre öteye park edilmiş diğer ambulansa doğru ilerledi. Son yirmi dört saatte ilk defa kendisini yorgun hissettiğini fark etmişti. Hayır, tükenmişlik muhtemelen çok daha uygun bir kelimeydi. Tükenmiş ve muzaffer. Operasyon sonlanmıştı.

Zihninde kazançlarının bir tablosunu çizdi. Magus ile işbirlikçisi ölmüştü. Diğer dört adam gözaltına alınmışlardı. Son olarak, Sarah Fontaine hayattaydı.

Tabii ki hastaneye yatırılması gerekecekti. Kollarıyla ayaklarında ciddi, derin kesikler vardı; muhtemelen bir cerrahın yardımına ihtiyacı olacaktı. Daha da önemlisi, acilen psikiyatrik ilgiye gereksinim duyacaktı. Halüsinasyonlar görüyor, çatıda hayaletler tasavvur ediyordu. Bu şartlar altından isteri yaşanması kesinlikle anlaşılır bir şeydi. Hayatta kalarak

kurtulmayı başardığı bu zorlu sınavı atlatması haftalar, belki de aylar alabilirdi. Ama düzelecekti. Potter'ın bundan en ufak bir şüphesi yoktu. Sarah Fonatine'in herkesin düşündüğünden çok daha çetin ceviz olduğuna karar verdi.

Potter diğer sedyenin bekleyen ambulansa yüklenmesini seyretti. Siren bu kez sessiz tutulacaktı, iki adam da ölmüştü. Kronen'in kaldırımdaki cesedini gözünün önüne getirince ürperdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki ambulansla birlikte gelen ekip ortalığı bir an önce temizlemişti. Midesine sade kahveden başka bir şey girmeden geçen bir gecenin ardından, Potter kusmak için fırsat kolluyordu. En hafif deyimle, böyle bir şey lanet derecede haysiyetsiz bir davranış olurdu, özellikle de bir düzine Hollandalı polis buna şahit olacaksa.

İkinci sedye de araca yerleştirilmişti. Bu Magus'tu. Potter yaşlı adamın intiharının tutarsızlığını düşünerek kaşlarını çattı. Bunca yıl saklanıp kaçtıktan sonra, Magus hayatına son vermeye karar vermişti. Ya da gerçekten öyle miydi? Balistik laboratuvarının bu konuya açıklık getireceği kesindi. İntihar, olaya getirilebilecek tek açıklamaydı. Ortada başka bir tetikçi yoktu. Yani Sarah Fontaine'in gördüğü hariç, demek istemişti. Onun gördüğü ise bir hayaletten başka bir şey değildi.

"Bay Potter?"

Döndü. Hollandalı bir polis meraklı kalabalığın arasından ona doğru yaklaşıyordu.

"Ne var?"

"İçeride sizi görmek isteyen bir adam var. Sanırım kendisi bir Amerikalı."

"Ona Bay Tarasoff'la konuşmasını söyleyin."

"Sadece sizinle konuşacağını söylüyor."

Potter bir küfür savurdu. Şu anda yapmak istediği tek şey kendisini yatağa atmaktı. Ama polis hattı arasından memuru gönülsüzce takip etti, F. Berkman binasına girdiler. Kahve kokusu her yeri sarmıştı, bu Potter'a dün akşamdan bu yana hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Şu anda bir kahvaltı harika olurdu. Kızarmış domuz pastırması ve yumurta, üzerine alınacak sıcak bir duş. Lanet olsun, bunu hak etmişti. Hepsi bunu hak etmişlerdi. Tarasoff ve diğerleri için övgüde bulunması gerektiğini kafasına not etti. İyi iş çıkarmışlardı.

Memur başıyla ön ofisi işaret etti. "Orada."

Potter kapıdan başını uzattı ve kaşlarını çattı. Pencerenin önünde dikilen adamın sırtı dönüktü. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Pencereden giren ışığın altında ışıl ışıl parlayan altın rengi saçlarında, insanı rahatsız edecek kadar tanıdık bir şeyler vardı.

Potter içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Ben Roy Potter," dedi. "Beni mi görmek istediniz?"

Adam dönerek gülümsedi. "Merhaba, Bay Potter."

Potter'ın ağzı açık kaldı. Konuşamadı. Sadece aptal bir hayvan gibi bakakaldı. *Burada neler oluyor?* diye düşündü. *Ben de mi hayalet görmeye başladım?*

Bu Simon Dance'tı.

Bir saat sonra Simon Dance, bir zamanlar Geoffrey Fontaine olarak tanınan adam, sonunda döndü ve tekrar pencereye doğru yürüdü. Bir an için orada hareketsiz dikildi, güneş

ışığı altında yüzü siluet halini almıştı. Alçak sesle, "İşte Bay Potter. olan biten bu," dedi. "Sizin düşündüğünüzden daha karmaşık. Gerçekleri öğrenmekten memnuniyet duyacağınızı düşündüm. Bunun karşılığında, sizden tek bir ricam olacak."

"Tüm bunları biliyor olsaydım... Neden tüm her şeyi bana daha önce anlatmadınız?"

"Bu ilk başta sadece içgüdüydü. Sonra otel odamda patlayıcılar belirdi. İşte, her şeyden o zaman emin oldum. Size güvenemeyeceğimi biliyordum. Hiçbirinize. Aranızda kaçak vardı. Korkarım ki üst düzeyden."

Potter hiçbir şey söylemedi. Bunun kim olduğunu bir şekilde tahmin etmişti bile.

Dance, "Van Dam," dedi.

"Bundan nasıl bu kadar eminsin?"

Dance omuz silkti. "Bir adam sıcak otel odasından gecenin bir yarısı ayrılıp neden ödemeli telefon arayışına girsin ki?"

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece, ben O'Hara'yı uyardıktan hemen sonra."

"Arayan sen miydin?" Potter alçak sesle küfrederek başını salladı. "O zaman bu kısmen benim hatam sayılır. Van Dam'a bu uyarıdan bahsettim. Etmeliydim."

Dance başını salladı. "Onun şu küçük telefon kulübesine neden gittiğini anlayamadım. Yani ilk başta. Sonra Kronen ile adamlarının bundan kısa bir süre sonra Casa Morro'da belirdiği haberini aldım. Van Dam'ın kimi aradığını işte o zaman biliyordum. Magus'u aramıştı."

"Bak, daha çok delile ihtiyacım var. Tek bir telefon gö-

rüşmesini dikkate alarak harekete geçmemi beklemiyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, hayır. Konu zaten çözüldü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlayacaksın. Yakında."

"Peki, tüm bunları yapma sebebi neydi? Bir insan ortada iyi bir sebep yokken kötü olmaz!"

Dance sakin bir tavırla sigarasını yaktı ve kibriti silkeleyip söndürdü. "Güdüler komik şeylerdir. Hepimizde bunlardan var. Hepimizin sırları, gizli gündemleri mevcut. Van Dam anladığım kadarıyla zengin bir adamdı."

"Karısı ona milyonlar bıraktı."

"Kadın öldüğünde yaşlı mıydı?"

"Kırklarındaydı. Bir tür suç işlenmişti. Sanırım soygundu. Van Dam o sırada ülke dışındaydı."

"Tabii ki öyleydi."

Potter sessizleşti. İşte buydu. Güdü. Evet, derinlemesine bakıldığında bunun bulunması mümkündü, insan hayatının gölgeleri arasında gizliydi. "Bir iç soruşturma başlatacağım," dedi. "Hemen."

Dance gülümsedi. "Aceleye gerek yok. Onun kısa sürede ortadan kaybolacağından şüpheliyim."

Potter, "Ya sen?" diye sordu. "Artık her şey bittiğine göre, ortaya çıkacak mısın?"

Dance sigarasının dumanını yavaşça üfledi. Uzaklara bakarak üzgün üzgün, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Benim için önemli olan tek şey Eva'ydı. Ve ben onu kaybettim."

"Ama Sarah hâlâ hayatta."

Dance başını iki yana salladı. "Ona yeterince acı verdim." Döndü ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Balistik raporları Magus'un kendi tüfeğinden çıkan kurşunla değil, uzaktan yapılan bir atışla öldüğünü ortaya çıkaracak. Bana Sarah'nın gerçekleri hiçbir zaman öğrenmeyeceğine söz ver."

"İstediğin şey buysa, söz."

"İstediğim şey bu."

"Onunla vedalaşmayacak mısın?"

"Bunu yapmasam daha iyi olur." Dance gözlerini kısarak sokağa baktı. Son polis aracı da biraz önce uzaklaşmıştı. Kaldırımdaki kan lekesi haricinde, dışarısı pazar sabahındaki herhangi bir Amsterdam sokağını andırıyordu. "Bay O'Hara iyi bir adama benziyor," dedi. "Bence birlikte mutlu olacaklar."

Potter başını sallayarak onayladı. Evet, şunu kabul etmeliydi ki Nick O'Hara hiç de kötü birisi değildi. "Söyle bana Dance," dedi. "Sarah'yı hiç sevdin mi?"

Dance başını olumsuz anlamda salladı. "Bu işte sevgi her zaman bir hatadır. Hayır, onu sevmedim. Ama zarar görmesini de istemedim." Potter'a sert bir bakış attı. "Bir dahaki sefere, masumları operasyonlarınızda kullanmaktan kaçının. Bu dünyada, suçsuzlara acı çektirmeden de yeterince ıstırap yaratıyoruz."

Potter aniden kendisini rahatsız hissetti. Bu operasyon en baştan beri onun fikriydi; Sarah öldürülseydi, sorumlusu o olacaktı. Tanrıya şükür ki hayatta kalmıştı.

Dance, "Bir gün," dedi, "sana bir operasyon nasıl yürütülür, nasıl yönetilir anlatacağım. Siz hâlâ amatörsünüz. Ama öğreneceksiniz. Öğreneceksiniz." Sigarasından son bir nefes

çekip onu söndürdü. "Şimdi, sanırım benim yola çıkma zamanım geldi. Yapılacak çok işim var."

"Amerika'ya geri dönecek misin? Döneceksen, sana yeni bir kimlik çıkartmak için ne yapabileceğime..."

"Buna gerek olmayacak. Ben işlerimi en iyi şekliyle hep tek başıma hallettim."

Potter bu konuda onunla tartışmaya giremezdi. Dance'ın CIA'yle kurduğu tek kısa ilişki neredeyse hayatına mal olacaktı.

Dance kapıya doğru ilerlerken, "Sanırım bir iklim değişimi bana iyi gelecektir," dedi. "Nemli ortamlardan hiç hoşlanmadım. Ya da soğuktan."

"Ya seninle temas kurmam gerekirse ne olacak?"

"Korkarım ki uygun olmayacağım, Bay Potter."

"Ama... ama seni nasıl bulacağım?"

Dance kapı girişinde durakladı. Bir an düşündü. Sonra gülümseyerek, "Bulamayacaksın," dedi.

Sarah uyandığında akşamın geç bir saatiydi. Gördüğü ilk şey beyaz perdeler oldu, açık pencereden esen rüzgârla havalanıyor, yavaş yavaş içeri doğru dalgalanıyordu. Odaklanmamış bakışları yavaşça kırmızı ve sarı lalelerin yer aldığı saksılara kaydı, masada sıralanmışlardı. Sonra, yatağının hemen yanındaki sandalyede, Nick'in kucağında bir saksı laleyle oturduğunu fark etti. Uyuyordu. Gömleği kırışmış, terden ıslanmıştı. Saçları hatırladığından daha çok griyle doluydu. Ama gülümsüyordu.

Sarah uzandı ve onun eline dokundu. Nick şaşkınlıkla

gözlerini açtı ve ona kan çanağına dönmüş gözleriyle baktı.

"Sarah," diye mırıldandı.

"Benim zavallı Nick'im. Sanırım senin bu yatağa benden daha çok ihtiyacın var."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Garip. Güvende."

"Güvendesin Sarah." Lale saksısını bıraktı ve Sarah'nın ellerini avuçları arasına aldı. "Gerçekten öylesin."

Sarah masaya baktı. "Oh, şu çiçeklere bak!"

"Sanırım biraz abarttım. İki düzine saksının bu kadar yer kaplayacağını bilmiyordum."

İkisi de güldüler, bu hemen sonlanan geçici bir kahkahaydı. İkisi de korkularından sıyrılmaya hazır değildi. Henüz değil. Çok fazla şey yaşanmıştı. Nick sessizce onu seyretti ve bekledi.

Sarah alçak sesle, "Onu gördüm Nick," dedi. "Gördüğümü biliyorum."

"Bunun bir önemi yok Sarah..."

"Ama önemli. En azından benim için. İster gerçek olsun, ister hayali... onu gördüm..." Tekrar yastıkların arasına gömüldü ve gözlerini tavana dikti. "Her zaman hangisi olduğunu merak edeceğim."

"İnsan korktuğunda, zihni kendisine garip oyunlar oynayabilir."

"Belki."

"Ben hayaletlere inanmıyorum."

"Ben de inanmıyordum. Bugüne kadar."

Nick onun elini kaldırıp dudaklarına bastırdı. "Eğer o

bir hayaletse, o zaman ona borçluyum demektir. Seni bana bıraktığı için."

Koyu renk başı öne, avuçlarına doğru eğilirken, Nick o kadar bitkin, o kadar yorgun görünüyordu ki. Aniden Sarah'yı yoğun bir sevecenlik dalgası kapladı. Nick başını kaldırdı. Sarah onun yorgun gri gözlerinde Geoffrey'ninkilerde hiçbir zaman görmediği bir sevgiyle karşılaştı.

"Seni seviyorum, Nick," dedi. "Ve haklısın. Belki de, bir an için, hayal gördüm. Çok korkmuştum. Bana yardım edebilecek kimse yoktu. Bir hayalet dışında hiç kimse."

"O öldü Sarah. Onu orada görmen, o an için sadece onunla vedalaşma şeklindi."

Kapı tıklatıldı. Roy Potter odaya başını uzatırken ikisi de kafalarını kaldırıp baktılar. Adam neşeyle, "Görüyorum ki ikiniz de uyanmışsınız," dedi. "Girebilir miyim?"

Sarah gülümsedi. "Tabii ki, Bay Potter."

Potter lale saksılarına bakıp ıslık çaldı. "Vay be. Sen ne yaptın O'Hara? Çiçek işine mi girdin?"

"Sadece romantik oluyorum."

"Romantik mi? Senin gibi bir sersem mi?" Potter Sarah'a göz kırptı. "Şu adama tıraş olmasını söylesen iyi olacak. Serserilikten tutuklanmadan önce."

Sarah Nick'in çenesindeki sakalı okşadı. "Ben onun harika göründüğünü düşünüyorum."

Potter başını şaşkınlıkla salladı. "Bu aşkın gözünün gerçekten kör olduğunun bir kanıtı." Sarah'ya düşünceli bir bakış attı. "Doktorlar sabah çıkartılacağını söylüyor. Kendini hazır hissediyor musun?"

"Sanırım evet." Başıyla sargılı kolunu işaret etti. "Acıyor. Yaklaşık bir düzine kadar dikiş atmak zorunda kaldılar." Nick'in kolu omzuna dolandı. Sarah başını kaldırıp ona baktı. "Ama iyi olacağımdan eminim."

Potter birkaç saniye boyunca onlara sessizce baktı. Sonunda, "Evet," dedi. "Sanırım iyi olacaksın."

Nick, "Operasyonun tamamlandı mı?" diye sordu.

"Hemen hemen. Sadece temizlenmesi gereken birkaç... detay daha var. Beklemediğimiz birkaç şey. Kazanılan her şeyin karşılığında birkaç şey kaybediliyor. Margate'te ölen ajanlar. Eve Fontaine."

Sarah alçak sesle, "Ve Geoffrey," dedi.

Potter tekrar sessizleşti. Bir süre sustuktan sonra, "Her neyse," dedi, "Şimdi ne yapacaksınız?"

Nick, Sarah'nın elini tutarak, "Eve gideceğiz," karşılığını verdi. "İki gün sonra Washington'a geri dönüyoruz."

"Sonra ne olacak?"

Nick'in gözleri Sarah'ya döndü. Alçak sesle, "Seni bilgilendireceğim," dedi.

Oda sessizleşti. Potter mesajı almıştı, bu oldukça açık ve netti. Bu ikisini yalnız bırakma zamanı gelmişti. Yerinden doğrulurken Nick'in sırtını sıvazladı. "Pekâlâ, ikinize de bol şans. Patronunla konuşacağım, Nick. Tabii işini geri istiyorsan."

Nick yanıtlamadı. Gözleri hâlâ Sarah'nınkilere kilitliydi.

Potter, kapıya yürürken, "Tamam," dedi. "O zaman yaşlı Ambrose'a sadece Nick O'Hara'nın kendisine cehenneme kadar yolu var dediğini ileteceğim." Kapı girişinde döndü, tek-

rar baktığında Nick'in Sarah'yı kolları arasına çektiğini gördü. Tek kelime etmediler, fakat birbirlerini tutma şekilleri her şeyi açıklıyordu. Potter başını salladı ve sırıttı. Evet, Simon Dance haklıydı. Nick ile Sarah birlikte mutlu olacaklardı.

Akşam güneşi aniden bulutların arasından çıktı ve odayı o kadar parlak bir aydınlığa boğdu ki Potter gözlerini kısmak zorunda kaldı. O an Nick, Sarah'nın yüzünü avuçları arasına aldı ve onu öptü. Onların dudaklarının buluşmasını seyrederken Roy Potter'a, dünyadaki bütün gölgeler, Geoffrey Fontaine'in hayaletini de beraberinde götürerek sonsuza kadar yok olmuş gibi geldi.